

Az elfedezés

„KRISZTUS JÉZUS BÖLCSESSÉGÜL LETT NÉKÜNK ISTENTŐL,
ÉS IGAZSÁGUL, SZENTSÉGÜL ÉS VÁLTSÁGUL”

(1KORINTHUS 1,30)

—

|

Az elfedezés

„KRISZTUS JÉZUS BÖLCSESSÉGÜL LETT NÉKÜNK ISTENTŐL,
ÉS IGAZSÁGUL, SZENTSÉGÜL ÉS VÁLTSÁGUL”

(1KORINTHUS 1,30)

A tanulmányokat összeállította:

Szabó Ferenc és Poór Balázs

A Biblia-tanulmány elektronikus változata az interneten
a www.ekonyv.hu/kerak címen olvasható

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1061 Budapest, Káldy Gy. u. 6. fszt. 2.

Telefon/fax: 06-1/267-3947, 06-20/379-6020

E-mail: bik@bibliakiado.hu

Honlap: www.e-konyv.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Nyomdai előkészítés: Bibliaiskolák Közössége

Nyomtatás: Reménység Alapítvány (Nágocs)

ISBN 978-963-7493-51-5

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
Javaslat a Biblia-tanulmány átvételére	7
<i>I. tanulmány – 2008. október 4.</i>	
Az ősevangélium	9
<i>II. tanulmány – 2008. október 11.</i>	
Az első áldozatok	20
<i>III. tanulmány – 2008. október 18.</i>	
Szabadulás Egyiptomból	33
<i>IV. tanulmány – 2008. október 25.</i>	
Az árnyékszolgálat – az elfedezés iskolája	45
<i>V. tanulmány – 2008. november 1.</i>	
Az igazi Bárány – a valóságos befedező	59
<i>VI. tanulmány – 2008. november 8.</i>	
A vér	72
<i>VII. tanulmány – 2008. november 15.</i>	
A kereszt	85
<i>VIII. tanulmány – 2008. november 22.</i>	
Az odaszentelés	99
<i>IX. tanulmány – 2008. november 29.</i>	
Őbenne maradni	113
<i>X. tanulmány – 2008. december 6.</i>	
A bennünk lakozó Szentlélek	132

<i>XI. tanulmány – 2008. december 13.</i>	
„Az én juhaim hallják az én szómat” I.	146
<i>XII. tanulmány – 2008. december 20.</i>	
„Az én juhaim hallják az én szómat” II.	163
<i>XIII. tanulmány – 2008. december 27.</i>	
A közösség mint Krisztus titka	179

Áhítatok minden napra

Október	196
November	197
December	198

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben az elfedezéssel, Krisztus elfedező áldozatának megvalósulásával, és ennek ránk gyakorolt hatásával foglalkozunk, mind az egyes hívők, mind a gyülekezet (ecclesia – kihívottak közössége) életére nézve.

Az elfedezés szót befedezésnek, eltakarásnak is lehet fordítani, de még helyénvalóbb volna a „benne lenni” kifejezés használata. A Biblián végigvonul a gondolat, hogy Isten Krisztus igazságába öltözteti a bűnbánó hívőt, aki így elnyeri az Istennel való életet, a közösséget a Teremtővel. Krisztus jelenléte a mi győzelmünk titka, és hiányát semmilyen emberi erőfeszítéssel nem pótolhatjuk. Önmagunkban tehetetlenek vagyunk, de segítségünkre siet az, aki már ezen a földön győzött, és a Szentlélek által szeretne beköltözni a szívünkbe, életünkbe: Jézus Krisztus, Megváltónk, Befedezőnk. Ő adja a győzelmet, s „*aki győz, örökségül nyer mindent; annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem*” – jelenti ki Isten (Jel 21,7).

Adja az Úr, hogy ez a tanulmány is eszköz lehessen a győzelem kivívásában, a mélyebb közösség kialakításában Megváltónkkal.

Megjegyzés a tanulmánysorozathoz

A zárójelbe tett kérdések többnyire az otthoni átgondoláshoz adnak iránymutatást. A közös megbeszélés során ne ezekre, hanem a fő gondolatmenetre helyezzük a hangsúlyt.

Javaslat a Biblia-tanulmány átvételére

I. Első átvétel, hét elején

1. Olvassuk el a kérdéseket és az igéket, előbb minden lelkénél, majd egyenként is.

2. Írjuk be a választ az ige alapján a pontozott vonalra (de hagyjunk helyet).

3. Olvassuk el a megjegyzést.

4. Húzzuk alá vagy karikázzuk be, ami a legjobban megragadott belőle, de csak azt az egyet!

Az összes kérdésre alkalmazzuk a pontokat, így áttekintjük, mivel foglalkozunk majd a hét folyamán.

II. Napi átvétel

Olvassuk el a napi kérdés igéjét, a válaszungkat, a megjegyzést. Húzzuk alá más módon, ami még felkelti a figyelmünket. Gondolkodjunk el arról, hogyan szól ez a kérdés akár a személyes életünkről, vagy a gyülekezet, az egyház életéről? Miben kell még fejlődnünk? Egészítsük ki válaszungkat e gondolatok alapján. Imádságainkba foglaljuk bele a kéréseinket és elhatározásainkat.

III. A megismert lecke súlyozása

Péntek este gondoljuk át, sikerült-e a héten valamiben fejlődni? Ha van tapasztalatunk, jegyezzük fel a válaszhoz. A szombatiskolai tanítók írják a kérdések mellé, hogy a rendelkezésre álló körülbelül ötven percből mennyi időt szánának az adott kérdés megbeszélésére, ez segít az idővel való gazdálkodásban.

IV. A közös átvétel

Csak a legfontosabb dolgokról beszéljünk, amit megértettünk, illetve a tapasztalatainkról, az életünk előrehaladásáról. Ne mondjuk el újra, amit már mások elmondtak, hanem kiegészítőleg szóljunk, legfeljebb egy mondattal utaljunk a korábbiakkal való egyetértésünkre vagy egyet nem értésünkre. Mindig röviden, tömören, átgondoltan szóljunk, kerüljük önmagunk ismétlését, mert ez egyrészt fárasztja a hallgatókat, másrészt elveszi az időt.

Az ősevangélium

Olvassuk el Mózes I. könyve 3. fejezetét!

I Mi volt az első emberpár rossz döntésének következménye? Hogyan nyitott ez utat a bűnök áradatának?

1Móz 3,6–8 • „És látta az asszony, hogy jó az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakasztott annak gyümölcséből, evett, és adott a vele levő férjének is, és az is evett. És megnyíltak mindkettőjük szemei, s észrevették, hogy mezítelenek; fügefalevelet aggattak össze, és körülkötőket csináltak maguknak. És meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt; s elrejtőzött az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között.”

Gal 2,20/b • „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”

.....
.....

János apostol meghatározása szerint „a bűn a törvénytelen-ség” (1Jn 3,4), Isten törvényének megszegése, akarata ellen való cselekvés. Ez a cselekedetek szintje, ahol az Isten által

adott mérce (törvény) segítségével könnyen eldönthető valamiről, hogy e mércéhez képest valamilyen tett helyes vagy helytelen.

Ám a tett valaminek a következménye, valahonnan ered. A bűnnek van forrása, s ebben a kútforrásban megvan a megvalósult tetteken túl az összes bűn lehetősége, azok is, amelyek bizonyos körülmények folytán nem történtek meg, illetve azok, amik még ezután történnek. Így tehát a bűn forrása rosszabb, mint a megvalósult bűnök összessége. Bármit is találunk ezek forrásaként, még ha mi nem is gondolnánk olyan rettenetesnek, a legszörnyűségesebbnek kell tekintenünk a világon. Tegyük fel a kérdést: Ádám mikor lett bűnössé? Azt válaszolhatnánk: amikor evett a gyümölcsből. Ám ez következménye volt valaminek – Ádám választásának, döntésének.

Az első ember akkor lett bűnössé, amikor eldöntötte, hogy megváltoztatja a kapcsolatát Istennel. A kulcsszó itt a *kapcsolat*. Ádám és Éva úgy vélte, az lesz a legjobb, ha eddigi „elfedezett”, „benne lévő”, állapotából, Istennel megélt személyes és mindent átfogó kapcsolatából kilép. A döntés pillanatától kezdve az Isten és ember közötti viszony már nem volt rendben. Ha nem vagyunk kapcsolatban Istennel, valós befedettségünk híján fizikailag élünk ugyan, de Isten szemében halottak vagyunk az isteni élet híján. Ebből a kapcsolathányból következik minden rossz, az Istentől való távolság tárja szélesre a kaput a többi bűn előtt.

2 Hogyan válaszolt Isten a bűnre?

1Móz 3,8–9 • „És meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt; és elrejtőzött az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között. Szólította ugyanis az Úr Isten az embert és mondta neki: Hol vagy?”

1Móz 3,14–15 • „Mondta az Úr Isten a kígyónak: Mivel-
hogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és
minden mezei vad között; hasadon jársz, és port egyél éle-
ted minden napjaiban. És ellenségeskedést szerzek közöt-
ted és az asszony között, a te magod és az ő magva között:
az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.”
1Móz 3,21 • „És készített az Úr Isten Ádámnak és a felesé-
gének bőrruhákat, és felöltöztette őket.”

Érdekes, hogy Isten nem azt kérdezte az első embertől:
„Ádám, mit tettél?”, hanem hogy „Ádám, hol vagy?”. A kér-
dés a kapcsolatra vonatkozott. Ádám válasza is a kapcsolatot
írta le: „Félttem és elrejtőztem” – tehát a jó kapcsolat meg-
szűnt. De Isten megkereste az embert elveszett állapotában, és
meghirdette számára a szabadulást. A szabadító maga Isten
lesz, aki az életét adja a teremtményéért, hogy az élet odaadá-
sa útján saját életében részesíthesse, befedezhesse.

A szabadítás legelső lépcsőfoka az ellenségeskedés szerzése
az ember és a bűn között. Mit is jelent az, hogy ellenségeske-
dés? Először is azt, hogy valamivel szemben ellenállás van a
lelkemben. Nem akarom a bűnt, szembeszállok vele. Ez a „fe-
lülről fogantatott” ember alapvető jellemzője. Az ember ön-
magában nem ellenségeskedne a bűnnel, ha Isten nem „szerez-
né” bennünk ezt a lelki hozzáállást. A „megtért” állapot sem
az egyháztagságon, sem pedig az ismeret mértékén nem mér-
hető le. Alapvető ismérve ez: amit megértettünk, amit bűnnek
tekintünk, attól szabadulni akarunk, vagy pedig ellenállunk a
Szentlélek késztetéseinek.

*(Hogyan valósul meg az ellenségeskedés szerzése a gyakorlat-
ban? Vö. Fil 2,3; Zak 4,6.)*

3 Milyen gyümölcsöket hozott az első emberpár életében az ősevangélium, és milyeneket hoz(hat) a mi életünkben? Mi az evangélium központi magja?

Zsid 11,4 • „Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Káin, a mi által bizonyosságot nyert a felől, hogy igaz, bizonyosságot tevén az ő ajándékairól Isten, és azáltal még holta után is beszél.”

1Móz 4,1 • „Azután ismerte Ádám a feleségét, Évát, aki fogant méhében és szülte Káint, és mondta: Nyertem férfit az Úrtól.”

.....

.....

Az első emberpár és az Istenhez hűségesek hit által nyerhették el Isten szabadítását. A valóságos szabadulás nem más, mint az Isten Fiában való élet valóságos elnyerése, ami az élet gyakorlati megváltozásában észlelhető. Az a hit, amely nem terem gyümölcsöket, halott hit – nem több, mint az evangélium betűjének pusztá ismerete, ez pedig nem elegendő az üdvösséghez.

Lehetséges-e, hogy valaki a saját élete „rossz fájának” gyümölcseivel foglalkozik, vagyis elismeri őket, bocsánatot kér értük, leteszi ezeket a kereszt lábához – és mégis távol marad Istentől? Nagyon is lehetséges. Ha ma látom is a hibámat, formailag talán meg is próbálom rendezni Istennel, de megmaradok ezekben, és nem vágyom a teljes szabadulásra. Júdás is felismerte, hogy „vétkeztem, mert elárultam az igaz vért”, de nem találta a valódi megbánás helyét. Vannak hívők, akik elismerik egy másik ember ellen elkövetett vétküket, talán el is ismerték az illetőnek, azután rövidesen (amint a Lélek befolyását elveszítették) ugyanott folytatják, ahol abbahagyták, való-

di változás nélkül. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy nem nyerhették el az Istennel való közösséget, nem kaphattak életet az Úrtól, mert igazából nem látják magukat bűnösnek és kegyelemre szorulónak, nem veszik komolyan Isten kivánalmait. Nem látják önmagukat, mert az öngazolás megvakítja őket. Saját választásuk által maradnak távol az isteni élettől.

Tragédia, ha a bűnöket ugyan formailag rendezzük, de maga a kapcsolat Istennel rendezetlen maradt. Ellenőrizzük le magunkat: mernék-e Isten szemébe nézni, vagy meghalnék előtte? Isten nem csupán a bűnös cselekedeteknek, a bűnnek is megemésztő tűz. Ha a kapcsolatunk nincs rendben Istennel, nem lehet reményünk sem az üdvösségre. Tudjuk: egy napon újra eljön Jézus. Ha választhatnánk, hogy most azonnal jöjjön vagy később, mit választanánk? Azt, hogy most még ne, mert érezzük: nem vagyunk készen, a lelkiismeretünk bizonyágot tesz erről. Gondoljuk meg: a legjobb barátunk, akivel a kapcsolatunk rendben van, bármikor eljöhet hozzánk, reggel, éjjel, délben – mindegy.

Ha a kapcsolatunk nincs rendben Istennel, az üdvösségre sincs igazi reményünk, és ezt pontosan érezzük a lelkünk mélyén. Ha nem tudod, jó-e a viszonyod Istennel, akkor nem az. Ha nem tudod, jelen van-e az életedben, akkor nincsen. A rendezetlen kapcsolat Istennel pedig a rossz gyümölcsöket termi újra és újra.

„Az engesztelő-elfedező szolgálat legfontosabb, tényleges napját éljük. Keressük tehát Istent mindnyájan. Ez személyes feladatunk. Húzódjunk közel Istenhez! Semmit ne engedjünk meg magunknak, semmit ne tegyünk, ami hamis színben tüntetné fel a jelenvaló igazságot. Mindenki vallja be – nem a testvére, hanem a saját bűnét. Alázzuk meg szívünket Isten előtt, s teljék meg annyira Szentlélekkel, hogy életünkből meglátsszék: újjászülettünk. Ezt olvassuk: »Mindannak, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen. Annak, aki hisz benne.« (Jn 1,12)»

„Mindaddig nincs bizonyítéka a megtérésnek, míg új életet

nem eredményezett. Ha a bűnös megadja Istennek tett fogadalmait, ha megtéríti, amit elrabolt, ha bűneit beismeri, ha szereti Istent és embertársait, csakis akkor lehet bizonyos benne, hogy átmegy a halálból az életbe. Ha tévelygő, bűnös lényként Krisztushoz jövünk, ha megbocsátó kegyelmének részeseivé leszünk, akkor szeretet fakad a szívünkben, és minden teher könnyű – mert Krisztus igája gyönyörűsége. A kötelesség és az áldozat öröm. Életünk addig homályos útját az igazság napja világítja be.” (Elen G. White: Bizonyágtételek, IX., 148. o.; Jézushoz vezető út, 49–50. o.)

4 Mit jelent az asszony és az ő magva, illetve a kígyó és magva?

1Móz 3,15 • „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.”

Jel 12,17 • „Megharagudott azért a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél volt a Jézus Krisztus bizonyágtétele.”

1Jn 3,10 • „Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az sem, aki nem szereti az ő atyja-fiát.”

.....
.....

Az asszony az Igében a hívő nép, az egyház. Az ősevangéliumban a „mag” szó mind egyes, mind többes számban is olvasható. Így tehát amikor az egy mag értelmében olvassuk 1Móz 3,15-öt, akkor Jézus Krisztusra vonatkozik a kijelentés,

amikor pedig többes számban, akkor az egyház tagjaira, azaz ránk. A mag többes számban a leszármazottakat jelöli, és ez utalás arra is, hogy végig tart a harc a történelemben, amíg csak Jézus újra el nem jön.

A hétköznapi életből látható, hogy ha elvetünk egy magot, akkor a mag képmásai sokszorozódnak meg a termésben. Ha valami módon visszanyerhetnénk az elvetett magot eredeti állapotában, és elkevernénk a termés közé, aligha tudnánk újra kiválasztani, melyik volt az eredeti. A megváltás tervének célja az, hogy „Isten legyen minden mindenben” (1Kor 15,28).

Az is világos, hogy ha nem Isten Lelke szerint élünk és cselekszünk, akkor nem az Úr munkáját végezzük. Noha a végcél az, hogy visszanyerjük teljes istenképűségünket, közben is Krisztusban kell maradnunk, vagy Őneki mibennünk. Kinek a magvaként cselekszünk, ha a test cselekedetei burjánzanak az életünkben? Ki munkálkodik általunk, ha megszólunk másokat, ha irigyek, hatalmaskodók, szeretetlenek vagyunk?

(Mi jellemzi a leszármazottakat a szülőkhöz képest? Mit jelent az örökség ebben az összefüggésben? Milyen erőforrásokat és tulajdont örökölnek a két szembenálló fél leszármazottjai, nemzetségei? Mi a különbség e tekintetben a két oldal között?)

5 Hol található a „kígyó” a mi életünkben? Hogyan kapcsolódik ehhez az elfedezés?

Jn 8,44 • „Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberlő volt kezdetű fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja.”

Rm 3,12 • „Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.”

1Jn 3,10 • „Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az sem, aki nem szereti az ő testvérét.”

Sokszor szólunk arról a reménységről, hogy visszanyerjük az istenképütséget – de abba már kevésbé gondolunk bele, honnan indulva is kell azt újból birtokolnunk. A bűneset során sátni formára változott el a belső világunk: lázadókká, Istent vádolókká lettünk. Mi sem festi le jobban az ember romlottságát, mint az, hogy azok a bűnösök, akikért Isten Fia eljött, kereszthalálra adták Őt. Melyek Sátán tulajdonságai? Lázadó, végtelenül önző, rosszindulatú, rágalmazó, embergyilkos, nincsen benne igazság (nem képes semmilyen jó és igazságos cselekedetre). Ugyanezek a jellemzők felbukkannak az Igében és a való életben is mint az emberek jellemzői. A „test”, a megromlott emberi természet megjavíthatatlan, ezért új életre van szükségünk Istentől, amely felülírja ezt a természetet, erőtlenné teszi, uralma alá hajtja.

Noha isteni természetben is részesülünk a Szentlélek által, ez még nem válik automatikusan életté, életgyakorlattá. Mit jelent ez a különbség? Az isteni természet a késztetést adja a jóra, világosságot ad. Ám ha ez megvan, nekem döntenem kell(ene) az igazság mellett, s azután a végrehajtáshoz is felülről kell erőt nyernem. Amikor az életről beszélünk, ez a belső hozzáállás mellett főként a véghezvitelt jelenti. Isten munkája az, hogy akarata és törvénye szerint járjunk, Ő viszi véghez, a mi részünk a döntés és Isten jelenlétének igénylése. Együtt lépve megy végbe a jó, egybefonódva válik cselekedetté – de feltétlenül azzá kell válnia! Elméleti kereszténység nem léte-

zik. A juhok és a kecskék példázatából is látható, hogy Jézus nem azt kéri számon, mit szerettünk volna megtenni, hanem hogy mi vált valósággá és cselekedetté.

„Komolyan meg kell fontolnunk a kérdést: megaláztuk-e magunkat Isten előtt, hogy a Szentlélek átformáló erejével tevékenykedhessen általunk? Nekünk mint Isten gyermekeinek előjogunk, hogy a Szentlélekkel együtt dolgozzunk. Akik az énjüket megfeszítették, akik megtört szívűek, azokat a Szentlélek birtokába veszi és tisztességre méltó eszközökké teszi. Olyanok az Ő kezében, mint az agyag a fazekas kezében. Jézus Krisztus az ilyen nőknek és férfiaknak lelki, fizikai és erkölcsi erőt ad. A Lélek kegyelme szilárdságot ad a jellemnek. Az ilyen emberek jó befolyást gyakorolnak másokra, mert Krisztus lakozik a szívükben.

Ha ez az átformáló erő nem hatja át gyülekezeteinket, ha nem következik be az Isten Lelke általi ébredés, a gyülekezeti tagokat összes hitvallásuk sem teszi keresztényekké. Vannak még bűnösök Sionon, akiknek szükségük van arra, hogy drága kincsként őrizgetett bűneikből megtérjenek. Míg ezek a bűnök láthatóak, és nem távolítják el azokat a szívükből, míg a Lélek befolyása át nem alakít minden hibát és visszataszító jellemvonást, addig Isten nem tudja hatalmasan kinyilatkoztatni önmagát. Több remény van az olyan ember felől, aki nyúlтан vétkezik, mint aki igaznak vallja magát, miközben nem tiszta, szent és makulátlan...

Ki az, aki kész Isten kezébe helyezni önmagát? Ki az, aki öszszetöri dédelgetett bálványait, és megengedi Krisztusnak, hogy megtisztítsa a templomot, kiűzze belöle a vásárlókat és az eladókat? Ki készült fel arra, hogy beengedje Jézust a lelkébe, hogy megtisztítsa mindentől, ami elhomályosítja és tönkreteszi? A mérce adott: »Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.« (Mt 5,48) Isten figyelmezteti és hívja a férfiakat és nőket, hogy üzzék ki szívükből az ént – így a Szentlélek akadálytalanul beléphet oda. Hagyj fel azzal, hogy magad próbáld elvégezni a munkát! Kérd Istent, hogy dolgozzék benned és általad, míg te is elmondhatod az apostol szavait: »Élek pedig

többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.» (Ellen G. White: *Manuscript Releases*, I., 366–367. o.; „A Szentlélek eljő reátok”, 51. o.)

6 Hogyan győz az asszony magva?

1Móz 3,15 • „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.”

Rm 16,20 • „A békesség Istene megrontja Sátánt a ti lábaitok alatt hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Ámen.”

2Kor 1,20 • „Mert Istennek valamennyi ígérete őbenne lett igenné és őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.”

Kol 2,9/b–12 • „És ti őbenne [Krisztusban] vagytok beteljesedve...”

.....
.....
.....

Az ősevangélium igéjében az láthatjuk, hogy Krisztus a kígyó fejére tapos. A fej jelenti a vezetést, eszméket, irányítást (tehát a gyakorlatot is). A fejre taposás eredménye a halál. Krisztus keresztdozatával döntő csapást mért Sátánra, megteremtette tökéletes szabadulásunk alapját. Ha ezt elfogadtuk a magunk számára, és Krisztussal közösségben élünk, nem vagyunk többé alávetve a bűnnek. Az a Krisztus, aki akkor győzött, most győzhet bennünk és általunk. Isten az, aki megrontja Sátánt a mi lábaink alatt – méghozzá hamar. A bűnnek

való meghalásunk tehát nem a saját munkánk és erőfeszítésünk eredményeként következik be majd a távoli jövőben, hanem a döntő kérdés az, hogy Krisztusban vagyunk-e, vagy pedig nem. E tekintetben az időtényező nem igazán számít.

Különleges dolog, hogy a „fejére tapos” és a „sarkába mar” kifejezésekben ugyanaz a héber ige, a „suf” szerepel, amelynek jelentése: „szétez, összegez”. Mi lehet ennek a jelentősége? Nem arról van szó tehát, hogy a sarkunkba mélyeszi a fogát, hanem „visszazúz”, támad, vagyis az életet elvevő csapással próbálkozik. Nyilvánvalóan nem csupán a fizikai élet elvesztésének lehetőségéről lehet szó, sokkal inkább az Istennel való közösség megszakításáról. Mindenről, ami Istentől távol vihet: kísértések, a világ szellemének befolyása, a világi eszmék és gyakorlatok becsempészése az életünkbe. Mivel ez akár önmagunk előtt is rejtetten történhet, szívleljük meg Pál apostol felhívását: *„...legyünk éberek, felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösség reménységébe.”* (1Thess 5,8)

Mindazonáltal ez a kép jól szemlélteti az erőviszonyokat: ha Krisztusban vagyunk, mi taposunk a kígyóra, és nem fordítva – ő nem veheti el a lelki, Krisztusban való életünket, csak akkor, ha ehhez mi is hozzájárulunk, azaz engedünk a kísértéseinek. Így a messiási prófécia a mi életünkben is beteljesül: *„Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe. Oroszlánon és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköket és a sárkányt.”* (Zsolt 91,12–13)

(A „taposás” fogalma milyen időtartamra utal? Mi szükséges hozzá?)

*Az e heti adomány
a szociális osztályt támogatja.*

Az első áldozatok

¶ Miért mutatta meg, adta az áldozatot Isten az első emberpárnak? Volt-e előzménye az áldozat bemutatásának őszüleinke lelki életében?

1Móz 3,7 • „És megnyilatkoztak mindkettőjük szemei, s észrevették, hogy mezítelenek; fügefalevelet aggattak össze, és körülkötöket csináltak maguknak.”

1Móz 3,20–21 • „Nevezte Ádám a feleségét Évának, mivel-hogy ő lett anyja minden élőnek. És készített az Úr Isten Ádámnak és a feleségének bőrruhákat, és felöltöztette őket.”

.....
.....
.....

„Az áldozati rendtartást Isten azért hívta életre, hogy az embert folytonosan emlékeztesse bűnére; ismerje el vétkeességét, és vallja meg hitét a megígért Megváltóban. E rendtartásnak tudatosítani kellett az elbukott emberiséggel azt az ünnepélyes igazságot, hogy a bűn okozta a halált. Az első áldozat bemutatása végtelenül fájdalmasan érintette Ádámot. Fel kellett emelnie kezét egy olyan élet kioltására, amelyet csak Isten adhatott. Ekkor látott először halált. Ha engedelmeskedett volna Istennek, nem halt volna meg

sem ember, sem állat. Amikor megölte az ártatlan áldozatot, megremegett a gondolatra, hogy bűne miatt Isten szeplőtlen Báránynak vére hull majd. E kép láttán mélysegebben és elevenebben tudatosul benne, milyen súlyos a bűne, amelyet csak Isten drága Fiának a halála tehet jóvá. Csodálta azt a végtelen jóságot, amely ilyen váltságdíjat ad a bűnös megmentéséért. Egy reménycsillag fénylett fel a rettenetes jövő sötét egén, így ez nem volt már teljesen vigasztalan.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták, A megváltás terve* c. feje.)

2 Mit jelent és jelképez a fügefalevél és a bőrruha?

1Móz 3,21 • „Készített az Úr Isten Ádámnak és a feleségének bőrruhákat, és felöltöztette őket.”

Jer 8,12–13 • „Szégyenkezniük kellene, hogy utálatosságot cselekedtek, de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak: ezért elesnek majd az elesendőkkel, az ő megfenyíttetésük idején elhullnak, azt mondja az Úr. Véggképpen véget vetek nekik, azt mondja az Úr! Nincs gerezd a szőlőtőkén, nincs füge a fügefán, a levele is elhervadt, azt teszem azért, hogy tovavigyem őket.”

Mt 21,19 • „Meglátva egy fügefát az út mellett, odament, és nem talált azon semmit, hanem csak levelet, és mondta annak: »Gyümölcs rajtad ezután soha örökké ne teremjen!« És a fügefa azonnal elszáradt.”

Lk 13,6–7 • „Volt egy embernek egy fügefája szőlőjébe ültetve, és elment, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem talált. És mondta a vincellérnek: Íme három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt, miért foglalja a földet is hiába?”

A bűnesetkor Ádám és Éva „*érezte bűnét. Érezték a jövőt, a hiányérzetet, lelkük meztelenségét... Bűnbeesésük előtt nem voltak felöltözve, hanem fény burkolta be őket, mint a mennyei angyalokat. Ez a fény azonban, amely körülvette őket, eltűnt. Hogy meztelenségük érzetétől megszabaduljanak, lepelt kerestek, mert hogyan is kerülhetnének Isten és az angyalok elé ruhátlanul?*” (Ellen G. White: *A megváltás története*, 19. o.)

Miután az Istennel való közösség megszakadt, az elrejtett-ség eltűnt, az első emberpár valamilyen módot keresett ön-maga eltakarására, „befedezésére”, lelki és testi meztelenségük elleplezésére. Isten megkeresése helyett megpróbálták segíteni önmagunkon, saját elgondolásuk alapján. Itt bukkan fel először a fügefalevél mint az ember saját cselekvésének, tetteinek jelképe. „Valamit nekem kell tennem előbb, hogy Isten elfogadjon, hogy elé állhassak” – ez jellemezte őket.

„*Őszüleinak az ártatlanság fehér palástját viselték, amikor Isten az Édenbe helyezte őket. Tökéletes összhangban éltek Isten akarásával. Végtelen szeretettel ragaszkodtak mennyei Atyjukhoz. Gyönyörű, lány fény sugar, Isten fénye takarta be a szent párt. Ez a fény palást lelki öltözékük, mennyei ártatlanságuk szimbóluma volt. Ha hűségesek maradtak volna Istenhez, ez a fény állandóan betakarta volna őket. De amikor vétköztek, elszakadtak Istentől, és az őket körülölelő fény eltávozott. Szégyellve meztelenségüket, egymáshoz varrt fügefalevelekkel próbálták pótolni a mennyei öltözéket.*

Az Isten törvényét semmibe vevők ezt teszik Ádám és Éva engedetlensége óta. Fügefaleveleket varrnak össze, hogy betakarják törvényszegés okozta meztelenségüket. Maguk szabta öltözéket viselnek. Saját cselekedeteikkel próbálják befedezni bűneiket és elnyerni Isten tetszését.

Ez azonban lehetetlen. Az ember nem találhat ki semmi olyat, amivel ártatlanságának elvesztett palástját helyettesíthetné. Akik Krisztussal és az angyalokkal együtt ülnek a Bárány menyegzői vacsoráján, nem viselhetnek fügefalevél-öltözéket, sem köznapi

ruhát. Csak a Krisztus által kínált ruha teheti az embert alkalmassá arra, hogy megjelenjék Isten előtt. Ezt az öltözetet – saját igazságának palástját – helyezi Krisztus minden bűnbánó, hívő lélekre. »Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem... fehéruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenséged rútságga.« (Jel 3,18) ...Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egyesül az Ő szívével, akaratunk beleolvad akaratába, lelkünk eggyé lesz lelkével, gondolatainkat foglyul ejti, és az Ő életét éljük. Ez történik, ha Krisztus felöltöztetett igazságába. Ezután, ha az Úr reánk tekint, nem fügefalevél-öltözetünket látja, sem mezítelenségünket, sem büntől torzult vonásainkat, hanem a maga igaz voltának palástját, amely az Örökkévaló törvénye iránti tökéletes engedelmesség.» (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 213. o., A menyegzői ruha c. fej.)

(Gondoljuk végig a folyamatot, amelyen öszüleink átmertek az áldozat bemutatása előtt. Kit jelképezett az áldozat? Mit jelentett tehát bőrruhába öltözni? Miért csak Isten készíthette el ezt számukra?)

3 Mi volt az elfedező áldozat gyümölcse öszüleink életében?

1Móz 4,1 • „Azután ismerte Ádám a feleségét, Évát, aki fogant méhében és szülte Káint, és mondta: Nyertem férfit az Úrtól.”

1Móz 4,3–4 • „Történt pedig idő múltával, hogy Káin ajándékot vitt az Úrnak a föld gyümölcseéből. Ábel is vitt a juhái első fajzásából és azok kövérségéből. És tekintett az Úr Ábelre és az ő ajándékára.”

.....
.....

Miután Ádám és Éva megértette az elfedezésnek, Isten váltó-ságművének lényegét, kinyilvánították hitüket Krisztusban. Első gyermekük, Káin megszületésekor azt gondolták, hogy talán ő az eljövendő szabadító, Isten ilyen gyorsan véget vet a bűnnek. Káin nevét így is fordíthatjuk: „nyertem férfiút, az Urat”. Mekkora csapás lehetett számukra Káin gyilkosságával együtt az, hogy ebben is csalódnuk kellett.

Mindaz, aki hitben az elfedező áldozatra támaszkodik, valóságosan részesül annak áldásaiban. *„Ha átadjuk magunkat Jézus Krisztusnak, és Üdvözítőnkül fogadjuk el Őt, bármilyen bűnös volt is az életünk, a Megváltó érdemeiért igaznak számít. Krisztus jelleme lép a miénk helyébe, és Isten a kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkeztünk volna.”* (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, A tanítványság próbaköve c. fej.) A saját erőnkől sohasem szerezhethetjük meg Krisztust, önmagunktól soha nem lesz tökéletes a jellemünk. *„A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (Azaz, hogy Krisztust aláhozza.) Avagy: Kicsoda száll le a mélységbe? (Azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.) De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk.”* (Rm 10,6–8) Krisztust hit által, Isten ingyen ajándékként kaphatjuk meg, ha vágyunk engedelmessé válni Neki, ha vágyunk a jelenlétére, a Ve-le való személyes kapcsolatra, a valóságos befedezésre, és nem csak az ajándékaira.

„Olyan erény az életerős istenfélelem, amelyre nekünk is szükségünk van. Isten hatalma képes véghezvinni értünk azt, amit a világon semmi más nem tehet lehetővé. A keresztény jellem tökéletessége teljesen attól a kegyelemtől és erőtől függ, amelyet csakis Istenben találhatunk meg. A kegyelem szívre gyakorolt ereje nélkül – amely felkarolja igyekezetünket és megszenteli fáradozásunkat – nem tudjuk megmenteni lelkünket, és mások üdvösségét sem munkálhatjuk. Ne képzelje senki, hogy Istennek a gondolkodásra és a szívre ható kegyelme és hatalma nélkül bármi is el tud-

ná végezni a megszentelésünket. Isten ereje nélkül a szív és a test csődöt mondana, legyenek bármilyenek a szertartásaink, és tervezzünk bármit.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, III., 188. o.)

4 Miért nem tekintett Káin áldozatára Isten? Elfedező áldozat volt-e Káiné? Honnan származott az áldozati rendszer, és ki tanította meg erre őt?

1Móz 4,3–5 • „Történt pedig idő múltával, hogy Káin ajándékot vitt az Úrnak a föld gyümölcséből. Ábel is vitt a juhái első fajzásából és azok kövérségéből. És tekintett az Úr Ábelre és ajándékára. Káinra pedig és az ő ajándékára nem tekintett, miért is Káin haragra gerjedt és fejét lecsüggesztette.”

„Isten a két testvért is próbára tette, miként korábban Ádámot, hogy bebizonyosodjék, hiszik-e és követik-e szavát. Isten elmondta nekik, hogyan gondoskodott az ember megváltásáról, és ők megértették az Isten által elrendelt áldozati rendszert. Tudták, hogy ezekkel az áldozatokkal kell kifejezniük a Megváltóba vetett hitüket. Őt jelképezték az áldozatok. Bemutatásukkal azt is elismerték, hogy csak Ő bocsáthat meg nekik. Tudták, hogy ha így beleilleszkednek Isten tervébe, amelyet a megváltásuk érdekében gondolt el, bizonyosságát adják Isten akarata iránti engedelmességüknek. Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Nyájuk elsőszülöttjei feláldozásával tanúsíthatták, hogy hisznek Krisztus vérében – mint a megígért engesztelő áldozat vérében. Ezenkívül a föld első zsengejét is be kellett mutatniuk hálaáldozatként Istennek... Az igazság néma tanújaként vette körül őket Isten kertje, amely

századokon át az emberek között maradt. Az Éden kerubok által őrzött kapujában látható volt Isten dicsősége, és ide jöttek az első Isten-imádók. Itt állították fel oltárukat, és mutatták be áldozataikat. Ide hozta áldozatát Káin és Ábel, és Isten alászállt, hogy találkozzon velük.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Káin és Ábel c. feji., Séth és Énókh c. feji.)

Káin úgy döntött, hálaáldozatot mutat be Istennek, és ezzel azt fejezte ki, hogy nincsen szüksége Megváltóra (akit az állatáldozat jelképezett volna), s meg van elégedve Istenhez fűződő viszonyával. Így tehát Káin kapcsolata Istennel rendezetlen maradt. Természeténél fogva ő is, mint minden ember, bűnököt követett el, amelyeket rendeznie kellett volna Istennel.

Valójában mit is jelent az, hogy kapcsolat? Kapcsolatnak nevezzük az élet kölcsönös megosztását két vagy több személy között. Megosztani az életünket a másikkal, befogadni őt, ez a kapcsolat. Az Istennel való kapcsolatunkba pedig saját magunkat kell beleadnunk. Azért kell ezt hangsúlyoznunk, mert sokan ott követnek el alapvető hibát, hogy nem magukat adják a kapcsolatba, hanem egy képet, egy idealizált „én”-t, s emiatt a kapcsolat természetszerűleg nem fog működni. A valódi állapotomat fel- és elismerve nyerhetem el Isten jelenlétét, különben nem kaphatok semmit, vagy csak nagyon keveset. Mindezekén túl pedig befedezés sem létezik önátadás nélkül.

5 Mi a különbség a föld gyümölcseiből vitt áldozat és a bárányáldozat között?

Zsid 11,4 • „Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Káin, ami által bizonytságot nyert afelől, hogy igaz, bizonytságot tett az ő ajándékairól Isten, és azáltal még holta után is beszél.”

3Móz 1,2–4 • „Szólj Izrael fiainak, és mondd meg nékik: Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak: barmokból, tu-

lok- és juhféléből áldozatok. Ha tulokféléből áldozik egészen égőáldozattal: hímmel és éppel áldozzék. A gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt. Tegye kezét az égőáldozat fejére, hogy kedves legyen őérette, hogy engesztelést szerezzen számára.”

3Móz 7,11–12 • „Ez pedig a hálaáldozat törvénye, amelyet áldoznak az Úrnak. Ha dicsőítésül áldozza azt valaki, a dicsőítés áldozatával együtt áldozzék olajjal elegyített kovásztalan lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, és lisztlángból gyúrt, olajjal elegyített lepényeket.”

„A két testvér egyaránt felépítette oltárát, és mindegyik hozott áldozatot. Ábel – az Úr parancsa szerint – a nyájából mutatott be áldozatot. »És tekintett az Úr Ábelre és ajándékára.« (1Móz 4,4) Tűz lobbant a mennyből, és elhamvasztotta az áldozatot. Káin pedig, nem törődve az Úr egyenes és kifejezett parancsával, csak gyümölcsöt hozott áldozatként. Semmilyen mennyei jel nem mutatatta, hogy Isten azt elfogadta. Ábel könnyörgött bátyjának, hogy a menny által előírt módon közeledjék Istenhez, de Káin még eltökéltebben követte saját akarátát. Mint idősebb, rangján alulinak érezte, hogy testvére intését elfogadja. Semmibe vette tanácsát. Káin zúgolódva lépett Isten elé. Nem hitt a megígért áldozatban, és abban, hogy szükség volna áldozatok bemutatására. Ajándéka semmiféle bűnbánatot nem fejezett ki. Úgy érezte – mint ahogy napjainkban is sokan –, hogy Isten tervének pontos követésével elismerné gyengeségét, és azt, hogy megváltását teljesen a megígért Megváltó engesztelésétől várja. A függetlenség útját választotta. A saját érdemeivel jött. Nem akart bárányt hozni, és vérét az áldozathoz keverni, hanem a saját munkája eredményeit mutatta be – mintha áldozatával szívességet tenne Istennek, ami által el-

nyerheti jóváhagyását. Káin engedelmeskedett abban, hogy oltárt épített, és abban is, hogy áldozatot hozott – de csak részben engedelmeskedett. A lényegét – annak elismerését, hogy szüksége van Megváltóra – nem vette figyelembe.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, Káin és Ábel c. fej.)

Vallásból ma is sok van, hitből kevés, és ez minden időben így volt. Mi az alapvető különbség a vallásosság és a hit között? A vallásosság nem hat el a teljes emberre, legfeljebb a viselkedés néhány területére, az igazi hit pedig a Krisztussal való bensőséges, közvetlen kapcsolatból ered, és a teljes embert megváltoztatja. Ábel a hit embere volt, Káin pedig a puszta vallásosság feltalálója és első képviselője. Figyeljünk fel arra, hogy Káin nem volt istentagadó! Elismerte Isten felsőbbségét, hálaáldozatot vitt neki. Az áldozat bemutatásakor nem rabolt, (még) nem gyilkolt, emberi szemmel nézve becsületes ember volt. A Biblia azt írja róla, hogy földművelő volt – ezt úgy is lehet fordítani, hogy a föld szolgája volt, és az életéből valami döntő dolog hiányzott.

Ábel is elismerte Isten felsőbbségét, de az egész életére nézve. Ő nem csak hálaáldozatot vitt. Előbb égőáldozatot ajánlott fel az Úrnak, ami Krisztusra mint Megváltóra utalt. Szüksége volt a befedezésre, a személyes kapcsolatra Istennel. Elismerte az elesettségét, vágyott Isten jelenlétére. Elfogadta, amit Isten kijelentett, és úgy imádta Őt. Ábel elismerte azt, amit Káin nem: hogy szüksége van Krisztusra.

Első a bűnért való áldozat, csak utána következhet a hálaáldozat. Miért?

Ha előbb elfogadjuk Krisztus áldozatát, csak utána tudunk úgy hálásak lenni, hogy azt Isten elfogadhassa. Előbb képtelenek vagyunk rá. Ha Krisztust mint befedező áldozatot elfogadtuk, akkor tudjuk, hogy minden kegyelem, e nélkül pedig beszámítjuk a magunk ügyességét, erejét, és érdemet látunk abban, amit felajánlunk. Az elsőnél Isten tesz szívességet nekünk, a másodiknál mi teszünk szívességet Istennek, és várjuk a vi-

szonzást. Ez a vallásosság lényege. Ábel tisztában volt vele, hogy a bűneset után, megromlott természettel született, és csak Isten képes őt megmenteni. Káin vagy nem hitte ezt el, vagy úgy gondolta, képes feltornászni önmagát az Isten által megkívánt szintre. És hadd hangsúlyozzuk újra: Káin ekkor még nem volt gyilkos. Nem tudta, hová vezet az általa választott út.

Káin útján sok mai hívó jár. Minden héten templomba vagy imaházba mennek, megpróbálják teljesíteni a kötelezettségeiket, és kérik az Úr áldását jólétükre. De nincsen vágyódásuk személyes kapcsolatra az Úrral. Szeretnék, ha a mennyei Atya válaszolna imájukra, de nem keresik Őt igazán, nem esedeznek közelségéért és a vele való együttlétért. Mint Káin, egyszerűen nem kívánnak Isten jelenlétében időzni. Nem kívánják ezt, mert valahol mélyen a lelkükben, még önmaguk előtt is rejtetten félnek Istentől. Tőlük is megkérdezhetné Isten: „Hol vagy, ember?” És a válasz: „Félek, ezért nem akarok hozzád menni.” Félek, mert igazából nem akarom átadni magamat.

Figyeljük meg és legyünk őszinték legalább önmagunkhoz: ha azt mondjuk, nincs időnk Istenre, az azt jelenti, hogy nem akarunk Nála időzni. Nem az idő a fő probléma, hanem mi magunk.

6 Miért lesz testvérgyilkossá egy istenkereső ember?

1Jn 3,11–12 • „Mert ez az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást; nem úgy, mint Káin, aki a gonosztól volt, és meggyilkolta a testvérét. És miért gyilkolta meg? Mivel az ő cselekedetei gonoszak voltak, a testvéreie pedig igazak.”

Júd 1,11 • „Jaj nékik! Mert a Káin útján indultak el, és a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak ki, és a Kóré ellenkezésével vesztek el.”

(Vajon a hívő közösségben is felbukkanhat a káini lelkület? Mi ennek az oka?)

„A vallásos emberek nagy többsége Káin példáját követi, mert majdnem minden hamis vallás egy és ugyanazon elven alapszik – hogy az ember saját igyekezete árán üdvözülhet. Egyesek azt állítják, hogy az emberiségnek nem megváltásra, hanem fejlődésre van szüksége – saját maga csiszolására, javítására és megújítására. Káin azt gondolta, hogy vér nélküli áldozattal elnyeri Isten kegyét. Ugyanígy remélik sokan ma is, hogy az engesztelő áldozattól függetlenül el lehet érni a mennyei normát. Káin története tanúsítja, hogy mi ennek a következménye. Megmutatja, mivé lesz az ember Krisztus nélkül. Az emberiség képtelen megújítani önmagát. Nem felfelé ível, a mennyei felé, hanem lefelé tart, a sáttáni felé. Krisztus a mi egyedüli reménységünk. »...mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk... és nincsen senkiben másban üdvösség.« (Ap csel 4,12)

Amikor Káin látta, hogy Isten nem fogadja el áldozatát, megharagudott az Úrra és Ábelre. Azért volt mérges, mert Isten nem fogadta el az emberit az Isten által elrendelt áldozat helyett, és dühös volt a testvérére, amiért ő engedelmeskedett és nem lázadt vele együtt Isten ellen... Ábel meggyilkolása volt az első példa arra az ellenségeskedésre, amelyet Isten a kígyó és az asszony magva között meghirdetett. Az egyik oldalon áll Sátán az alattvalóival, a másikon pedig Krisztus a követőivel. Az ember bűnén keresztül Sátán hatalomra tett szert az emberiség felett, de Krisztus erejével le tudjuk rázni igáját. Valahányszor egy ember az Isten Bárányába vetett hit által felhagy a bűn szolgálatával, Sátán haragja fellángol. Ábel szent élete cáfolta Sátánnak azt az állítását,

hogy az ember képtelen megtartani Isten törvényét. Amikor Káin a gonosz lélek befolyására rájött, hogy nem tudja irányítani Ábelt, annyira felbőszült, hogy megölte. Ha valaki Isten törvényének igazságos volta mellett lándzsát tör, bárhol legyen is az, ugyanez a lelkiület jut kifejezésre. Mindig ez a lelkiület gyújtotta meg a máglyát Krisztus tanítványai alatt. Sátán és seregei azért szítják a kegyetlenkedést Jézus követői ellen, mert nem tudják őket behódoltatni. Ez egy legyőzött ellenség dübe. Jézus minden mártírja győzőként halt meg.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Káin és Ábel c. fejt.)

Mit tett Káin? Elvetette Isten útját, és választott egy másik, emberi utat – de mondhatunk sátáni utat is. Ádám fia alkotott egy vallást, amelyből kimaradt Krisztus. Kimaradt a megtérés, az Istennel való személyes kapcsolat. Kimaradt az Isten iránti engedmesség, az Ő kijelentésének követése. Vallása csak héj volt, tartalom nélkül. Ez pedig táptalaja volt az Isten és ember elleni tettnek. Ádámot és Évát rá kellett beszélni a bűnre, Káint pedig nem lehetett lebeszélni róla.

Káin fontos jellemzője az, hogy vak volt a bűnnel szemben: Isten kihirdeti az ítéletét, erre ez a válasz: „*Nagyobb az én büntetésem, mint hogy elhordozhatnám.*” Nem következik be a cselekedet szívbeli megbánása, amely az útjaink megjobbításával járna együtt. Különös, hogy Káin és utódai nem voltak vallástalanok: követték a káini istentiszteletet. Leszármazottaik között többen viselték az „Él” megjelölést, amely az Úrra utal (pl. Mekhujáel).

A káini út lelki lényege az önmegjavítás, a felemelkedés. Ábelé a megtisztulás. Ábel tudta, hogy új szívre, új lélekre, Isten újjáteremtő hatalmára és jelenlétére van szüksége. Káin útján a vallás is az ember kényelmét szolgálja, saját felmagasztalásunk eszköze. Az ilyen vallás pompája, díszei, művészi alkotásai elringatják a résztvevőt. A káini út nem utasítja el Isten létezését. Elismerheti a tényt, hogy valami bűn, de a megjobbulást a saját erejéből, érdemként, önmagára alapozva keresi.

Azt képzelem, van köze Istenhez, sőt elnyeri tetszését, de a valóságban ez nem így van, mert ennek bizonyítéka a Lélek gyümölcsének termése lenne. Az összes ilyen vallás Káintól indul ki, és fő gondolata az üzletelés Istennel vagy az istenekkel. Én szolgállok téged, te pedig megáldasz engem. Adok, hogy kapjak. Ha pedig nem az történik, amit elvárnék az Istentől, akkor fellázadok ellene, haragszom rá és szidalmazom.

Mennyire más az ábeli út! Megismertem Istent, a szeretetét, ingyen megváltását. Tudom, hogy Ő az egyetlen a világegyetemben, akire teljességgel rábízhatom az életemet, mindeneimet. Adok, mert szeretem Istent, sőt tudom, hogy amit teszek vagy adok, az sem az enyémből van, hanem mindent Tőle kaptam. Az ember és Isten javát keresem az igazság gyakorlásában, a szeretet megélésében. Egy vagyok a testvéreimmel szeretetben, egymás kölcsönös megbecsülésében, az Istenért végzett személyes szolgálatban.

*Az e heti adomány
a Comenius Általános Iskolát támogatja.*

Szabadulás Egyiptomból

Il Hogyan szabadult meg Izrael a Föld legerősebb országából? Milyen tanulságot hordoz ez a mai keresztény életünkre nézve?

2Móz 2,23/b–25 • „Izrael fiai... fohászkoztak a szolgaság miatt, kiáltottak, és feljutott a szolgaság miatti kiáltásuk Istenhez. Meghallotta Isten a fohászkodásukat, és megemlékezett Isten az Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről. És megtekintette az Úr Izrael fiai, és gondja volt rájuk.”

2Móz 3,19–21 • „Én pedig tudom, hogy az egyiptomi király nem engedi meg néktek, hogy elmenjete, még erőhatalomra sem. Kinyújtom azért a kezemet, és megverem Egyiptomot mindenféle csodáimmal, melyeket véghez viszek benne, így azután elbocsát titeket.”

2Móz 12,37–38 • „És elindultak Izrael fiai Rameszesből Szukhóthba, mintegy hatszázezren gyalog, csupán férfiak a gyermekeken kívül. Sok elegy nép is ment fel velük; juh is, szarvasmarha is, felette sok barom.”

2Móz 14,9 • „Az egyiptombeliek utánuk nyomultak, és elérték őket a tenger mellett, ahol táboroztak, a fáraónak minden lova, szekere, lovasai és serege...”

.....
.....

Izrael népe a kivonuláskor több mint kétmillió, akár hárommillió fős is lehetett (a férfiak mellett nők és gyermekek is voltak, nem is beszélve az Izrael népéhez csatlakozó egyiptomiakról). A kivonulás fáraója III. Tutmózisz volt, aki nagyra törő és határozott egyéniségként ismeretes. Tizenkilenc év alatt tizenhét hadjáratot vezetett, és számtalan építkezésbe kezdett, ahol nagy tömegben dolgoztak a rabszolgák. Mekkorára a valószínűsége annak, hogy egy rabszolganép egyszerűen kísétálhat a kor leghatalmasabb államából? Van-e valóságos esélye a kor legerősebb hadseregével szemben egy olyan népnek, amely fegyvert nem foghatott, olyan csapatnak, amely nőkkel és gyermekekkel együtt vonul, állatokat és poggyászt is visz, ezért csak lassan haladhat? Gyakorlatilag nincsen. *„Amint közeledett a fáraó, Izrael fiai felemelték szemüket, és íme az egyiptombeliek a nyomukban vannak. Nagyon megijedtek és Istenhez kiáltottak Izrael fiai. És mondták Mózesnek: »Hát nincsenek-e Egyiptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket meghalni? Mit cselekedtél velünk, hogy kihoztál minket Egyiptomból? Nem ez volt-e a szó, amit szoltunk hozzád Egyiptomban, mondván: Hagyj békét nekünk, hadd szolgáljunk az egyiptombelieknek, mert jobb volna szolgáljunk az egyiptombelieknek, mint hogy a pusztában haljunk meg.« Mózes pedig mondta a népnek: »Ne féljete, megálljatok! És nézzétek az Úr szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek, mert amely egyiptombelieket ma láttok, azokat soha többé nem látjátok. Az Úr hadakozik értetek, ti pedig veszteg legyetek.« És mondta az Úr Mózesnek: »Mit kiáltasz hozzám? Szólj Izrael fiainak, hogy induljanak el. Te pedig emeld fel a pálcádat, és nyújtsd ki kezedet a tengerre és válaszd azt kétfelé, hogy Izrael fiai szárazon menjenek át a tenger közepén.» (2Móz 14,10–16)*

2 Mi volt az igazi szabadulás? Milyen tanulságot vonhattunk le ebből ma?

4Móz 21,5 (vö. 4Móz 11,4–6) • „És szólt a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatok fel minket Egyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledelt utálja a lelkünk.”

2Móz 14,11–12 • „És mondták Mózesnek: Hát nincsenek-e Egyiptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket meghalni? Mit cselekedtél velünk, hogy kihoztál minket Egyiptomból? Nem ez volt-e a szó, amit szoltunk hozzád Egyiptomban, mondván: Hagyj békét nekünk, hadd szolgáljunk az egyiptombelieknek, mert jobb volna szolgálunk az egyiptombelieknek, mint hogy a pusztában halunk meg.”

5Móz 5,6–7 • „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéből, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem.”

.....

.....

Izrael népének tagjai fizikailag elhagyták ugyan Egyiptom földjét, szívükben mégis magukkal vitték belőle egy-egy darabot. Az ottani élet szokásaiból, gondolkodásmódjából nem tudtak kitörni, vagy legalábbis nagyon kevesen. Rabszolgaként születtek, úgy éltek, úgy is gondolkodtak. Istennek nevelnie kellett őket, hogy a fizikai szabadulás után lélekben is megszabadulhassanak mindattól, ami akadályozta őket abban, hogy közösségben lehessenek Istennel. A nép számtalanszor kinyilvánította, hogy szívesebben visszatérne Egyiptomba, mint hogy Istent kövesse – mert az önmehtagadást, felelős döntéseket, felnőtt magatartást kívánt volna. Inkább vágytak a megszokott rosszra, mint arra, hogy Istentől kelljen függniük. S ha felidézzük a tizenkét kém történetét, láthatjuk, hogy nagyon-nagyon kevesen voltak, akik teljesen megszaba-

dultak és mély közösségre jutottak Izrael Istenével. Mindig azért csüggedt el a nép, mert önmagára, saját lehetőségeire, a szemmel látható tapasztalatokra tekintett, és nem Istenre, aki a mindenség szuverén Ura. Nem értették meg, hogy Izrael ereje nem önmagában, hanem Istenében volt.

„Izrael gyermekei majdnem negyven évig elvesztek a szemünk elől a puszta homályában. »Az idő pedig, amelyet eljártunk Kádes-Barneától, míg általmentünk a Zárez patakján, harmincnegynyolc esztendő, amely alatt kivezett a hadra való férfiak egész nemzetsége a táborból, amint megesküdött az Úr nékik. E felett az Úr keze is volt rajtuk, hogy elveszítse őket a táborból a kippusztulásukig.« (5Móz 2,14–15) Az évek során a népnek állandóan emlékeznie kellett arra, hogy isteni büntetés alatt van. A Kádesben kirobbant lázadásban elvetették Istent, és egy időre Isten is elvetette őket. Mivel hűtleneknek bizonyultak Isten szövetségéhez, ezért nem kaphatták meg a szövetség jelét, nem részesülhettek a körülmetélés szertartásában. Az a kívánságuk pedig, hogy térjenek vissza a rabszolgaság földjére, méltatlanná tette őket a szabadságra. Így a szabadulásuk emlékére rendelt páskát sem tarthatták meg.» (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, A pusztában c. fej.)

3 Hogyan erősítette és próbálta meg Izrael helyettesbe vett hitét Isten a kivonulás éjszakáján? Mi ennek a jelentősége?

2Móz 12,3–17 • „Szóljatok Izrael egész gyülekezetének: E hó tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyák háza szerint, házanként egy bárányt... És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, ahol azt megesszik, hintsenek a két ajtóféltre és a szemöldökfára...”

.....

Isten elrendelte, hogy minden család áldozzon egy bárányt, és a vérét kenje az ajtófélfára. Az Úr megmondta előre, hogy átmegy Egyiptom földjén, és meghal minden elsőszülött. Gondoljuk át, hogyan élhették ezt meg az izraeliták? A családfő elvégzi, amit Isten mondott, majd visszamegy a családhoz, és elkezdik elfogyasztani a páskabárányt. Éjfélkor a család együtt van, s egyszer csak elkezdik hallani a jajveszékelést, ami egyre közelebb jön a házukhoz. Sírás és kiáltás veri fel az éjszaka csendjét... Mire gondolhattak? Vajon valóban megtart-e minket az Úr? Meghal-e az elsőszülött, vagy megmenekül? Elegendő-e a vér Istennek? Ér-e az Ő szemében annyit, hogy nem halunk meg? Akik a házban voltak, nem érzékelték, hogy odaért az angyal, megnézte, van-e vér az ajtón, s azután továbbment. A vér nem nekünk szól, hanem Istennek. Az Ő igazsága kívánja ezt meg, hogy megkegyelmezhessen nekünk. Isten azt mondja: „tedd ezt”, a többit Őrá kell bízni. Soha nem tudjuk felfogni a vér valódi értékét. Egyet tudunk tenni: hinni, hogy a Megváltó vére értékes és elegendő Isten számára.

„A páskának egyrészt emlékeztető, másrészt előremutató, jelképes ünnepnek kellett lennie. Nemcsak az Egyiptomból való szabadulásra kellett emlékeztetnie, hanem arra a nagy szabadításra is előre kellett mutatnia, amelyet Krisztus visz majd véghezazzal, hogy kiszabadítja népét a bűn kötelékeiből. Az áldozati bárány ábrázolja »Isten Bárányát«, akiben van a mi üdvösségünk egyedüli reménysege. »...a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott értünk« – mondja az apostol (1Kor 5,7). Az nem volt elegendő, hogy a páskabárányt levágyák, a vérét az ajtófélfára kellett hinteniük. Éppen így kell elfogadnunk Krisztus vérének értékét. Nem elég hinnünk, hogy Jézus Krisztus meghalt az egész világért, hanem azt is hinnünk kell, hogy személy szerint értünk

is meghalt. Az engesztelő áldozatot úgy kell elfogadnunk, mint amelyet Krisztus személyesen értünk hozott.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, A páska ünnepe c. fejezet)

4 Miért volt szükség a megmeneküléshez a bárány húsára, kenyérré és keserű füvekre? Ma mindez hogyan szerepel a személyes tapasztalatainkban?

2Móz 12,8–11 • „A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sütvé, kovásztalan kenyérré és keserű füvekké egyék meg azt. Ne egyetek abból nyersen vagy vízben főttén, hanem tűzön sütvé, a fejét, lábszáraival és belsejével együtt. És ne hagyjatok belőle reggelre, vagy ami megmarad belőle reggelre, tűzzel égessétek meg. És ilyen módon egyétek azt meg: Derekaitokat felövezve, saruitok lábaitokon és pálcáitok kezetekben, és nagy sietséggel egyétek, mert az Úr páskája az.”

.....

.....

„A bárányt egészben kellett elkészíteni. Egy csontját sem volt szabad eltörni. Eképpen »Isten Báránya« – aki értünk halt meg – egyetlen csontjának sem volt szabad megtörnie. »Az ő csontjának tökéletes voltát. A bárány húsát meg kellett enni. Nekünk sem elegendő, ha csak a bűneink bocsánatáért hiszünk Krisztusban. Hittel állandóan Krisztustól kell kapnunk a táplálékot és lelkiezt. Krisztus azt mondta: »Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő vértét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én vértét, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó

napon.« (Jn 6,53–54) Hogy hallgatóinak megmagyarázza e kijelentése értelmét, ezt fűzte hozzá: »...a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.« (Jn 6,63) Az Úr Jézus elfogadta Atyja törvényét, életében megvalósította annak alapelveit és kinyilatkoztatta szellemiségét, valamint megmutatta jótékony erejét az emberi szívben. János azt mondja: »Az Ige testté lett és lakozott közöttünk, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.« (Jn 1,14) Krisztus követőinek részeseeknek kell lenniük az Ő tapasztalatában. El kell fogadnunk Isten szavát úgy, hogy ez legyen indítéka tetteinknek. Minden cselekedetünknek Krisztus erejével el kell változnia az Ő hasonlatosságára, és vissza kell tükröznie jellemvonásait. Ennünk kell Krisztus testét és innunk Krisztus véré, különben nincs bennünk élet. Krisztus lelkületének és munkájának kell megnyilatkoznia a tanítványok lelkületében és munkájában. A bárányt keserű füvekkel kellett enniük, ami Egyiptomban elszenvedett fogságuk keserűségére emlékeztetett. Éppen így, amikor Krisztus testével táplálkozunk, akkor ezt mi is csak töreldelmes szívvel tehetjük meg a bűneink miatt. A kovásztalan kenyér használatának is megvolt a jelentősége. A páskatörvény kifejezetten hangsúlyozta azt az utasítást, amelyet a zsidók szigorúan be is tartottak, hogy az ünnep ideje alatt egy csipetnyi kovász se legyen a házukban. A bűn kovászát nekünk is el kell távolítani magunkból, ha meg akarjuk kapni a táplálékunkat, az életet Krisztustól. Pál így ír erről a korinthusi gyülekezetnek: »Tisztítástok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tészttá, aminthogy kovász nélkül valók vagytok, mert hiszen a mi húsvéti báránnyunk, a Krisztus, megáldoztatott értünk. Azért ne régi kovással ünnepeljünk, sem rosszaság és gonoszság kovászával, hanem tisztaság és igazság kovásztalanságában.« (1Kor 5,7–8)» (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, A páska ünnepe c. feje.)

A felővezettség azt jelentette, hogy Izrael bármely pillanatban kész elhagyni Egyiptom földjét. Ugyanígy nekünk is készen kell lennünk arra, hogy ha az Úr rámutat valamire az éle-

tünkben, ami a bűnhöz kapcsolódik, készek legyünk elhagyni azt. A bárány, a kenyér, a keserű fű mind-mint Krisztusra mutatott előre – ezeket meg kellett enni. A táplálék tartja fenn az életet, részecskéi beépülnek az ember testébe. „Az vagy, amit megeszel” – a közmondás nagyon mély lelki valóságokra is mutat. A megölt bárány húsának, a megőrölt gabonának tűzön kellett átmennie, hogy táplálékká válhasson. Krisztus oldaláról a keserű füvek jelképezték azt a sok keserűséget, amit át kellett élnie e földi életében – értünk.

A kovásztalan kenyér Krisztus igaz lényét, életét és igéjét jelképezi, amelyben nincs semmi bűn. A kovász szerves anyag, amely hamar gyors növekedésnek indul, és szétárad az egész tésztában – a maga formájára alakítja, és megváltoztatja annak természetét, amibe belekeverik. Így jelképezi a bűnt, de jelképezi Isten országát is. Bármely folyamat jusson túlsúlyra valakiben, az a végéig fog kifutni, ezért létfontosságú szakítani a legkisebb bűnnel, a bűn legkisebb darab „kovászával” is.

5 Miért haltak meg azok, akiknek az ajtófélfáján nem volt az áldozati bárány vére?

2Móz 11,3–6 • „Az Úr pedig kedvessé tette a népet az egyiptombeliek előtt. Mózes is igen nagy volt Egyiptom földén a fáraó szolgálai előtt és a nép előtt. És mondta Mózes: Ezt mondja az Úr: Éjfél körül kimegyek Egyiptomba. És meghal Egyiptom földjén minden elsőszülött, a fáraó elsőszülöttétől fogva, aki az ő királyi székében ül, a szolgáló elsőszülöttéig, aki malmot hajt; a baromnak is minden első fajzása. És nagy jajgatás lesz egész Egyiptom földén, amelyhez hasonló nem volt és hasonló nem lesz többé.”

2Móz 12,29–30 • „Lett pedig éjfélkor, hogy megölt az Úr minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, a fáraó elsőszülöttjétől fogva, aki az ő királyi székében ült, a tömlöcbeli

fogoly elsőszülöttéig, és a baromnak is minden első fajzását. És fölkelt a fáraó azon az éjszakán és mind a szolgálai és egész Egyiptom, és lett nagy jajgatás Egyiptomban, mert egy ház sem volt, melyben halott ne lett volna.”

Egyiptom egész népe tanúja volt Isten csapásainak, és a Biblia külön megjegyzi, hogy Mózes kedves volt Egyiptom földjén. *„Mózesnek minden egyes csapás előtt el kellett mondania a csapás természetét és hatását, hogy a király megmenekülhessen attól, ha el akarja bocsátani a népet. Minden visszautasításra még keményebb csapásnak kell következnie, amíg a fáraó gögös szíve meg nem alázkodik, és el nem ismeri az igaz, élő Istent, ég és föld Teremtőjét. Az Úr alkalmat akart adni az egyiptomiaknak annak belátására, hogy mennyire erőtlén az isteneik állítólagos hatalma, és mennyire értelmetlen szembeszállni az Örökkévaló parancsaival. Istennek meg kellett büntetnie Egyiptom népét a bálványimádás miatt, és el akarta hallgattatni dicsekedésüket az áldásokkal, amelyeket élettelen istenségeiknek tulajdonítottak. Isten a saját nevét kívánta megdicsőíteni, hogy más népek is halljanak hatalmáról, megrettenjenek hatalmas tettei hallatán, és tulajdon népe elforduljon az egyiptomi bálványoktól, s csak az Ő tiszta imádására szentelje magát (2Móz 6,9–13).*

...Az Úr jégesővel fenyegette meg a fáraót, s így figyelmeztette: *»Most annakokáért küldj el, hajtasd be barmaidat és mindenedet, valamid a mezőn van; minden ember és barom, amely a mezőn találta és házba nem hajtatik, jégeső szakad arra, és meghal.« (2Móz 9,19)* Az eső vagy a jégeső szokatlan esemény volt Egyiptomban. Olyan viharról pedig, amelyet Mózes megjövendölt, eddig még sohasem hallottak. A híradás nagyon gyorsan terjedt, és mindazok, akik hittek az Úr szavának, betereték a szarvasmar-

bákat – de akik megvetették a figyelmeztetést, a mezőn hagyták az állatokat. Így Isten irgalma még az ítélet közepette is megmutatkozott. Isten próbára tette a népet, és ez a próba megmutatta, hogy Isten hatalmának kinyilatkoztatása hány embert vezetett Isten félelmére. A vihar megérkezett és kitört úgy, ahogy Isten előre megmondta.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Egyiptomi csapások c. feje.)

Az eljövendő csapások híre nem csak a zsidókhoz jutott el, és Isten az elsőszülötteket ért csapás előtt is alkalmat adott minden embernek, hogy bizonyosságot szerezzen hatalmáról és kijelentéseinek beteljesedéséről. Egyiptomban tilos volt bárányt áldozni – a héberek Istene pedig most felszólítja Egyiptomot, hogy aki meg akar menekülni, áldozzon bárányt és kenje be az ajtófélfát vérrel. Mi játszódhatott le egy egyiptomi családban? Voltak már csapások: ennek az Istennek valóban van ereje és hatalma. De nem tehetem meg, amit mond, mert a neveltetésem szerint ezt nem lehet, ilyen nem létezhet. Az életgyakorlatuk ütközött Isten szavával. Nem tudták megadni Istennek az elsőbbséget, engedelmeskedni neki, mert a hagyományok elnyomták Isten hangját. Az egyiptomiak azért haltak meg, mert önmagukat nyilvánították Isten nélkülinek. Egyiptom a világ jelképe, ez pedig a második halál, az elkárhozás előképe: te magad nyilvánítod magadat elítéltnek. Isten kihirdette, hogy jön az ítélet: holnap éjjélkor végigmegy az angyal a városon. Ha megteszed, amit Isten kér, nem hal meg az elsőszülött, ha nem teszed, meghal. Elutasítottad a felkínált lehetőséget, te ítélted el magadat.

6 Mi a jelentősége számunkra a vörös-tengeri átkelés és a keresztség párhuzamának?

1Kor 10,1–4 • „Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiai, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és

mindnyájan a tengeren mentek át, mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben, és mindnyájan egy lelki eledelt ettek, mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követte őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt.”

Jn 7,37–39 • „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és kiáltott: »Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyon! Aki hisz énbenem, amint az írás mondta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.« Ezt pedig a Lélekről mondta, amelyet veendőik voltak az őbenne hívők: mert még nem volt Szentlélek, mivelhogy Jézus még nem dicsőítettett meg.”

.....

.....

Izrael egyiptomi kivonulása a keresztények bűnből való kijövetelének előképe volt. Hasonlóak a törvényszerűségek a mi életünkben is. Az izraeliták elhagyták ennek a világnak a rendjét és e világ urát, Sátánt. A fáraó Sátán eszköze volt, mert alighogy Izrael fiai elhagyták Egyiptomot, utánuk indult, hogy visszavigye őket uralma alá. Isten megmentette Izraelt, a fáraó seregét pedig elpusztította a Vörös-tengerben. A fáraó serege, hatalma elveszett, megsemmisült a vízben. Így semmisül meg a világ hatalma rajtunk, ha nemcsak jelképesen merülünk el a vízben, hanem a Szentlélek hatalma és befolyása alá adjuk magunkat, mintegy „elmerülünk” benne.

A „Mózesre keresztelkedtek meg” kifejezés azt az igazságot jeleníti meg, hogy Mózes volt Isten követe, eszköze mint közbenjáró népe érdekében. Az Úrhoz tartozás Mózesen keresztül valósulhatott meg Isten népe számára. Amikor elutasították a lelki vezetőt, Mózeset, nem fogadták el az Urat sem. Számunkra Krisztus a közbenjáró és a lelki vezető: amikor meg-

keresztelkedünk, Vele lépünk egységre. Ha befogadjuk Őt, és engedjük uralkodni az életünkben, tapasztalhatjuk, hogy teljesül az ige szava: „...akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg. Eltemettettünk azért övele együtt a keresztség által a halálba: hogy amiképpen feltámasztott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.” (Rm 6,3)

A felhő Isten jelenlétét mutatta a népnek. Gondviselésének jele, folyamatos gondoskodásának megnyilvánulása volt. Az ellenségtől és a nap hevétől is óvta őket.

(Mit jelent a kősziklából inni lelki értelemben? Mit jelképezett a manna? Vö. Jn 6,48–51. Hogyan kapcsolódik mindez a befedezés fogalmához?)

*Az e heti adomány
a mozgássérülttáborokat (Tárt Kapu Alapítvány)
támogatja.*

Az árnyékszolgálat – az elfedezés iskolája

I Hol és mikor kapta Izrael az áldozati rendszerről szóló kinyilatkoztatást? Mi ennek a jelentősége?

2Móz 19,10–12 • „Az Úr pedig mondta Mózesnek: Eredj el a néphez és szenteld meg őket ma meg holnap, mossák ki a ruháikat, és legyenek készen harmadnapra, mert harmadnapon leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sínai-hegyre. És vess határt a népnek körös-körül, mondván: Vigyázzatok magatokra, hogy a hegyre fel ne menjetek s még a szélét se érintsétek; mindaz, ami a hegyet érinti, halállal haljon meg.”

3Móz 1,1–2 • „Szólította Mózeszt és beszélt vele az Úr a gyülekezet sátorából, mondván: Szólj Izrael fiainak, és mondd meg nékik: Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak, barmokból, tulok- és juhfélékből áldozzatok.”

.....
.....
„Amikor Mózes a hegyen volt Istennel, a következő parancsot kapta: »Készítsenek nekem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam.« (2Móz 25,8) A szent hajlék, a sátor építésére vonatkozólag

az Úr pontos utasításokat adott Mózesnek... A belső kárpit mögött volt a szentek szentje. Ez volt a középpontja az engesztelés és a közbenjárás jelképes szolgálatának. Ez képezte az összekapcsoló láncszemet menny és föld között. Ebben a helyiségben volt a szövetség ládájá – akácfából készített láda, amelyet kívül és belül arannyal vontak be, a fedele is színaranyból készült, és az egészet arannyal szegélyezték. Ebbe tették a kőtáblákat, amelyekre maga Isten véste a Tízparancsolatot. Ezért nevezték Isten szövetsége ládájának is, vagy frigládának, mert a Tízparancsolat volt az alapja annak a szövetségnek, amelyet Isten Izraellel kötött. A szent láda fedelét a kegyelem trónjának nevezték... A kegyelem trónja felett volt a »sekina«, vagyis Isten jelenlétének szimbóluma. Az Úr a két kerub közül hirdette ki akarátát. A frigládában kegyelettel őrzött törvény az isteni igazság és ítélet zsinórmértéke volt. Ez a törvény halált mondott a bűnösre, a törvény megszegőjére. A törvény felett azonban ott volt a kegyelem trónja, amelyen láthatóvá vált Isten jelenléte, és amelyből – a megengesztelés által – Isten bocsánatot adott a bűneit megbánt bűnösnek. Krisztus munkáját, amelyet megváltásunkért végzett el, így jelképezte a szentély szolgálata: »Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást.« (Zsolt 85,11)” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A szentély és szolgálata c. fejelet.)

A már elkészült sátorba ment be Mózes, és a kegyelem trónjáról kapta a kinyilatkoztatást az áldozati rendszerről. A törvényadás félelmetes körülmények között történt, hogy a nép megérthesse Isten törvényének szent és örök voltát. A törvény tanítómester, amely megmutatja az embernek saját elveszett állapotát, s azt, hogy ennek következtében Megváltóra van szüksége. Isten ítéletét a törvény, kegyelmét az áldozati rendszer mutatta be. A szentély alap gondolata az volt a nép számára, hogy Isten közöttük van. Más szóval a kapcsolatot fejezte ki Isten és népe között. Az áldozati rendszer annak eszköze volt, hogy ez a kapcsolat valóságosan létrejöhessen és tartósan fenn is maradjon. Noha a nép kijelentette, hogy

megtartja Isten törvényeit, hamarosan rá kellett ébrednie, hogy ez nem sikerülhet önerőből, befedezésre és az Úr jelenlétére van szüksége. A kapcsolat felvételének sem az ó-, sem az újszövetségben nincs más feltétele, mint a hit, és semmilyen előzetes cselekedetre nincsen szükség, csak a hit kinyilvánítására az áldozatban (az ószövetségben is a hit kinyilvánítása volt az, hogy áldozati állatot vittek az oltárra, s ez nem jelentett érdemszerző cselekedetet). S miután a befedezés megtörtént, az Istennel való kapcsolat helyreállt, azután lehet foglalkozni a cselekedetek kérdésével.

„Sokan úgy érzik, valami nagy dolgot kell tenniük önmagukért, mielőtt a megváltásért Krisztushoz jöhetnének. Azt gondolják, hogy Jézus csak a legvégső küzdelmük idején lép be és nyújt nekik segítséget, végső simításként életművükhöz. Nehéz megérteniük, hogy Krisztus tökéletes Megváltó, és képes a legvégső háttárig megszabadítani mindenkit, aki általa járul Isten elé. Szem elöl tévesztik azt is, hogy Krisztus maga »az út, az igazság és az élet.« (Ellen G. White: Bizonyágtételek III., 181. o.)

2 Milyen sorrendben vannak felsorolva az áldozatok? Mi ennek a jelentősége?

3Móz 1,3 • „Ha tulokféléből áldozik egészen égő áldozattal: hímmel és éppel áldozzék. A gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt.”

3Móz 2,1 • „Mikor valaki ételáldozatot akar áldozni az Úrnak, lisztlángból áldozzék, öntsön arra olajat, és tömjént is tegyen arra.”

3Móz 3,1 • „Hogyha hálaáldozattal áldozik valaki, ha tulokféléből, akár hímmel, akár nősténnyel áldozik: ép barmot vigyen az Úr elé.”

3Móz 4,2–3 • „Szólj az Izrael fiainak, mondván: Ha valaki tévedésből vétkezik az Úr valamely parancsolata ellen,

úgy, amint nem kellene cselekednie, és a parancsolatok közül valamelyiknek ellene cselekszik, ha a felkent pap vétkezik, a népnek romlására: hozzon az ő bűnéért, amelyet elkövetett, egy tulkot, fiatal, ép marhát az Úrnak bűnáldozatul.”

Amikor Isten először felsorolta az áldozatokat, az egészen égő áldozattal kezdte, és mintegy „visszafelé” haladt a vétke-
kig. Nem annak a sorrendjét olvassuk, hogyan kellett ezeket egymás után bemutatni, hanem tanító célzatú felsorolással találkozhatunk – másutt más sorrendben vannak ezek, s annak is megvan az oka. E legelső felsorolásban láthatjuk meg Isten szemszögéből a bűnök és a megváltás kérdését. Isten először a bűnnel mint alapelvvel foglalkozik, és csak azután a bűnökkel. Előbb az alapot kell megteremteni, s csak utána lehet hatékony a továbblépés. Isten nem feledkezik el az ágakról, levelekről: a bűnös tettekről, szokásokról, jellemhibákról, vétkekről és tévedésekről, de az alap a belső világ megváltoztatása, innen indulhat el a gyakorlati élet megváltozása.

Az áldozatok e sorrendje a szabadulás folyamatát és lépéseit írja le. Az első a szabadítás áldozata, az egészen égő áldozat. Az ember kifejezi hitét a Megváltóban, a bűneit megbánt és megszabadult ember áldozata kifejezi a Jézussal való közösséget. *„Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.”* (Jn 8,36) Hogy azután a szabadulás gyümölcseit élvezhesse, és a szabadság tartósan meg is maradjon, ezután következik az ételáldozat, amely jelképes módon fejezi ki a folyamatos közösséget Krisztussal. Ha az életünkben jelen van

Krisztus, akkor tudunk csak hálások lenni Istennek, úgy, hogy abba semmilyen önzés vagy érdek ne vegyüljön. S haladhat tovább a megtisztulás folyamata a tévedésből esett bűnökből való megtisztulás felé. „*Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet!*” (Zsolt 19,13) Ezek már a szabad ember lépései, aki teljesen önként kíván Istenhez tartozni. Tudatosan jár Istennel, és e kapcsolat fenntartása érdekében kész önmagát felülbírálni az Úr kijelentéseinek fényében, mert tudja, hogy a bűn elválasztja Istentől.

Az áldozati rendszer az elfedezés iskolája volt, mert az áldozatokból, a templomszolgálat különböző mozzanataiból Jézus Krisztus és a kegyelem különböző nézőpontjait és tanulságait ismerhették meg. Így kerülhettek Istennel személyes, atya-fiú kapcsolatba – csakis a kegyelmen keresztül. Ha nincs áldozat, nem létezik kapcsolat sem. A meg nem érdemelt kegyelmen alapszik minden. S ha ezt hitben elfogadtuk, elnyertük, ezután következik az engedelmesség. Csak az tud engedelmeskedni, aki meg nem érdemelt szeretetkapcsolatban van Atyjával.

3 Mit jelképez az égőáldozat? Mi az alapja az önátadásnak?

3Móz 1,1–9 • „Szólította Mózeset és beszélt vele az Úr a gyülekezet sátorából, mondván: Szólj Izrael fiainak, és mondd meg nékik: Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak, barmokból, tulok- és juhfélékből áldozatok. Ha tulokféléből áldozik egészen égő áldozattal: hímmel és éppel áldozzék. A gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt. És tegye kezét az égőáldozat fejére, hogy kedves legyen őérette, hogy engesztelést szerezzen a számára. És ölje meg a tulkot az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, vigyék fel a vért, és

hintsék a vért körös-körül az oltárra, amely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. Azután vonja le az égőáldozat bőrét, azt pedig vagdalja el tagjaira. És az Áron pap fiai gerjessenek tüzet az oltáron, és rakjanak fát a tűzre. Azután rakják az Áron fiai, a papok, a tagokat: a fejet és a kövérjét a fára, amely az oltáron lévő tűzön van. A belét pedig és lábszárait mossa meg vízben, és füstölögtesse el a pap az egészet az oltáron egészen égő áldozatul. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak.”

Rm 12,1 • „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Isten irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.”

.....
.....
.....

Az áldozatnak épnek kellett lennie: nem lehetett benne semmilyen fogyatkozás. Krisztus áldozatának tökéletesnek kellett lennie – és az is volt, mind a végrehajtás, mind az eredmény tekintetében. Krisztus mindent elvégzett értünk, *„mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való”* (2Pt 1,3).

De az áldozat nem csak nekünk, sokkal inkább az Atyának beszél. Megmutatja Krisztus határ nélküli odaadását és szeretetét mennyei Atyja és az Ő akarata iránt. *„Hogy teljesítem a te akaratomat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.”* (Zsolt 40,9) A szeretet és a szeretet győzelmének legmagasztosabb kifejeződése Krisztus keresztyje. Itt félretették a bűnök Isten és ember kapcsolatából, Sátán legyőzetett, a bűn mint alapelv is halálos sebet szenvedett. Mindez az Atya terve és akarata szerint történt, a bukott emberiség

megmentése és a világegyetem rendjének helyreállítása érdekében. Ez az áldozat „kedves illatú” volt az Úrnak. Az égőáldozat azt fejezte ki az Atyának, hogy Krisztus szerette őt és engedelmes volt a kereszthalálig – inkább vállalta a halált a megpróbáltatások tüzeiben, mint az engedetlenséget vagy az Atya terveinek félretételét.

„Semmi kétség, a vétekekkel megterhelt bűnös a keresztben isteni választ kap szíve és lelkiismerete komoly vágyakozására. Az igazi hívő viszont olyasmit fedez fel a keresztben, ami szívbeli hajlandóságát foglyul ejti, és egész erkölcsi valóját lebilincseli. Ami az angyalokat illeti, a kereszt végtelen csodálatuk tárgya. Mindez igaz. De a szentek és angyalok fogalmait messze túlhaladva még van valami a keresztben. A Fiú szívének mélyeséges odaadása van benne az Atya szíve iránt, amit az Atya méltányol. Ez a kereszt legdicsebb oldala, és ezt ábrázolja olyan találóan az égőáldozat.” (C. H. Mackintosh: *Elmélkedések Mózes 1., 2., 3. könyvéről*)

A kézrátétel cselekedete a teljes eggyé válást fejezte ki. Az áldozat meghalt, az áldozó életben maradt. Így tehát az a cselekedet fejeződött ki, mely az Újszövetségben nyerte el mélyebb kifejtését. A (korábban elfogadott) bárány átvette a bűnököt, az áldozó, aki maga volt halálra méltó korábban, most tisztává lett. Krisztus igaz életét és Isten előtti elfogadottságát kapjuk meg ingyen ajándékképpen. A vér, az élet szerez engesztelést a hívőért, és teszi elfogadhatóvá őt Isten előtt. Ezt az oltár két ellentétes sarkára öntötték, így az oltár minden oldala véres lett. „Körös-körül” befedezte az embert.

Az égőáldozatot mindennap bemutatták reggel és este, ezenfelül önmagukért is hozták az emberek. Ez utalás a keresztények minden reggel szükséges odaszentelődésére, és az Istenben való megnyugvásra esténként.

(Gondoljuk át: mit jelentett a bőr eltávolítása, a részekre vágás, illetve a belső részek megmosása? Mit jelent az égőáldozat számomra egészében és mozzanataiban?)

4 Miért volt szükség az ételáldozatra, és miért életszükséglet ez számunkra is? Hogyan gyakoroljuk ma az ételáldozatot?

3Móz 2,1–3,11–13 • „Mikor valaki ételáldozatot akar áldozni az Úrnak, lisztlángból áldozzék, öntsön arra olajat, és tömjént is tegyen arra. Vigye azt az Áron fiaihoz, a papokhoz, és vegyen ki abból egy tele marokkal; annak lisztlángjából és olajából, az egész tömjénével együtt, és füstölögtesse el a pap az oltáron annak emlékeztető részéül. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. Ami pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és fiaié legyen; szent-séges áldozat ez az Úr tűzáldozatai között... Semmi ételáldozat, amit az Úrnak áldoztok, kovással ne készüljön, mert kovászból és mézből semmit se füstölögtethettek az Úrnak a tűzáldozatok között. Zsengeáldozatul felvihetitek azokat az Úrnak, de az oltárra nem juthatnak fel kedves illatul. Minden ételáldozatodat sózd meg sóval, és ételáldozatodból soha el ne maradjon Istened szövetségének sója, minden áldozatodhoz sót adj.”

Jel 3,20 • „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énelem.”

.....
.....
.....

A gabona Krisztus jelképe az igében, a liszt pedig azt fejezi ki, hogy táplálék az ember számára – nemcsak mint példa, hanem mint ma is jelenlévő, tápláló erőforrás. A liszt egyenletesen őrölt liszt volt, ezt nevezi a Biblia-fordításunk lánglisztnak.

Jézus meghalt, teste megtöretett – ennek eredménye megelevenítő hatalom, Isten valóságos jelenléte a lelkünkben, életünkben (vö. 1Kor 15,45). Olaj és tömjén kellett a liszthez: a Szentlélek és az imádság jelképe (Jel 8,4). Íme előttünk állnak a keresztény élet összetevői. „A tömjén, amelynek füstje és illata Izrael imáival együtt száll fel a mennybe, Krisztus érdemeit és közbenjárását ábrázolja. Krisztus tökéletes igazságossága, amelyet Isten hit által a népének tulajdonít, teszi egyedül elfogadhatóvá Isten számára a bűnös emberi lények szolgálatát.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A szentély és szolgálata c. feje.)

Az olajat időnként a liszttel elegyítették, máskor viszont ráöntötték. Ez azt jelképezte, hogy egyfelől Krisztus folyamatos közösségben volt a Szentlélekkel, másfelől fel is kenetett általa (Zsid 1,9). Már adatott számára a Lélek, mégis folyamatosan igényelnie is kellett jelenlétét és közreműködését – éppúgy, mint nekünk. Így tehát ez az áldozat számunkra a Gal 2,20 igazságát fejezi ki:

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”

Az áldozatot meg kellett sózni: a só az Isten iránti szeretetet, a Vele létrejött békeszövetséget jelképezte (lásd: Mk 9,49–50). Sohasem hiányozhatott az áldozatból. A keletiek úgy tartották, hogy a sót nem emészti meg a tűz (vö. Rm 8,35). Az áldozatban nem lehetett sem kovász, sem méz. A kovász a bűn jelképe, az óember életéé. A méz képviselte azokat a jellemvonásokat, amelyek elfogadhatónak, sőt kedvesnek látszhatnak ugyan saját ítéletünk szerint, mégis akadályai lehetnek Istennel való kapcsolatunknak.

Egy másik kiegészítő áldozat, amelyet 4Móz 15,8–10 említ, az italáldozat volt, melyet kiöntöttek az Úr előtt a szentélyben. Az étel- és italáldozatot az égő- vagy békeáldozattal együtt mutatták be az izraeliták.

5 Milyen jelentősége volt a békeáldozatnak? Hogyan működik ez a mi életünkben?

3Móz 3,1–5 • „Hogyha hálaáldozattal áldozik valaki, ha tulokféléből, akár hímmel, akár nősténnyel áldozik: ép barmot vigyen az Úr elé. Tegye kezét az áldozat fejére, és ölje meg azt a gyülekezet sátorának nyílásánál, és Áron fiai, a papok, öntsék a vért körös-körül az oltárra. Azután vigyen a hálaáldozatból tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, amely a belet takarja, és mindazt a kövérjét, amely a belek között van. A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, amely a vékonyaknál van, és a májon lévő hártyát a vesékekkel együtt vegye el. Füstölögtessék el azt Áron fiai az oltáron az égőáldozattal együtt a tűzön lévő fán: tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak.”

3Móz 3,11 • „Füstölögtesse el azt a pap az oltáron: tűzáldozati eledel ez az Úrnak.”

Lk 15,22–24 • „Az atyja pedig mondta a szolgáltnak: »Hozzatok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá, és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott.« Kezdték azért vigadni.”

.....

.....

A Károlyi által „hálaáldozat”-nak fordított kifejezést általában „békeáldozatnak” fordítják. A békeáldozat bemutatójának először teljesítenie kellett az engesztelés követelményét vétek- vagy jóvátételi áldozattal, és az odaszánásét égő- vagy ételáldozattal. Itt is szerepelt a kéz rátétele (de nem a bűnvalomással) és a vér oltárra hintése. A békeáldozatot leginkább

közösségi áldozatnak lehet nevezni, mert a közös étkezésnek, az áldozat csúcspontjának igen mély lelki jelentősége volt. Az örvendezés ideje volt ez az Úr előtt, amikor az áldozatot bemutatók, családtagjaik, egy meghívott lévita és a szegények (a hetek ünnepén) egyaránt részt kaptak az áldozati húsból. Így az Istennel való közösség („függőlegesen”) és az egymással való közösség („vízszintesen”) együtt volt jelen. A békeáldozat önkéntes volt, a hetek ünnepe (pünkösöd) volt az egyetlen alkalom az évben, amikor elő volt írva ennek bemutatása.

3Móz 3,11-ben azt olvassuk, hogy a kövérjének elfüstölögtetése eledel az Úrnak. Nyilvánvalóan nem arról a pogány gondolatról van szó, hogy Istenről az embernek kellene gondoskodnia. Egyszerű a magyarázat: ha eszünk, elégedetté válnunk. Így tehát a kövérje elfüstölögtetésében kifejeződő lelki tartalom megelégedéssel tölti el Istent. A kövérje az Úré, illata Isten elé jut. Miről mondja még az Ige, hogy Isten elé jut mint jó illat? Az igazi imádságról, az Isten és ember közötti valódi kapcsolatról. *„Mint jó illatú füst jusson eléd imádságom, s kezem felemelése esti áldozat legyen.”* (Zsolt 141,2) A kövérje itt utalás olyan imára és bensőséges kapcsolatra, amely Isten szemében elfogadható.

(Mi a jelentősége az áldozat fényében a pünkösdi előírásnak?)

6 Miért volt szükség a bűn- és vétékáldozatra? Mi a biztosítéka a bűnrendezésnek?

Olvassuk el Mózes 3. könyvéből a 4. fejezetet!

**3Móz 4,1–6 • „Szólt ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj az Izrael fiainak, mondván: Ha valaki tévedésből vétkezik az Úr valamely parancsolata ellen, úgy, amint nem kelle-
ne cselekednie, és a parancsolatok közül valamelyiknek ellene cselekszik, ha a felkent pap vétkezik, a népnek**

romlására: hozzon az ő bűnéért, amelyet elkövetett, egy tulkot, fiatal ép marhát az Úrnak bűnázdozatul. Vigye a tulkot a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr elé, és tegye kezét a tulok fejére, és a tulkot ölje meg az Úr előtt. És vegyen a felkent pap a tulok vérből, és vigye be azt a gyülekezet sátorába. Mártsa be a pap az ujját a vérbe, és hintsen a vérből hétszer az Úr előtt a szent hajlék függőnye felé.”

A vétékáldozat az olyan vétségek befedezésére szolgált, amelyeket tudtán kívül követ el az ember, a héber kifejezés jelentése: „tudatlanul” cselekedett. Az illető nem gondolta, hogy az a dolog bűn, csak később ébredt rá erre. Az itt előírt szabályok nem vonatkoznak arra az esetre, ha szándékosan vétkeztek. A „tudatlanul” kifejezésbe minden olyan bűn belefér, amely akár tudatlanságból, könnyelműségből, nem szándékosan vagy nem megátalkodottságból, Isten és törvényei elleni lázadásból származik.

Ha a közösség vagy képviselője (a pap) vétkezett, hétszer kellett a vérből hinteni a kárpit felé, míg az egyszerű hívő személyes vétke esetében a vért egyszer, az áldozati oltár aljára kellett öntenie. Így tehát az a bűn, amelyet lelki vezető vagy közösség (gyülekezet) követ el, más kategóriába esik, nagyságrendekkel többet nyom a latban, mint amit az egyes ember követ el – amely természetesen szintén nem lebecsülhető.

Ez az áldozat szoros összefüggést mutat a lelkiismerettel és Isten Lelke szívünkben végzett munkájával. Az Istennel már kapcsolatban levő embernek is foglalkoznia kell a számára világgossá váló jellemhibáival, tévedéseivel, amelyek Isten szent jellemétől távol állnak, s amelyeket nekünk sem szabad ma-

gunkban melengetnünk, ha a jövőben is az Úrhoz szeretnénk tartozni.

Izrael ókori állama a bűnrendezésen alapult, Isten ígéretein, az eljövendő Messiásba vetett hiten és az Úr iránti odaadáson. Az áldozatokról szóló részben a Biblia az „Elohim”, azaz a „Mindenható” nevet használja. Isten ígéretei Ő magán, személyén és hatalmán alapultak és alapulnak ma is. Isten megígérte az izraelitáknak, hogy eljön majd az igazi Bárány, s e kijelentés annyira biztos volt, hogy egy nemzet életét lehetett erre az ígéretre alapozni, vallási életet, jogrendszert stb. Ők Krisztus előtt éltek, mi utána – képesek vagyunk-e úgy támaszkodni a már megvalósult ígéretnek következményeire, mint ahogyan az izraelitáknak kellett bízniuk előre Isten adott szavában?

Az áldozati rendszer különlegessége volt, hogy nem lehetett áldozatokat bemutatni az Úrral és parancsolataival szembeni ellenszegülés bűnéért, a Tízparancsolat tudatos megszegéséért (a 8. és 9. parancsolat elleni kisebbnek számító kihágások kivételével), a szertartási szabályok semmibe vételéért, az Úr és Izrael között fennálló szövetségi kapcsolat bármilyen megszegéséért (lásd Baál-Peórt, illetve az idegen népek általi megszállást). A házasságtörés, a szombatrontás miatt halálbüntetés járt, amelyet végre is hajtottak (lásd a fát szedő asszony esetét Mózes 2. könyvében, illetve a házasságtörő nő ügyét és 5Móz 22,22-t). Az ilyen bűnökre, ha nem tudódtak ki, csak a meg nem érdemelt kegyelem adathatott válaszul a hitre és a bűnbánatra (például 32. és 51. zsoltár). A halálbüntetést kiszabó törvények kézzelfogható tanítást adtak arról, hogy a „bűn zsoldja a halál” (Rm 6,23). Ezen a területen már sokkal inkább tudatára kellett ébrednie a hívőnek, hogy az égvilágon semmit nem tehet a saját üdvösségéért, mindenestül csak Isten kegyelmében bízhat. Nem volt kézzelfogható bizonyítéka az elfogadottságára, mint a kisebb vétkekért áldozatot vivőnek. A vétkesnek meg kellett várnia a nagy engesztelési

nap megtisztítását, amikor – ha megfelelő volt a bűnbánata – a már elnyert kegyelemben végképp megnyugodhatott, ha pedig nem, „kiirtatott az ő népe közül”, ha nem is fizikailag, de lelkileg mindenképp – a vissza nem kapott kegyelem hiánya állandóvá válhatott az életében mindaddig, amíg valódi bűnbánatra nem jutott. Itt is láthatjuk, hogy az ember az, aki saját választásával zárhatja ki magát az üdvösségből.

Természetesen létezett a kegyelem, de mindez azt mutatta, hogy a bűn rendkívül súlyos dolog, nem lehet félvállról venni. Az izraelitáknak is komolyan kellett őrizniük az elnyert kegyelmet az életükben.

*Az e heti adomány
a szociális osztályt támogatja.*

Az igazi Bárány *– a valóságos befedező*

I Több-e számunkra Jézus mint jó példa?

1Pt 2,20–21 • „Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcul veretve túrtök? De ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtök, ez kedves dolog Istennél. Mert arra hívtatok el, hiszen Krisztus is szenvedett értetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek.”

Jn 13,14–15 • „Azért ha én, az Úr és a Mester megmostam a lábaitokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek.”

Rm 7,18 • „Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.”

Kol 2,6–7. 9–10 • „Amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Őbenne, meggyökerezve és tovább épülve Őbenne, és megerősödvé a hitben, amint arra tanítottatok, bővelkedve abban hálaadással. Mert Őbenne lakozik az istenség egész teljessége testileg, és ti Őbenne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.”

Jézus Krisztus földi élete során bemutatta, milyen az Istennel tökéletes közösségben levő élet. *„Legyen a Krisztus munkássága a példaképünk. Urunk nem szűnt meg jót tenni. Hirdette az igazságot, gyógyította a betegeket a templomban és a zsinagógákban, az utcán, piactereken és műhelyekben, a tóparton és a domboldalon. Élete az önzetlen szolgálat élete volt. Életének leírása legyen a tankönyvünk! Gyengéd, szánakozó szeretete megőröje önzésünket és szívtelenségünket. Amerre járt, áldást osztott. Hányan sajátították el jóságát, együtt érző és önzetlen szeretetét, akik azt állítják, hogy hisznek benne? Halljátok a gyengékehez, megfáradtakhoz és elhagyatottakhoz intézett szavát: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek. Én megnyugosztalak titeket.« (Mt 11,28) Türelme sosem fogyott el, szeretete sosem szűnt meg...*

Földi életében Krisztus olyan példát állított elénk, amelyet mindenki biztonságosan követhet. Krisztus nagyra becsüli nyáját, és nem akarja, hogy népe fölött olyan hatalom jöjjön létre, amely korlátozná szabadságunkat az Ő szolgálatában. Az Úr sosem tett embereket örökségének uraivá. Az igaz bibliai vallás önuralomra, nem pedig egymás fölötti uralomra vezet. Népünknek sokkal nagyobb szüksége van a Szentlélekre, hogy Isten ránk bízott üzenetét hordozhassuk, önmagunk dicsőítése nélkül...

Intsék a nyáját, hogy Krisztusra tekintsenek, ne tévelygő emberekre. Az igazság tanítóinak életében látszódjék meg a szentség gyümölcse. Tekintsünk Krisztusra, és kövessük Őt. Így mutassunk példát a ránk bízott lelkeknek. Hadd tanítson Isten a maga módján. Naponta kérdezzék Őt, keressék akarát. Az Úr csalhatatlan tanácsot ad mindenkinek, aki őszinte szívvel keresi Őt. Járjatok el hivatásokhoz méltón. Mindennapos viselkedésetekkel és imáitokkal dicsérjétek Istent. Ha így magasztaljátok

Őt, másokat is Krisztus követésére készítették.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IX., 18–19., 187. o.)

Ám Krisztus élete nem csupán példa, amelyet mint módszer megértve a magunk erejéből meg tudnánk valósítani. A Szentírás számtalan helyen hangsúlyozza, hogy Krisztusban, a Benne való elrejtettségben lehetünk igazán keresztények. Ő több mint példa, általa nyerünk életet, ha bennünk lakozik. Ha csak tanításokkal, elméleti ismerettel rendelkezünk a kereszténységről, ez önmagában nem képes megeleveníteni a lelkünket. Krisztus az, aki teremtett, és ma is Isten szerinti életet adhat – ha befogadjuk. Az élet mindent magában foglal: gondolatot, indítékot, viselkedést, megnyilvánulást. Az Isten szerinti élet bizonyítéka Krisztus visszatükrözése. Az igazság arra való, hogy Krisztushoz vezessen, akitől valóságosan életet nyerünk, más, új emberré leszünk.

2 Mi volt Jézus győzelmének a titka? Mit jelent ez a gyakorlatban?

Zsid 5,7 • „Az ő testének napjaiban könnyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért.”

1Móz 32,26 • „És mondta: »Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal.« És mondta Jákób: »Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem.«”

.....
.....

Jézusnak heves harcai voltak a „tagjaiba írt törvénnyel”. A Megváltó testtételekor beengedte saját testébe a halálos el-

lenséget, a megromlott emberi természetet. Az önzés természetét magára vette a szeretet és önzetlenség természete mellé, vagyis egy testben lakott az ellenséggel.

A 69. zsoltár tanúskodik arról, hogyan élte meg Jézus ezt a földi életet, a „testtel” való együtt lakozást – úgy, hogy semmilyen más eszközt nem használhatott, csak azt, ami minden embernek a rendelkezésére áll. *„Szabadíts meg engem, oh Isten, mert a vizek lelkemig hatottak. Mély sárba estem be, ahol meg nem állhatok, feneketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít engem.”* (Zsolt 69,2–3)

Mi az elsődleges eszköz a győzelemhez? Mi talán túlbonyolítanánk. Kérni – de a szükségletünk teljes mélységéből, az erőtlenség teljes átérzéséből kérni. Jézus ugyanúgy az Atyával való közösségre volt utalva, ugyanúgy a Szentlélek erejére és vezetésére volt szüksége, mint nekünk. A Szentlélek a Fiúság lelke volt Krisztus számára is abban az értelemben, hogy ha megszakadt volna közössége a Lélekkel, elbukik. Számunkra is a Lélek a Fiúság lelke. *„Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, aki ezt kiáltja: Abba, Atya! Azért nem vagy többé szolgál, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által.”* (Gal 4,6–7) Jézus Getszemáne-kerti küzdelmében láthatjuk, mi a küzdő imádság lényege: addig maradni Isten előtt, míg az emberi természetet át nem tudja hatni a Szentlélek, amíg az ember akarata teljességgel alárendelődik Isten akaratának. *„Jézus így szólt: »Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él énáltalam.«* (Jn 6,57) *Abogyan Isten Fia hit által az Atyában élt, úgy kell nekünk is hit által Krisztusban élni. Jézus olyan tökéletesen alárendelte magát Isten akaratának, hogy egyedül az Atya volt látható az életében. Bár mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, mégis úgy állt a világ előtt, mint akin nem ejtett foltot az Őt körülvevő bűn. Úgy kell nekünk is győznünk, abogyan Krisztus győzött.”* (Ellen G. White: *Jézus élete*, 325. o.)

A küzdő imádság lényege, hogy teljesen alárendeljük magunkat Istennek, hogy a Lélek birtokba vehessen minket. Nem az eltöltött idő hossza számít, hanem az eredmény. Ha képesek vagyunk elismerni teljes tehetetlenségünket és Istenre utaltságunkat, az Atya – végtelen szeretetében – nem utasít el bennünket.

„Jákób küzdött az Angyallal, és legyőzte. Alázatosan, bűnbánattal és a saját akaratáról lemondva ez a bűnös, tévelygő halandó legyőzte a mennyei Felséget. Remegve kapaszkodott Isten ígéreteibe, és a Végtelen Szeretet szíve nem tudta elutasítani a bűnös könyörgését. Ekkor világosan Jákób elé tárult, mi volt az a hiba, amely bűnéhez, az elsőszülöttségi jog csalás általi megszerzéséhez vezetett. Nem bízott Isten ígéreteiben, hanem a saját erőfeszítéseivel akarta elérni azt, amit Isten a maga idejében és módján valószínűsíthetett volna meg.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Jákób c. fej.)

7 Milyen döntő változást hozott Jézus testlétele, földi győzelme és feltámadása?

Jn 7,37–39 • „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és kiáltott, mondván: »Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyon. Aki hisz énbennem, amint az írás mondta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.« Ezt pedig a Lélekről mondta, amelyet veendőek voltak az őbenne hívők: mert még nem volt Szentlélek, mivelhogy Jézus még nem dicsőített meg.”

1Kor 15,45 • „Így is van megírva: Lett az első ember, Ádám, élő lélekké, az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé.”

Jézus Isten volt, mielőtt a Földre jött. Itt magára vette emberi természetünket, s feltámadása után is ember és Isten marad

egy személyben: Ő az egyetlen kapocs Isten és az emberiség között. Feltámadása után, miután visszavette isteni hatalmát és mindenütt jelenvalóságát, az istenség része lett valami, ami azelőtt nem volt: egy tökéletes emberi természet, jellem, belső világ. A Szentlélek által ez bárki számára elérhető, bárhol is tartózkodik a Földön.

Krisztus, „aki emberként jött el a földre, szent életet élt, és tökéletes jellemet fejlesztett ki, ajándékként felajánlja ezeket mindazoknak, akik meg akarják kapni. Élete kezeskedik az emberek életéért. Így Isten megbocsátja a múltban elkövetett bűneiket. Sőt még többet tesz: Krisztus átítatja az embereket Isten tulajdonságaival. Az emberi jellemet az isteni jellem hasonlósága szerint építi fel, lelkierővel és szépséggel ruházza fel a hívőket. Így a törvény igazságossága beteljesedik a Krisztust követőkben. Érvényes Istennek az a szava, »hogy igaz legyen Ő, és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való« (Rm 3,26). (...)

Krisztusban mint személyes Üdvözítőben való hit által formálódik ki az egység Krisztus és követői között. Ha a bűnös egyesíti gyengeségét Krisztus erejével, ürességét Krisztus teljességével, törékenységét Krisztus mindent elhordozó erejével, akkor egy értelemre jut a Megváltóval. Jézus Krisztus emberi természete megérinti embervoltunkat, és emberi természetünk megérinti az istenséget. Így a Szentlélek bennünk végzett munkája által részeseivé válunk az isteni természetnek. »Megajándékozott«-ak leszünk »ama Szerelmesben« (Eféz 1,6).» (Ellen G. White: Jézus élete, 670–671., 582. o.)

Gyengeség, üresség, törékenység: mindennek bővében vagyunk. Krisztusnak pedig éppen ezekre van szüksége ahhoz, hogy kinyilváníthassa bennünk önmagát, az isteni életet. Jézusban minden erőforrás megvan, amire csak szükségünk lehet. Nincs külön erő, amit Krisztustól függetlenül használhatnánk: minden Őbenne van meg, s ha Őt befogadtuk hitben, akkor van meg bennünk is. Isten nem adhatott többet ennél, nincs segítség, amelyben még közelebb jöhetne hozzánk. Em-

bersége megérinti ember voltunkat, mi pedig az istenséget. Így tehát semmi más nem számít, csak az, hogy Krisztus bennünk lakozik-e, mi pedig Őbenne. Sem idő, sem képesség, sem pozíció nem segíthet, de ezek hiánya sem távolíthat el attól, aki mindenütt jelen van, s akivel bármikor közösségre léphetünk. Természetesen időbe telhet, mire megtanuljuk magunkat alárendelni Krisztusnak, hogy valóságosan képesek legyünk Vele járni. De meg kell értenünk, hogy Isten megmentése tökéletes és teljes, minden nehézség, ami ennek útjában lehet, a mi oldalunkról áll fenn. A mi győzelmünk nem módszer, nem recept és nem eljárás, hanem egy személy: maga az élő és feltámadt Krisztus Jézus.

4 Mit veszített el Ádám, és mit szerzett vissza Krisztus?

1Móz 3,6–7 • „És látta az asszony, hogy jó az a fa eledelre, s kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakasztott azért annak gyümölcséből, evett, és adott a vele levő férjének is, és az is evett. És megnyíltak mindkettőjük szemei, s észrevették, hogy mezítelenek, fűgefalevelet aggattak azért össze, és körülkötőket csináltak maguknak.”

1Kor 15,22 • „Mert amiképpen Ádámokban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítetnek.”

Rm 5,17–19 • „Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, akik a kegyelem és az igazság ajándékának bővelkedésében részesültek. Bizonyára azért, miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása. Mert

miképpen egy ember engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképpen egynek engedelmissége által sokan igazakká lesznek.”

Noha Isten a halálos ítéletet felfüggesztette az első emberpár életében, s fizikailag nem kellett azonnal meghalniuk, mégis elveszítettek valamit, ami az élet igazi alapja volt: az Istennel való közösséget, az elrejtettséget Őbenne. Ha ezt nem kaphatná vissza az ember, nem lett volna értelme a jogi kegyelemnek, csak a szenvedést és a fájdalmat sokasította volna meg Isten. Így tehát az a kereszténység, amelyben nem valósul meg a befedezés és az isteni élet valóságos elnyerése, nem sokat használ az abban maradónak, s igen kétségessé teszi az örök élet elnyerését is.

„Az emberek az első Ádám utódaiként csupán bűnösséget és halálos ítéletet örökölnek. Ám Krisztus közbelépett, s végigjárta az utat, melyen Ádám elbukott. Minden próbát elviselt az emberért. Jóvátette Ádám szégyenteljes bukását, és szeplőtlenül került ki a próbából. Ennek köszönhetjük, hogy ha Krisztust üdvözítőnknek fogadjuk el, az isteni természet részesei lehetünk. Ezáltal Istennel és Krisztussal léphetünk kapcsolatra.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 7/a, 172. o.)

Az Istentől nyert élet jellemzője a Lélek gyümölcse, az emberi természeté pedig a test cselekedetei. A gyümölcseről ismerhetjük meg, hogy mi irányít bennünket.

„A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre

mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek. De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indultalaival és kívánságaival együtt. Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járunk.” (Gal 5,19–25)

5 Miért csak Jézus lehet az egyetlen és igazi közbenjáró?
D Mi a közbenjárás lényege? Hogyan kapcsolódik ez a befedezéshez?

Rm 8,33–34 • „Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít. Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbján van, aki esedezik is értünk.”

1Tím 2,5–6 • „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért mint tanúbizonyság a maga idejében.”

.....

.....

„Közbenjáró Krisztusunk és a Szentlélek szüntelenül közbenjárnak értünk, de a Lélek nem úgy teszi ezt, ahogyan Krisztus, aki vérére mutat, amely a világ alapítása óta kiöntetett. A Lélek a szívünkben munkálkodik: imára, bűnbánatra, hálára és dicsőretre indít. Hálaadásunk a Szentlélek munkájának eredménye, aki szent emlékezésre indítja a lelket, és megeleveníti a szív zenéjét. A vallásos szolgálatok, az imák, a hálaadás és a bűnvallomás tömjénként szállnak a mennyei szentélybe az igaz hívőtől. Az

emberiség romlott csatornáin áthaladva azonban azok oly szennyesek, hogy ha vér által meg nem tisztulnak, Isten szemében soha nem lehet értékük. Nem folt nélküli tisztaságban áradnak fel, s ha az Isten jobbján álló Közbenjáró nem ajánlja fel és tisztítja meg mindet igazságossága által, akkor Isten nem fogadhatja el ezeket tőlünk. A földi szentélyek minden jó illatának elegyednie kell Krisztus vérének megtisztító csöppjeivel. Jézus saját érdemeinek tömjénezőjét tartja az Atya előtt, melyben a földi romlásnak nyoma sincs. Ebbe a tömjénezőbe gyűjti népe imáit, háláját és bűnvallomásait, és ezek mellé teszi saját folt nélküli igazságosságát. Ezután, Krisztus engesztelésének érdemeivel illatosítva, a tömjénfüst teljesen elfogadható lesz Isten előtt, akitől kegyelmes válaszok érkeznek vissza az emberekhez. Bárcsak mindenki megértene, hogy minden engedelmességet, bűnbánatot, hálát és dicséretet Krisztus igazságosságának izzó tüzébe kell helyezni! Ennek az igazságosságnak a jó illata felhőként veszi körül a kegyelem trónját.”

„Krisztus az Atya jobbján álló közbenjárónkként mindig figyel ránk, mert nagy szükségünk van rá, hogy megtartson minket közbenjárásával – ugyanúgy, mint amennyire szükséges volt, hogy megváltson minket a vérével... Akiket vérével megváltott, azokat most közbenjárásával tartja meg.” (Ellen G. White, 50. kézirat, 1900; *Szemelvények*, I., Főpapunk, Krisztus c. fej.; „A Te Igéd igazság”, 174. o.)

Krisztus az, aki Isten és ember is egy személyben, az egyetlen közbenjáró és kapocs az emberiség és Isten trónja között. Mint győztes, tudja, milyen mennyei erőforrásokra van szükségünk ahhoz, hogy mi is győzhessünk – és az Atya egyszülöttjeként, aki odaszentelte magát értünk, kéri Őt, hogy feleljen imáinkra. Bennünket pedig a Lélek által készítet, hogy megfelelő módon és valóban jó dolgokat kérjünk. Így találkozik az ember Istennel, a menny a Földdel. A Lélekkel való állandó kapcsolat híján azonban nem tudunk megfelelően kérni, s így a segítség sem érkezhethet el hozzánk úgy, hogy valóságosan hasznát vehetnénk.

Miért nem lehet senki más közbenjáró Isten és ember között, csak az ember Krisztus Jézus? Nem nehéz a válasz. Ki más az, aki mindenütt jelen van, aki tapasztalatból ismer minden kísértést, és mindenben győzött? Ki tudná jobban, merre vezessen minket, mint az, aki már ugyanazon az úton járt – és győzött? Ki tudna többet segíteni, mint aki ismeri az utunk minden buktatóját és nehézségét? Ha Jézus csak egyetlen helyzetben is elbukott volna, nem lehetne tökéletes közbenjáró. Csak az tudja, hogy a megpróbáltatás adott pontján mire van szüksége az embernek, aki már átélte azt. Ha egy olyan lény volna a közbenjáró, aki valamiben elbukott, nem tudhatná, mire van szükségünk azon a ponton túl, ahol ő már kudarcot vallott. Éppen a tökéletes közbenjáró, Jézus személye a garancia az isteni segítség folyamatoságára, hogy valóságosan és teljesen győztesek lehetünk, ha hitben átadjuk magunkat Neki, más szóval: ha befogadjuk Őt.

6 Milyen esemény jelképezi, hogy közösségbe jutottunk Krisztussal? Hogyan kapcsolódik ez a befedezéshez? Milyen következményei vannak az élő hitnek?

Jn 15,4–5 • „Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Milyenképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, csak ha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

Rm 8,1–2 • „Nincsen azért immár semmi kárhóztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.”

Rm 6,3–8 • „Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk azért vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámasztásáé szerint is azok leszünk. Tudván azt, hogy a mi ömberünk övele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűn teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is övele.”

Mit jelent az a kifejezés, hogy „öbenne”? Nem azt jelenti, hogy meríthetünk valamit Krisztus teljességéből, s azután Tőle eltávozva azt tehetünk az elnyert erővel, amit akarunk. Krisztushoz kell fordulnunk, Vele közösségben maradnunk, alárendelve saját véges emberi gondolatainkat az övének. Önző énünknek el kell merülnie Krisztusban. S ha ez megtörténik, isteni erő hatja át az életünket, nyilvánul meg bennünk. Ha nem vagyunk Krisztussal élő kapcsolatban, akkor hamarosan elszáradt szőlővesszők leszünk: szárazak, gyümölcsstelenek, élettelenek, noha formailag még szőlővesszők maradunk, csakhogy sem Istennek, sem embereknek nem tudunk örömet szerezni. Jó hír, hogy hitben bármikor újra Krisztushoz kapcsolódhatunk, ha megbánjuk bűneinket, „szárazságunkat”, és igényeljük a Vele való élő kapcsolatot.

Mikor kerültünk a szőlőtőkére? Amikor elfogadtuk Krisztust helyettesként önmagunk számára. Isten jónak látta, hogy egy jelképes cselekedet által is a szívünkbe vesse a hit nagy

igazságait. Pál tanítása szerint Isten belefoglalt minket a keresztség által Fia halálába és feltámadásába is. Ha Krisztus meghalt a kereszten – márpedig meghalt –, Vele együtt mi is meghaltunk a bűnnek. Ha Krisztus feltámadt – márpedig feltámadt –, mi is feltámadtunk Vele egy új életre. Hitben támaszkodhatunk erre a kijelentésre. A Szentlélek teszi ezt élő és ható valósággá az életünkben. A keresztségben a bemerítés a meghalás jelképe, a kijövetel pedig az új életre való feltámadásé. Más merít be és emel ki: nem a magam erejéből történik egyik sem. A keresztség vize pedig a Szentlélek jelképe Jn 7,38–39 szerint. Alámerültünk a Szentlélekbe, Ő uralkodik bennünk, s így új életben járunk – ha Jézus hitével rendelkezünk (Jel 14,12).

„Az újjászületés ritka tapasztalat... Sokan, akik felveszik magukra Krisztus nevét, tisztátalanok és szentségtelenek. Megkeresztelkedtek ugyan, de élve temetettek el. Önző énjük nem halt meg, ezért nem is támadhattak fel egy új életre a Krisztusban.”
(Ellen G. White, 148. kézirat, 1897)

*Az e heti adomány
a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.*

A vér

|| Mit kiált Ábel vére, és mit Krisztus vére? Mit jelent a kiáltás?

1Móz 4,10 • „Mondta pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált énhozzám a földről.”

Zsid 12,22–24 • „Hanem járultatok... az újszövetség közbenjárójához, Jézushoz, és a meghintés véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére.”

.....

.....

Káin, az első gyilkos, lelki vakságában úgy gondolta, hogy bűne észrevétlen maradhat. Ám Isten „meghallotta” a vér kiáltását. A vér „beszél”, megszólítja Istent, aki erre válaszul cselekszik – milyen hatalmas dolog ez! Nincs semmi, ami elkerülhetné Isten figyelmét. Nem alaptalanul terjedt el az a szólás, hogy valami „égbekiáltó bűn” – noha minden bűn az.

Mit kiált Ábel vére? „Igazságot, igazságot szolgáltass, Uram!” Jézus vére jobbat kiált, de benne van Ábel vérének kiáltása is: „Adj kegyelmet igazságodban, Uram!”

Ábel vére kiáltása kapcsán fontoljuk még meg a következőket: *„Az első gyilkos életének megkímélésével Isten az egész világegyetemnek leckét adott. Káinnak és ivadékainak sötét történelme azt szemléltette, milyen következménnyel járna, ha a bű-*

nös örökké élhetne és folytathatná Isten elleni lázadását. Isten türelme csak még vakmerőbbé és arcátlanabbá tenné a gonoszt. Tizenöt évszázaddal a Káin feletti ítélet kimondása után a világegyetem tanúja volt befolyása és példája gyümölcsének a földet elárasztó bűnben és szennyben. Nyilvánvaló lett, hogy igazságos és irgalmas az a halálos ítélet, amelyet Isten a törvény semmibevétele miatt kimondott. Minél tovább élt az ember a bűnben, annál romlottabb lett. Isten ítélete, amely a zabolátlan életet rövidre metszette, és megszabadította a világot a lázadásban megkeményedett emberek befolyásától, inkább áldás volt, mint átok.” (Elen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Káin és Ábel c. fej.)

2 Miért nincs vér nélkül bűnbocsánat?

3Móz 17,11 • „Mert a test élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.”

Rm 3,23–26 • „Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa igazságát az előbb elkövetett bűnök elnézése miatt, az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő, és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való.”

.....

A törvény halált jelent ki a bűnösre. Az élet a vérben van az Ige szerint, a törvény pedig az élet elvételét kívánja. Ha pedig nem a bűnös hal meg, valakinek meg kell halnia helyette, hogy

kegyelmet kaphasson. A kiontott vér, Jézus halála az, amely Isten ítélőszéke előtt helyettesítheti a bűnöst. Ha a bűnös ezt nem igényli, akkor – mivel a törvény jogos kívánalma él – csak a bűnös halála lehet az ítélet.

Mi más módon adhatna Isten bocsánatot, mint Krisztus vérével? Semmilyen bünt nem lehet meg nem történtté tenni, mert az önmagában rossz és életellenes. Magunktól nem is vagyunk képesek Isten szerinti jóra, tehát a bűnünkért cserébe sem adhatnánk semmit, amit Isten elfogadhatna. Nem engedheti el a bünt csak úgy, következmények nélkül, mert ez el-
lentmondana abszolút igazságosságának, a teljes teremtés érdekeinek – ez csak a bünt növelné. Isten ezért, egyetlen megoldásként, maga adja életét a teremtményeie helyett.

Gondoljuk meg: nem túlzás Isten részéről, hogy a legkisebb bűnért végső soron ugyanaz a büntetés, mint a legnagyobbakért?

Ezt a kérdést az egész Biblia összefüggésében válaszolhatjuk csak meg. A bűneset története nyomán (és természetesen tapasztalatból is) tudjuk: nemcsak a cselekedet a probléma, hanem az, hogy milyen az ember természete. Nemcsak tettekről van szó, hanem életelvről – nem csupán az a kérdés, mit tettünk, hanem hogy mik vagyunk. Isten minden ember számára felkínálta a lehetőséget a bűnbocsánatra és a megváltásra Krisztus által, sőt a Szentlélek által minden ember lelkében munkálkodik azért, hogy ez a lehetőség valóságos megmeneküléssé legyen. Azt is tudjuk, hogy Isten egy új világot teremt majd, ahol nem lesz bűn, nem lesz halál, fájdalom. Isten kijelentette: *„Nem megy abba be semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beírattak az élet könyvébe, amely a Bárányé.”* (Jel 21,27) Azokat az embereket, akik a Lélek munkája nyomán nem szakítanak a bűneikkel, semmi más nem tudná erre rávenni: sem hosszabb élet, sem más körülmények. Egyetlen, hosszabb-rövidebb élete során mindenki végleges döntést hoz. Aki pedig a rosszhoz

ragaszkodik, az újjáteremtett Földön nyilvánvalóan ugyanott folytatná, ahol itt, a bűn világában abbahagyta. „*Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát.*” (Ésa 26,10) Így tehát Isten nem engedheti be az örök életre azokat, akik nem tanultak meg szembefordulni a bűnnel, akik újra elkövetnék a rossztetteket. Egy lázadásból mennyi nyomorúság származott az egész világra – s minden újrakezdődne.

7 **H**ogyan tisztította meg a vér Izrael tagjait és egész nemzetét? Mit mondott a vér az embereknek, és mit Istennek? Milyen gyakorlati tanítása van számunkra a nagy engesztelési napnak?

2Móz 12,5–7 • „A bárány ép, hím, egyestendős legyen, a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek. És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig, és ölje meg Izrael községének egész gyülekezete este. És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, ahol azt megeszik, hintsenek a két ajtófélre és a szemöldökfára.”

2Móz 12,12 • „Mert keresztülmegyek Egyiptom földjén ezen az éjszakán, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földén, az embertől kezdve a baromig, és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok én, az Úr.”

Rm 1,17/b • „Az igaz ember pedig hitből él.”

.....
.....

A hívő, amikor bekente az ajtófélfát a páskabárány vérével, ezzel kinyilvánította engedelmisségét Isten iránt, hitét a kegyelemben. Isten számára azt fejezte ki a vér, hogy annak, aki itt

lakik, meg lehet kegyelmezni, az illető elfogadja a megváltást. Az embernek ezt hirdeti a vér: van megváltás, van kegyelem, van út az ember számára. A többi izraelitának ezt fejezte ki a vér: ez az ember elfogadta az Urat, és hisz benne – higgy Te is! A vér nem az embereknek, hanem Istennek beszél elsősorban. A hívő nem láthatta a vért, amikor az angyal elment a ház előtt, hiszen mindenki a házban volt. Ugyanígy nem láthatta a nép a nagy engesztelési napon sem a vér hintését a szentek szentjében – ez az Úrhoz beszélt. Ők is csak hitben fogadhatták el a vér megtisztító hatalmát, ahogyan mi. Az a fontos, hogy tudjuk, mit jelent a vér Isten számára, és hogy Ő elfogadja azt.

Dávid bűnbánati zsoltára az őszinte bűnbánatát és megtisztulási igényét fejezte ki, amely mindannyiunk számára példa: *„Könyörülj rajtam, én Istenem, a te kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet! Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engemet. Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog. Egyedül teellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben. Rejtsd el orcádat az én vétkeimtől, és töröld el minden álnokságomat. Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. Ne vess el engem a te orcád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem.”* (Zsolt 51,3–6,11–14)

(Gondoljuk át Dávid kéréseinek sorrendjét és mondanivalóját!)

4 Hogyan és miért tisztít meg bennünket Jézus vére minden bűnünktől?

1Jn 1,7–2,2 • „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket min-

den büntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn miben-
nünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen bennünk.
Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa
bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.
Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük
őt, és az ő igéje nincsen mibennünk. Én fiacskáim, ezeket
azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vét-
kezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.
És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a
miénkért, hanem az egész viláგért is.”

Amikor vétkeztünk, válaszfal emelkedett Isten és miközöt-
tünk. Hogy Isten egyáltalán foglalkozhasson velünk, szűksé-
ges volt, hogy a bűnök félretétethessenek Isten és ember kö-
zül – ezt pedig a vér végezheti el egyedül. Isten, bármennyire
is szeret bennünket, jogszerűen nem menthet meg a törvény
halálos ítélete ellenében másképp, csak a vér által. Mi pedig,
bűnösök, menekülünk Isten elől, éppen a bűneink tudata miatt.
Emellett Sátán is vádol minket, és tény, hogy valóban bűnöket
követtünk el. Arra van tehát szükség, hogy bűneink félretétes-
senek, majd arra, hogy lelkiismeretünk megnyugodhasson Is-
tenben, s végül, hogy Sátán elnémuljon. E három problémát
oldja meg a vér. Ami minket illet, csak akkor nyugodhat meg
a lelkiismeretünk, ha hittel tudunk támaszkodni Isten vérrel
kapcsolatos kijelentéseire, ha valóban hisszük, hogy a vérre
való tekintettel megbocsáttattak a bűneink. Ha Isten értékeli
a vért, és elfogadja mint bűneink váltságának díját, biztosítva
érezhetjük magunkat, hogy az adósság ki van fizetve.

Jézus vére megtisztít minket minden büntől. Ez a megtisz-
títás, igaznak nyilvánítás Krisztus véréért teljes valóság: való-

ságosan tiszták és elfogadottak lehetünk Isten előtt a vér által. Ő tisztának tekint, de nem azért, mert úgy tesz, mintha azok lennénk, hanem mert valóságosan azzá tesz a vére való tekintettel. Megtanulunk-e bízni a vér hatalmában és Igen igéjében?

Figyeljük meg János apostol gondolatmenetét és nagyon pontos szóhasználatát. Ahogyan Krisztus világosságban van, úgy kell nekünk is világosságban járnunk. A világosságban felismerjük bűneinket, s Krisztus vére félreteszi az útból ezeket a cselekedeteket, és ez közösséget eredményez mind Istennel, mind egymással – hiszen eltűnnek a választófalak. Tudatában kell lennünk annak, hogy a bűn (mint alapelv) bennünk van: ha ezzel nem vetünk számot, becsapjuk magunkat, és bukásunk biztos. Valljuk be mindazt, amire a Lélek rámutat bennünk, s ne mentegessük magunkat – vegyük igénybe a vér megtisztító hatalmát. A megtisztítás valóságos, így tehát lehet, sőt szükséges bűn nélkül élni. Ha azonban mégis vétkez-nénk, van szószólónk Istennél, maga Jézus, aki az életét adta nekünk. Világos tehát, hogy a keresztyén ember élete nem bukások és időnkénti ritka győzelmek sorozata, hanem egy megújult élet, amelyben éppen a vétek számít kivételnek – tegyük hozzá, egyáltalán nem szükségszerű kivételnek.

„Krisztus... eljött emberi alakban, és tökéletes engedelmes-ségével bebizonyította, hogy az emberi az istenivel egyesülve a törvény minden egyes előírásának engedelmeskedni tud.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 215. o.)

5 Mitől tisztít meg Krisztus vére a bűneinken kívül?

Zsid 9,14 • „Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örök-kévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Isten-nek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.”

Zsid 10,22 • „Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől.”

Ha megértettük a vér értékét Isten szemében, ez két rendkívül fontos szempontból is segíthet a hitélet kapcsán. Az egyik az, hogy megtisztítja a lelkiismeretet a holt cselekedetektől. Mit jelent ez? Nyilvánvalóan nem azt, hogy csak higgy, és tégy, amit akarsz, bármit megtehetsz, úgymint van bocsánat. Ez a kegyelemmel való visszaélés lenne, s ezt a felületes, végső fokon Istent megvető magatartást Ő nem fogadhatja el. Itt azokról a cselekedetokről van szó, amelyek nem az Isten szerinti életből, a Szentlélek által történnek. Nincs köztük az élet forrásához, hanem éppen azzal a céllal viszi véghez ezeket az ember a saját erejéből és gondolatai alapján, hogy elnyerhesse az életet. Magyarán: amely tettek által én akarom magamat elfogadhatóvá tenni Isten előtt. Az ilyen erőfeszítések hiábavaló voltára Krisztus vére megtisztító hatásának helyes felfogása segít el. Hiába erőlködünk, küszködünk a jóra, semmi más nem tesz elfogadhatóvá Isten előtt, csakis Krisztus vére. S miután tisztává lettünk Isten előtt, következhetnek a helyes, az Úr által is elfogadható cselekedetek.

Istennel való kapcsolatunkban két alapelv lehetséges. Az egyik, ha Isten kegyelmére és Krisztus kiontott vérére hivatkozunk mint érdemtelen bűnösök – ekkor kegyelmet nyerünk. A másik, ha a tetteinkben bizakodunk, hogy milyen jó hívők vagyunk és mi mindent tettünk. Ha így megyünk Isten elé, akkor Ő is a tetteket nézi majd, így viszont nem kaphatunk mást, csak ítéletet, hiszen jótetteink sohasem teszik elfogadottá a rosszakat, ezektől csak a vér tisztíthat meg Isten előtt.

Krisztus vére megtisztít a gonosz lelkiismerettől is. Így tehát a lelkiismeret lehet gonosz is? Valóban, ennek a meghatározásnak a túlérzékeny, mondhatni hitetlen lelkiismeret felel meg. Ha Istentől bocsánatot kértem, megbocsátott. Ha Ő megígérte, hogy a keresztségkor a tenger mélyébe vetette korábbi bűneimet, akkor az így is van. Ha a lelkiismeretem túlérzékeny, és valamely ilyen cselekedettel vádol, a magam számára is hivatkozhatom Krisztus vérére, amely által már elnyertem Isten bocsánatát, s így az el van rendezve. A lelkiismeret szavára oda kell figyelni, ám a vádolást a Krisztus vérének bűnbocsátó hatalmába vetett hit által védhetem ki. Amikor elveszítjük lelkiismeretünk békességét, úgy találjuk, hogy lehetetlen Istenhez közelednünk. Hogy Istennel való közösségünket újra megtaláljuk, ismernünk kell a vér értékét, és bízunkunk kell benne. Istenhez a vére hivatkozva közeledhetünk, amely sohasem veszíti el hatóerejét, általa bármikor bejuthatunk a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk.

Az is ebbe a kategóriába tartozik, amikor valaki úgy gondolja, az ő bűne olyan hatalmas, hogy Isten talán már meg sem tudja bocsátani. Krisztus vére azonban minden bűnre elegendő. *„Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világot is.”* (1Jn 2,2)

6 Mi a különbség a vér és a kereszt munkája között?

Jel 1,5 • „...és a Jézus Krisztustól, aki a hű tanúbizonyság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által.”

Rm 8,3–4 • „Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel hogy erőtlenné vált a test miatt, Isten az ő Fiát elbocsátván

bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben. Hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.”

Jn 3,14–15 • „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Rm 6,3–5, 8, 11 • „Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk azért vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámasztásáé szerint is azok leszünk... Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ővele... Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.”

Ezék 36,25–27 • „És hintek reátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztátalanságotoktól és minden bálványaitoktól megtisztítlak titeket. És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek.”

.....

.....

A vér megtisztít a bűnöktől, de a bűn mint életelv problémájának megoldásához másra is szükség van.

A Biblia soha nem írja azt, hogy a vér megtisztítja a szívünket, vagyis újjáteremt. Utat nyit hozzá, de nem képes elvégezni ezt. A vér megoldja a bűnök kérdését, a cselekedeteket, amiket eddig elkövettünk, de az életünk átformálásához arra van szükségünk, hogy meghaljunk a bűnnek, és feltámadjunk egy új életre. Ezt pedig a kereszttel kezd el, és Jézus feltámadásán keresztül a Szentlélek bennünk munkálkodása teljesíti be. (Krisztussal együtt meghaltatok, és Ővele együtt fel is támadtatok egy új életre – vö. Rm 6,1–11.) A vér meg tud tisztítani a bűneimtől, de nem tud megtisztítani az óemberemtől. A vér félreállítja a bűnt az útból, de félre kell állítani az óembert is, hogy Krisztus megnyilvánulhasson – ezt pedig a kereszttel és a feltámadás végzi el. Ádámban halálra születtem, romlott természettel: újjá kell születnem, új életet kell élnem, ami nem az emberi természetem alapul, hanem annak erőforrásait használja. *„Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az.”* (Jn 3,6)

A Római levél 6. fejezete szerint Isten titokzatos módon befoglalta a keresztényeket Krisztus halálába és feltámadásába is. S bár titokzatosnak neveztük, igazából nem bonyolult ennek megértése. Krisztus meghalt és feltámadt: bűnné lett, és feltámadása után megdicsőült életet él. Ha én hitben befogadom Krisztust, életbe lép Gal 2,20 igazsága: *„Élek már nem én, hanem él bennem a Krisztus.”* Ha pedig *„én”* már nem élek, akkor halott vagyok a bűnnek Krisztus jelenléte által, s ugyancsak ezáltal új életem van – ami Krisztus (vö. *„nékem az élet Krisztus”* – Fil 1,21).

Krisztusban meghaltunk a bűnnek és új életre támadtunk fel, és ebben az új életben kell járnunk, ezt jelenti a kereszténység a gyakorlatban. Ha nem születünk újjá, vagy nem tudunk járni ebben az új életben, akkor a szó valódi értelmében nem vagyunk *„krisztiánoszok”*, krisztusiak, azaz keresztények. Nekünk nem elegendő az, ha jó világiak módjára a nagyobb bűnöktől mentesek vagyunk, hanem gyökeresen és

mindent átfogóan újjá kell lennie mindennek. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.” (2Kor 5,17)

Mindezek alapján tévedés azt gondolni, hogy csak a jövőben juthatok el abba az állapotba, amikor majd képes leszek Isten parancsolatai szerint járni; valamikor a távoli jövőben talán enyém lesz a bűn nélküli élet lehetősége. Az a nap, amikor igazak lehetünk, már tegnap érkezett, ma is az a nap van, és mindaddig ez az aktuális nap az, amíg tart a kegyelemidő. A tulajdonított igazság és a részesített igazság között a valóságban nincs és nem is lehet időbeli különbség. Az ember oldaláról nézve sajnos lehet, amikorra megvalósul, de Isten megigazítása tökéletes: nekünk tulajdonítja Krisztus igazságát, a bűnbocsánatban pedig szabaddá tesz a büntől, vagyis nem vagyunk a vétkezésre kötelezve. „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (Jn 8,36)

A Szentlélek Krisztust hozza el a szívünkbe. Ha pedig Jézus Krisztus uralkodik bennünk, az Ő késztetéseit követjük, akkor teljesül be rajtunk Róma 6. igazsága, hiszen az a valaki nyilvánul meg, aki csakugyan meghalt és feltámadott, akinek valóságosan új élete van. Semmire sincs nagyobb szükségünk, mint hogy a Szentlélek lakozzék bennünk, mert Őáltala leszünk keresztények, sehogyan másképp.

„Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Krisztus áldozata nem jelentett volna számunkra semmilyen segítséget. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az Istenség harmadik személyének hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének teljességével. A Lélek az, aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez. A Lélek az, aki megtisztítja szívünket. A Lélek útján a hívő ember részese lesz az isteni természetnek. Krisztus isteni hatalom-

ként, erőként adta nekünk Lelkét, hogy segítségével győzzük le minden örökölt vagy szerzett hajlamunkat a gonoszra, és hogy az Ő egyháza Krisztus jellemét tükrözhesse.”

„A szentség nem más, mint hogy teljesen Istené leszünk. A lélek Istennek adja át magát. Akaratunkat, sőt gondolatainkat is Krisztusnak rendeljük alá. Krisztus szeretete tölti be a lelket, s ez árad állandóan, szüntelenül tiszta, üdítő patakban megörvendeztetni mások szívét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” c. fej.; „A Te Igéd igazság”, 173. o.)

*Az e heti adomány
az irodalmi alapot támogatja.*

A keresztt

I Mi volt az előképe Krisztus áldozatának? Milyen tanulságot hordoz ez számunkra?

Jn 3,14–16 • „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

.....

.....

„Isten nem hagy el bennünket a bűneink miatt. Követhetünk el hibákat, megszomoríthatjuk a Szentlelket, de amikor megbánjuk és megtört szívvel Krisztushoz jövünk, nem vet el bennünket. El kell távolítanunk az akadályokat. Helytelen érzéseket ápoltunk, büszkéek, türelmetlenek, önelégültek voltunk és zúgolódtunk. Mindezek elválasztanak bennünket Istentől, ezért meg kell valanunk a bűneinket. A kegyelem mélyenszántó munkájára van szükség a szívünkben. Akik gyengének és csüggedtnek érzik magukat, Isten erős embereivé válhatnak, és áldásos munkát végezhetnek a Mesterért, de ne befolyásolják őket önző indítékok.

Tanuljunk Krisztus iskolájában. Csak az Ő igazsága jogosíthat fel bennünket a kegyelem szövetségének áldásaira. Már régóta

igyekeztünk és vágyakoztunk elnyerni ezeket az áldásokat, de nem nyertük el, mert azt gondoltuk, hogy valamilyen cselekedetünkkel méltóvá tehetjük magunkat ezekre az áldásokra. Nem vettük le tekintetünket önmagunkról, és nem hittük el, hogy Jézus élő Megváltó. Ne higgyük, hogy saját magunk kegyelme és érdemei üdvözíthetnek bennünket. Az üdvösség egyedüli reménye Krisztus kegyelme. Prófétája által megígéri az Úr: »Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.« (Ésa 55,7) Higgyünk az egyszerű ígéletben, és ne fogadjunk el érzéseket a hit helyett. Ha teljes szívvel hiszünk Istenben, ha Jézus, a bűnbocsátó Megváltó érdemeire támaszkodunk, akkor elnyerjük a kívánt segítséget. Önmagunkra tekintünk, mintha hatalmunkban állna, üdvözülni, azonban Jézus azért halt meg értünk, mert nem menthetjük meg önmagunkat. Őbenne van a mi reménységünk, megigazulásunk és igazságunk. Ne essünk kétségbe, ne féljünk attól, hogy nincsen Megváltónk, vagy nem gondol irgalommal reánk. Most is munkálkodik értünk. Meghív bennünket, hogy jöjjünk Őhöz a gyámoltalanságunkban, és üdvözüljünk. Hitelenségünkkel meggyalázzuk Őt. Megdöbbenő, hogyan bánunk legjobb Barátunkkal, és mily kevéssé bízunk Őbenne, aki üdvözíthet bennünket, és aki irántunk való nagy szeretetének teljes bizonyosságát adta. Testvéreim, azt gondoljátok, hogy érdemeitek beajánlanak benneteket Isten kegyelmébe? Azt gondoljátok, hogy előbb meg kell szabadulnotok bűneitektől, és csak azután bízhattok az Ő üdvözítő kegyelmében? Ha ez a harc dúl lelketekben, akkor úgy érzem, nem nyertek erőt, s végül elcsüggedtek. Amikor a pusztában az Úr megengette, hogy a mérges kígyók megmarják Izráel lázongó gyermekeit, utasította Mózes, hogy emeljen fel egy rézkígyót és szólítsa fel a sebesülteket, hogy nézzenek fel rá és éljenek. Sokan azonban nem ismertek rá a segítségre a menny által rendelt gyógyszerben. Holtak és haldoklók vették körül őket, és tudták, hogy Isten segítsége nélkül sorsuk elkerülhetetlen, azonban csak panaszkodtak

sebeik, fájdalmaik és biztos haláluk miatt, míg végül erejük elfogyott, szemeik megüvegesedtek, holott azonnal meggyógyulhattak volna. »Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.« (Jn 3,14–15) Ha felismerted bűneidet, ne szánd minden idődet arra, hogy bánkódj felettük, hanem nézz fel és élj! Jézus a mi egyedüli Megváltónk, és bár milliók utasítják vissza felajánlott kegyelmét, akiknek szükségük lenne gyógyulásra, senki se vész el, aki bízik az Ő érdemeiben. Ha felismerjük Krisztus nélküli, gyámoltalan állapotunkat, ne csüggedjünk el! Támaszkodjunk a feltámadt Megváltóra! Szegény, bűnbeteg, csüggedt lélek, tekintsz Jézusra, hogy élj! Jézus a szavát adta, hogy megmenti mindazokat, akik Őhöz mennének.

Jöjj Jézushoz, hogy nyugalmat és békét találj! Az áldás már most a tiéd lehet. Sátán azt sugallja, hogy tehetetlen vagy és nincs segítség számodra. Az igaz, hogy tehetetlen vagy, de emeld fel szemedet, nézz Jézusra, és mondd a következő szavakat: »Nekem van egy feltámadt Megváltóm! Őbenne bízom, aki nem engedi meg, hogy csalódjam benne. Az Ő nevében győzni fogok! Ő az én igazságom és örömem koronája!«

„Krisztus vérének erejét eleven erővel és hatalommal tárjuk a nép elé, hogy érdemeit hitük megragadhatta. Az Ószövetség papja a meleg vért a kegyelem trónja elé hintette, mialatt a jó illatú áldozat felhője felszállt Isten trónja elé. Ehhez hasonlóan mialatt bevalljuk bűneinket s könyörgünk Krisztus engesztelő vérének erejéért, imánk felszáll a mennybe, Üdvözítőnk jellemének érdemeinek jó illatával. Érdemtelenységünk ellenére tartsuk állandóan emlékezetünkben, hogy van valaki, aki elveheti bűneinket, megmentheti a bűnöst. Isten eltöröl minden egyes bűnt, amelyet töredelmes szívvel beismerünk előtte. Amiképpen Mózes felemelte a rézkígyót a pusztában, s felszólított mindenkit, akit a tüzes kígyók megmártak, hogy tekintsen fel és éljen, ugyanúgy kell az ember Fiának felemeltetnie, hogy ha »valaki hisz őbenne, el ne

vessen, hanem örök élete legyen«. A bűnös legfőbb teendője, hogy feltekintsen a felemeltetett Üdvözítőre, s hitben elfogadja érdemeit, amelyekre igényt tarthat. Ha ezt nem teszi, nem üdvözülhet – amint Péter sem járhatott a hullámokon, csak ha tekintetét állandóan Jézusra szegezte.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, Krisztus a mi igazságunk c. fej., 52. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 38. o.)

2 Mit jelent a keresztszámunkra?

Kol 1,20 • „Hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békeséget szerezvén az Ő keresztségének vére által; Ő általa mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben.”

Kol 2,14 • „...eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, amely ellenünk volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén a keresztfára.”

Gal 6,14 • „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.”

.....

Teljes mélységében talán nem is tudjuk felmérni a keresztszámunk jelentőségét, de gondoljunk át néhány szempontot.

A keresztszámunk megmutatta:

– hogy az emberi természet, a „bűnnek teste” mennyire javíthatatlan, és sorsa nem lehet más, csak a halál,

– mennyire tehetetlenek vagyunk ezzel szemben, és Istennek kell megoldást hoznia, különben végünk,

– mennyire gyűlöletes a bűn Isten szemében, hiszen Krisztusnak meg kellett halnia, amikor „bűnné lett értünk”, noha akkor is Isten Fia volt, és maradt mindvégig,

– Isten felfoghatatlanul szeret minket, hogy ezt megtette értünk,

– van megoldás az ember számára, különben Isten nem adta volna halálra egyszülöttjét,

– Isten törvénye érvényes, mert a törvény kívánja a halált, és ennek Isten eleget tett,

– azt is, hogy Isten csak igazságban adhat kegyelmet, így tehát csak Fia áldozatán keresztül, mert az igazság és a szentség Istene is, nem csak az irgalomé,

– hogy jobban kell vágyakoznunk meghalni a bűnnek, mint kiegyezzünk a bűneinkkel, akár a legkisebbel is – nem élhetünk együtt azzal, ami Isten Fia halálát okozta,

– ha a kereszt nem ébreszt rá, hogy mássá kell lennünk, semmilyen eszköz nem lesz képes ezt megtenni.

3 Hogyan függ össze a kereszt és „meghalásunk a bűnnek”?

1Kor 15,22 • „Mert amiképpen Ádámában mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek.”

Rm 6,3 • „Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg?”

Rm 6,9–12 • „Tudván, hogy Krisztus, aki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti

halandó testetekben, hogy engedjetelek néki az ő kívánságaiban...”

A tanulmány bevezetésében már olvashattuk, hogy a befedezés hordozza a „benne lenni” jelentést is. Amikor megszületünk, „Ádámában” vagyunk. A tőle eredő tulajdonságokat, természetet örököljük. Ő az emberiség forrása, mindannyian belőle származunk, belőle születünk. Így Ádámából kilépni csak a halál által tudunk. Hogy vége lehessen a bűnös természetünknek, véget kell vetni valahogyan ennek az Ádámtól kapott életnek. A bűn rabszolgái vagyunk születésünk által, a halál jelenthet szabadulást. Hogyan halhatunk meg a bűnnek? Milyen sok erőfeszítést tettünk már, hogy végre meghalhassunk a rossznak, és igaz életet élhessünk! S mennyire nehéznek találunk az igazság megvalósítását. Milyen sokszor kellett ráébrednünk, hogy nem jutottunk előrébb... Saját erőfeszítéseinkkel nem vihetjük a halálba az óemberünket, de fel kell ismernünk, hogy Isten megoldotta a problémánkat Krisztusban. *„Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk... övele együtt a keresztség által a halálba... a mi óemberünk övele megfeszítettetett.”* (Rm 6,3. 4/a, 6/a)

Ha Isten valóban gondoskodott a mi halálunkról Krisztusban, szükséges, hogy valóban Őbenne legyünk. Hogyan lehetünk Krisztusban? Mit kellene tennünk azért, hogy ez megtörténhessen? Ami a cselekedeteket illeti, ezért az égvilágon semmit sem tehetünk. *„A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (Azaz, hogy Krisztus aláhozza.) Avagy: Kicsoda száll le a mélységbe? (Azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.) De mit mond? Közel hozzád*

a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk.” (Rm 10,6–8)

„Sokan elveszítik a helyes utat, mert azt gondolják, hogy fel kell küzdeniük magukat a mennybe, és tenniük kell valamit, hogy kiérdemeljék Isten tetszését. Segítség nélkül, saját erőből igyekeznek megjobbitani magukat. Ezt azonban soha nem érhetik el. Áldozathalálával, életének példájával és azáltal, hogy főpapunkká vált, Krisztus utat készített számunkra. Jézus kijelenti: »Én vagyok az út, az igazság és az élet.« (Jn 14,6) Ha saját törekvéseink által egy lépéssel is feljebb juthatnánk a létrán, Krisztus szavai nem lennének igazak.» (Ellen G. White: Faith and Works, 102. o.)

Mivel semmit sem tehetnénk, hogy Krisztust elérjük, ezért Isten maga helyezett bennünket Krisztusba. *„Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, aki bölcsességül lett nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul.” (1Kor 1,30)* Mi Őbenne vagyunk, ezért nincsen szükség arra, hogy valahogyan „bejussunk” Krisztusba. Ezt az ige mint befejezett tényt közli – egyetlen feltétele ennek az Isten kijelentésébe vetett hit. A mi életünk Krisztus életével van összekapcsolva, egybefonódva, amennyiben alávetjük magunkat a Léleknek. Az igében egyetlen rész sincs, ahol a bűnnek való meghalás a jövőhöz vagy a tetteinkhez lenne kötve, a jó cselekedeteink függvénye volna. Jót kell cselekednünk, miután Krisztusban vagyunk, előtte amúgy sem lehetünk rá képesek. Krisztus halála magába ölelt bennünket, Isten helyezett minket Krisztusba, ez az Ő műve, Ő vitte véghez. Nincs más dolgom, mint hálát adni érte. Így tehát a kereszt visz át Krisztusba minket, hit által, az óember a kereszten marad, mi pedig új életbe lépünk át.

„Lehetetlenség, hogy magunktól kimenekedjünk a bűn szakadékból, amelybe belezuhantunk! Szívünk gonosz, és mi nem tudjuk megváltoztatni. »Kicsoda adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.« (Jób 14,4) »Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, mivelhogy nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is

teheti.« (Rm 8,7) *A nevelésnek, a kultúrának, az akarat fegyelmezésének és az emberi erőfeszítéseknek megvan a maguk szerepe, de az említett változás megvalósításához erőtlenek. Lehetséges bizonyos korrektség a külső magatartást illetően, de nem tud megváltozni a szív, nem tud megtisztulni az élet forrása. Felülről származó, új életre van szükség ahhoz, hogy az ember a bűn állapotából a szentség állapotába jusson. Ez a hatalom: Krisztus. Kizárólag az Ő kegyelme elevenítheti meg a lélek holt erőit, egyedül Ő tudja Istenhez és a szentséghez vonzani a lelket.*” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. fejj.)

4 Mit kell tehát tennünk azért, hogy valóban meghaljunk a bűnnek?

Kol 3,2–3 • „Az odafelvalókkal törődjeteK, ne a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.”

Gal 2,20 • „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben éleM, aki szeretett engem és önmagát adta éretem.”

Jn 6,28 • „Mondták azért néki: »Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?« Felelt Jézus és mondta nekik: »Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.«”

Rm 12,1 • „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.”

Ahogy nem lehetünk megigazulva, ha nem láttuk meg, hogy Krisztus a bűneinket felvitte a keresztre, éppen úgy nem lehetünk megszentelődve, ha nem látjuk meg, hogy bennünket is felvitt a keresztre. Őemberünk Őbenne megfeszítettet – a Biblia világosan kijelenti ezt. Nemcsak bűneink helyeztetek Krisztusra, hanem mi magunk is belefoglaltattunk az Ő halálába, „Őbenne” meghaltunk a bűnnek. Hogyan kaptuk meg a bűneink bocsánatát? Úgy, hogy megértettük: Jézus Krisztus meghalt mint a mi helyettesünk, magára vette a mi bűneinket – az én bűneimet –, s vére által tisztára mos bennünket. Kérhettük ezek után, hogy Urunk meghaljon a bűneinkért? Semmiképpen, hiszen ez már megtörtént, csak hitben el kell fogadnunk megígért bocsánatát. *„Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.”* (Zsid 10,14) Nem kérhetjük tőle ezt, egyszerűen megköszönhetjük azt, amit megtett. Ami érvényes a bocsánatra, érvényesnek kell lennie a szabadulásra is – feltéve, hogy hiszünk a Biblia szavának. Most már nem kérnünk kell, hogy ezután bárcsak meghalhatnánk a bűnnek, hanem fel kell ismernünk, hogy „Őbenne” ez már készen van, befejezett tény. Nincs más dolgunk, mint dicsőséget adni Istennek, hálát mondani az Ő kimondhatatlan ajándékáért.

A Biblia kijelentése szerint megfeszítettünk együtt a Krisztussal (Gal 2,20). Miért hisszük, hogy az Úr Jézus meghalt? Talán láttuk a halálát? Tapintottuk a sebeit? Nem. Azért hiszünk, mert a Biblia kijelentette ezt. Ugyanúgy, mint ahogyan azt kijelenti, hogy mi meghaltunk Ővele együtt. Ha az egyiket hiszed, hinned kell a másikat is. Természetesen megteheted, hogy nem törödsz a Biblia szavával, félreteszed, és azt mondd, hogy ilyen nincs, ez lehetetlen. De *„az igaz ember hitből él”* (Rm 1,17). *„...nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útjaitok az én útjaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útjaim útjaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!”* (Ésa 55,8) Isten a

szabadítást a keresztben jelentette ki, s ha hiszünk Isten szavában, adjunk hálát a szabadításáért. Ha odaszenteltük, odaszántuk az életünket Isten kezébe, hinnünk kell és hálát adnunk neki, ez a legfontosabb teendőnk.

5 Ha megfeszítettünk Krisztussal, mondja-e az Ige, hogy feszítsük meg önmagunkat? Mit jelent önmagunk megfeszítése?

Gal 5,22–25 • „De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk.”

.....

.....

Sokan félreértik az igének azt a mondatát, hogy „akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt”. Ebből azt a felszólítást olvassák ki, hogy nosza, küzdjünk a bűn ellen, és győzedelmeskedjünk, akkor majd megfeszítjük önmagunkat, s eljutunk Krisztus közösségébe. Ebből az elgondolásból kimarad Krisztus, vagy pusztán eszközzé silányul saját szentségünk elérésében. A sorrend nem ez. Önmagunk megfeszítésének csak abban az egy értelemben van létjogosultsága, hogy elrejtjük az énünket Krisztusban. Ebben az értelemben használja Ellen G. White is ezt a kifejezést:

„Krisztus szeretetére van szükség szívünkben. Énünket meg kell feszítenünk. Amikor énünket Krisztusban rejtjük el, önkéntelenül is az igaz szeretet buggyan ki belőlünk. Nem érzem ez,

sem ösztönzés, hanem a megszentelt akarat döntése. Nem érzésekből áll, hanem az egész szív, lélek és jellem átalakulásából, amely meghal ön maga számára, és csak Istennek él. Urunk és Megváltónk kéri, adjuk át neki magunkat. Az Istennek való átadás, amit elvár, ez: adjuk neki magunkat, hogy belátása szerint használjon fel minket. Amíg el nem érjük az átadásnak ezt a pontját, nem fogunk örömmel, hasznosan, eredményesen fáradozni.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 188. o.)

A Galatabeliekhez írt levél idézett szakasza már mint befejezett tényről beszél önmagunk megfeszítéséről. Ha Krisztusban vagyunk, a Lélek gyümölcsei látszanak rajtunk, Lélek szerint járunk, akkor „feszítettük meg magunkat”, és vagyunk „megfeszített állapotban”. A mi részünk a hit és a döntés, a választás. Nincs érdem, amire hivatkozhatnánk Isten előtt. Hit által leszünk igazzá, így lépünk közösségre Krisztussal, és találtatunk „Öbenne”.

„Mi tehát a hit általi megigazulás? Isten műve, amely az ember minden dicsőségét porba dönti, és elvégzi az emberért azt, ami az embernek nem áll hatalmában, hogy önmagáért megtegye. Amikor az emberek belátják saját semmiségüket, akkor készültek el arra, hogy Krisztus életszentségét felöltözzék.”

„Érthető és reménykeltő nyelven mondjátok el az embereknek, hogyan menekülhetnek meg a mindannyiunk által megérdemelt szegységtől. De kérlek benneteket Krisztus nevéért, hogy ne tárjatok eléjük olyan megingató elgondolásokat, amik nagyon nehéznek mutatják a mennybe vezető utat. Ezeket az erőltetett elképzeléseket tartsátok meg magatoknak.

Igaz, hogy gyakran kell szólnunk arról a tényről, hogy a keresztény élet egy harc, amit örökösben, imában és fáradásban kell töltenünk. Az is igaz, hogy a lélek veszélybe kerülhet, ha egy pillanatra is elhagyja lelki éberségét. A központi téma azonban a megváltás tökéletessége, melyet a minket szerető Jézus kínál a számunkra, aki önmagát adta, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen.

Naponta lehetőségünk van Istennel járni, és egyre jobban megismerni az Urat. Jézus vére által beléphetünk a szentek szentjébe, hogy megragadjuk a számunkra felkínált reménységet. Ha el akarjuk érni a mennyet, akkor lelkünknek össze kell fonódnia a Közbenjáróéval, azaz isteni természet részeseivé kell válnunk. Krisztusra támaszkodva, életedet Vele együtt elrejtve Istenben, és engedve a Szentlélek vezetésének: őszinte hitre juthatsz!

Krisztus engesztelő áldozatának erejébe vetett teljes hittel Isten társaivá kell válnunk a munkában. Az Ő érdemeiben bízva, félelemmel és rettegéssel kell véghezvinnünk saját megváltásunkat, mert Isten az, aki munkálja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt jókedvéből. Egyre közelebb kerülünk Istenhez, ha szüntelen Krisztusba kapaszkodunk. Jézus azt szeretné, ha ezt tartanánk mindig az emberek szeme elé. Ne engedjétek elötörni a harcias lelkületet. A felülről jövő bölcsesség először is tiszta, békés, könnyen megközelíthető, valamint kegyelemmel és jó gyümölcsökkel teljes...” (Ellen G. White: Szemelvények, I., A szélsőséges nézetek veszélye c. fejj.; Review and Herald, 1902. szeptember 16.)

6 Miért botrány vagy bolondság a keresztről szóló beszéd? Ránk melyik érvényes a Pál apostol által felsorolt három lehetőség közül?

1Kor 1,23–24 • „Mi pedig Krisztust prédikáljuk mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot, ámde maguknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét.”

.....

.....

Az izraelitáknak megvoltak a maguk vallásos elképzelései Istenről és arról, hogyan és mitől fogja megszabadítani őket. Harcos Messiást vártak, aki elüldözi a rómaiakat, és Izraelt a Föld legnagyobb nemzetévé teszi. Azt várták, hogy majd vesszővel töri össze a pogányokat, és az egész világ urává teszi a zsidó népet. Ehhez képest egy szegény názáreti ács azon kijelentése, hogy Ő lenne Isten Fia, a megígért Messiás, kifejezetten botrányos volt. Hogy aztán ez a Messiás hagyta magát elfogni és keresztre feszíttetni, végképp elfogadhatatlan volt. A probléma magva az volt, hogy Isten másképpen cselekedett, mint ahogyan ők elvárták, más volt a szabadítás, mint amit elképzelték.

A görögöknek bolondság volt a kereszténység. Náluk a filozófia nem arról szólt, hogy amikor éppen ráértek – nem kellett dolgozni vagy háborúzni – elgondolkodtak ezen-azon. A görög filozófia a lét megértésére irányult, az élet céljának megkeresésére és elérésére, vagyis ez volt az eszköze a világból való megmenekülésnek. Ezt a tudás megszerzésén keresztül látták elérhetőnek. Ehhez képest egy olyan Isten, aki eljön és meghal értünk, teljesen idegen és bolondságnak tűnő gondolat volt. Nagy kérdés, hogy mi, mai keresztények, minek tekintjük a tudást és az ismeretet...

„Kortársaink közül sokan szent emlékezésekkel veszik körül a golgotai keresztet. Megszentelt gondolatok kapcsolják össze őket a keresztre feszítés eseményeivel. Pál idejében azonban undorral és borzalommal tekintettek az emberek a keresztre. Az emberiség Üdvözítőjének hirdetni valakit, aki kereszthalált szenvedett, természetesen csak gúnyt és ellentmondást válthatott ki. Pál igen jól tudta, hogyan fogadják majd üzenetét Korinthusban, akár a zsidók, akár a görögök. »Mi pedig – vallotta be Pál – Krisztust prédikáljuk mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot.« (1Kor 1,23) Zsidó hallgatói között sokan voltak, akik bosszankodtak az üzeneten, amelyet hirdetett. A görögök szerint pedig Pál szavai értelmetlen bolond-

ságok voltak – így számíthatott rá, hogy gyengeelméjűnek tartják, ha igazán szól a keresztről.

...Pál bebizonyította: Krisztus azért jött, hogy elsősorban annak a népnek kínálja fel az üdvösséget, amely várta a Messiás eljövételét mint reménye beteljesedését és nemzeti léte értelmének koronáját. Ez a nép azonban, melynek életet akart adni, elvetette Őt, és más vezetőt választott; vezetőt, akinek az uralma a halált és a végromlást jelentette. Pál igyekezett megértetni a hallgatóival, hogy egyedül a bűnbánat mentheti meg a zsidó népet a fenyegető végzettől. Rámutatott azon íráshelyek felőli tudatlanságukra, amelyek teljes megértésével annyira büszkélkedtek. Megfeddte világias gondolkodásukat, valamint rang-, cím- és pompaszereket, és mérhetetlen önzésüket. Pál azután a Lélek erejével mondta el saját csodálatos megtérésének történetét. Beszélt az ótestamentumi Írásokba vetett bizalmáról, melyek jóvendölései a Názáreti Jézusban oly tökéletesen teljesedtek be. Ünnepeles komolysággal beszélt, hallgatóinak fel kellett ismerniük, hogy teljes szívéből szereti a megfeszített és feltámadott Krisztust. Látták, hogy gondolatainak központja Krisztus, és hogy élete teljesen egygyé vált Ura életével. Szavai olyan mély hatást keltettek, hogy csak azok szívét nem érintették, akikben a legelkeseredettebb gyűlölet élt Krisztus vallása iránt. Mindezek ellenére a korinthusi zsidók elzárkóztak az apostol világos bizonyítékai elől, és vonakodtak tovább hallgatni Őt.” (Ellen G. White: Az apostolok története, Korinthus c. feje.)

Az e heti adomány
a szociális osztályt támogatja.

Az odaszentelés

Az elfedezés csak az Istennek való odaszentelésünk által lehet teljessé és valóságossá. Ezt vizsgáljuk meg e heti tanulmányunkban.

¶ Milyen jogi alapja van az önátadásunknak, odaszentelésünknek?

Rm 12,1 • „Kérlek azért titeket, atyámfiái, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.”
1Pt 1,18–19 • „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén.”

.....

.....

Milyen alapon várja el tőlünk Isten, hogy neki szenteljük az életünket? Isten mindig jogszerűen jár el, Ő nem csak a kegyelem, hanem a jogosság Istene is. Így az a követelése sem lehet alaptalan, hogy szenteljük magunkat Őneki. Erre az igényre Istennek igen szilárd alapja van – megváltott, vagyis megvásárolt bennünket –, mivel kifizette értünk az árat, jogosan követelheti, hogy szenteljük oda magunkat neki.

A vásárlás nem más, mint a tulajdonjog megszerzése. Amikor Isten megvásárolt bennünket, a tulajdonába kerültünk. Krisztus kereszten kiontott vérével vásárolt meg minket az Atya (1Pt 1,19). De kitől vagy mitől vásárolt meg bennünket Isten? Talán van, aki azt gondolja, hogy Sátán uralmától, vagy a bűn kötelekétől, vagy a világtól. A vásárlás tényéből arra következtethetünk, hogy az eredeti tulajdonjog jogszerű. Sátán, a bűn és a világ törvénytelen eszközökkel szereztek meg és bitorolnak bennünket. Ezekről az Úr kereszthalála mentett meg minket, tehát ebből a szempontból megmentésről van szó, és nem vásárlásról.

Amikor bűnbe estünk és elbuktunk, akkor nemcsak Sátán, a bűn és a világ uralma alá kerültünk, hanem Isten igazságosságát is megsértettük, törvényét is áthágtuk, és bűnösökké lettünk. Így Isten törvényének ítélete alá kerültünk. Tehát ha Isten ki akar bennünket szabadítani a saját igazságos törvénye alól, akkor meg kell fizetnie a teljes vételárat, amit az Ő törvénye megkövetel. Ez az ár Fiának a kereszten kiontott vére. Mivel ez a vér betöltötte a törvény követelményét, megváltást nyertünk, azaz felszabadultunk a törvény ítélete alól.

Fontos meglátnunk, hogy Isten megvásárolt minket, és a ránk vonatkozó tulajdonjog Őhöz került. Ezért már nem a saját kezünkben vagyunk, nem mi rendelkezünk az életünkkel. Amikor felismerjük, hogy itt vásárlásról van szó, akkor odaszentelésünk szilárdná és biztossá válik. Mivel Isten megvásárolt bennünket, jogot szerzett a birtoklásunkra. Tehát oda kell szentelnünk önmagunkat az Úrnak. Megvásárolt minket, és Hozzá tartozunk.

2 Mi teszi élővé és erőteljessé az odaszentelésünket?

2Kor 5,14–15 • „A Krisztusnak szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát

mindazok meghaltak, és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki érettük meghalt és feltámasztatott.”

Rm 5,5/b • „...az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.”

Nemcsak odaszentelésünk alapját kell felismernünk, hanem valamilyen motivációnak, ösztönző erőnek is kell működnie bennünk, hogy Istennek szenteljük az életünket. Isten megváltottai élő személyek, akik saját gondolatokkal, érzelmekkel és akarattal rendelkeznek. Bár Isten szeretne birtokba venni bennünket, mi egyáltalán nem szívesen adjuk át magunkat Őneki. Bár Istennek megvan a törvényes joga és alapja a birtoklásunkra, szívünk ezt képtelen örömmel jóváhagyni. Ezért amikor Isten azt akarja, hogy szenteljük oda magunkat, a szeretet hajtóerejét is belénk kell ültetnie, hogy szívesen adjuk neki az életünket.

Az odaszentelés hajtóereje Isten szeretete. Ha a Szentlélek betölti szívünket Istenért égő szeretettel, szívesen áldozzuk magunkat az Úrnak. Erről a szeretet által motivált odaszentelésről két helyen is világosan beszél a Szentírás: a 2Kor 5,14–15-ben és Rm 12,1-ben. *„Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket (a „szorongat” az eredeti nyelvben egy rohanó vízárada utal), ...és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki érettük meghalt és feltámasztatott.”* (2Kor 5,14–15) Tehát ezek a versek azt mondják, hogy az értünk halált szenvedő Krisztus szeretete mint egy mindent magával sodró vízárada rohan felénk, és arra kényszerít bennünket, hogy szenteljük magunkat Istennek, és akaratunkat feladva Őérte éljünk. *„Kérlek azért titeket,*

atyámfiái, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul.” (Rm 12,1) Isten irgalmassága nem más, mint Isten szeretete. Pál ezen a helyen is arra törekszik, hogy megindítsa szívünket Isten szeretetével. Azt szeretné, ha meglenne bennünk a szeretet hajtóereje, hogy szívesen áldozzuk magunkat Istennek élő áldozatként.

Az igazi odaszenteléshez feltétlenül szükséges ez a szeretet. Ha odaszentelésünk csupán az említett objektív alapon, Isten tulajdonjogán nyugszik, akkor ez pusztán racionális cselekedet, és hiányzik belőle az áldozat kedvessége és intenzitása. De amennyiben hajtóerőnk a szeretet, ha egész valónkat, gondolatainkat, akaratainkat és érzelmeinket is megérintette Isten szeretete, akkor e szeretet szorongatása arra indít bennünket, hogy szívvel-lélekkel adjuk át magunkat Istennek. Odaszentelésünk így válik élettellivé és erőteljessé.

Példaként gondoljunk egy férj és feleség házastársi kapcsolatára. Ha ez csak jogi alapokon nyugszik, akkor igazi házasságról még nem beszélhetünk. Az élő házastársi kapcsolat nemcsak a jog alapján áll, hanem sokkal inkább a szeretetre épül. Mivel a feleség szereti a férjét, eggyé válik vele, és együtt él vele. Ugyanilyen az igazi odaszentelés is. Amikor Isten szeretetét megérintve megértjük, hogy Ő valóban telve van szeretettel, könnyű lesz odaszentelni magunkat neki.

„Sokan vannak, akik azt állítják, hogy Istent szolgálják, de mégis saját erejükből akarják parancsolatait megtartani, jellemüket átalakítani és üdvösségüket biztosítani. Szívüket nem készíteti Krisztus szeretetének mélységes tudata, hanem azért igyekeznek az Istentől rájuk bízott keresztényi kötelességeket teljesíteni, hogy a mennyet kiérdemeljék. Ily vallásnak nincs semmi értéke.” (Elen G. White: *Jézushoz vezető út*, 38. o.)

(Ki tölti ki a szívünkbe annak ismeretét, hogy Isten szeret minket, és ki tehet bennünket Istent szerető emberekké? Mi tehát a legnagyobb szükségünk e tekintetben is?)

3 Milyen párhuzamot találunk az odaszentelésünkkel kapcsolatosan az Ószövetségben? Mit jelent ez számunkra?

Rm 12,1 • „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tisztelgeteket.”

3Móz 3,11 • „És füstölögtesse el azt a pap az oltáron: tűzáldozati eledel ez az Úrnak.”

2Móz 29,18 • „Azután füstölögtesd el az egész kost az oltáron: égőáldozat az az Úrnak, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak.”

.....
.....
Róma 12,1 megmutatja, hogy az odaszentelés nem más, mint áldozat: áldozatul szánjuk oda magunkat Istennek.

De mit jelent „áldozatnak lenni”? Mi valójában az áldozat? Az ótestamentumi emberek bikákat és bakokat ajánlottak fel Istennek áldozatul. Az áldozat nem más, mint olyasvalami, amit Isten számára elkülönítettek és az Ő oltárára helyeztek. Legyen az bika vagy kos, liszt vagy olaj, ha egyszer feláldozták, az áldozó többé nem használhatja fel a saját hasznára és örömére. Minden oltárra helyezett áldozat Istené. Leegyszerűsítve ezt mondhatjuk: áldozat az, amit Istennek ajánlunk fel, hogy ezután Ő használja azt.

Az odaszentelés az ajándékozáshoz hasonló. Ha megajándékozunk másokat, az ajándék helyzete megváltozik: a saját kezünkben az övékébe kerül, s ezután ők fogják használni. Ugyanígy, amikor valóságosan odaszenteljük magunkat, a mi helyzetünk is megváltozik. Előzőleg a saját kezünkben voltunk, most Isten kezében vagyunk. Előzőleg a saját utunkat jártuk, most

Isten oltárára kerültünk. A funkciónk is megváltozott. Előzőleg saját magunknak éltünk és a világ felé fordultunk, most teljesen elkülönítettük magunkat Isten számára. Csak az ilyen odaszentelést nevezhetjük valódi odaszentelésnek.

Amikor ilyen módon Istennek szánjuk magunkat áldozatként, Isten megelégedését szolgáljuk. Amikor Isten elfogadta az áldozatok édes illatát, elégedett lett, ez örömet szerzett neki (lásd 3Móz 3,11; 2Móz 29,18). Ezeknek az ószövetségi áldozatoknak a felajánlása a mi odaszentelésünket ábrázolja. Ezért önmagunk áldozatként való felajánlása azt jelenti, hogy felajánljuk magunkat Istennek, amit Ő szívesen és örömmel elfogad. Engedelmességünk, szeretetünk, odaszánásunk örömet jelent Istennek. Mivel az odaszentelés azt jelenti, hogy élő áldozatként Istennek ajánljuk magunkat az Ő örömére, fel kell tenni magunknak a kérdést: Az odaszentelésünk óta eltelt időben a tényleges életvitelünk és tapasztalataink mennyire bizonyítják, hogy valóban az oltárra helyeztük magunkat Istennek szánt áldozatul? Valóságosan hajlandók vagyunk-e Isten örömére élni? Ha valóban odaszentelt emberek vagyunk, akkor képesek és hajlandók vagyunk bármilyen helyzetben ezt mondani Istennek: „Istenem, nekem nincs választásom. Már odaszenteltem magam neked, most már a Te kezédben vagyok.” Isten kezében kell maradnunk neki elkülönített áldozatként. A valódi odaszentelés csak ilyen lehet.

4 Mi az odaszentelés célja?

Jel 3,12 • „Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő, és felírom őreá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.”

Kol 3,23–24 • „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek. Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.”

Rm 6,13 • „Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek, hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek.”

Lk 20,18 • „Valaki erre a kőre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt.”

.....

.....

Az odaszentelésnek célja van Isten és ember számára is, és ezek a célok egymásba fonódnak. Mivel az odaszentelés áldozatot jelent, a felajánlott áldozat teljes mértékben Istent illeti meg. Ebből következően az odaszentelés célja az, hogy Isten felhasználjon bennünket, azaz hogy Istenért munkálkodjunk. De ahhoz, hogy Istenért munkálkodhassunk, először hagynunk kell Őt munkálkodni. Csak azok tudnak Istenért dolgozni, akik engedik, hogy először Ő dolgozzon rajtuk. Ha nem hagyjuk, hogy elsőként Ő munkálkodjon, akkor a mi munkánk – bármilyen szorgalmas és kitartó legyen is – nem lesz kedves és elfogadható számára. Az Istennek tetsző és megfelelő munka sohasem haladhatja meg az Ő rajtunk végzett munkájának a mértékét. Az Ő munkája az alap, az Őerte végzett munka pedig ennek az eredménye. Ez egy változhatatlan alapelv. Ezért amikor Istennek szenteljük magunkat, jóllehet célunk az Istenért való munkálkodás, a mi szempontunkból mégis az a fontos, hogy adjuk át magunkat az Ő munkájának. Az odaszentelés célja tehát az, hogy hagyjuk Istent munkálkodni egészen addig, amíg el nem jutunk arra a pontra,

amikor mi munkálkodhatunk Őérte. Amikor Nádáb és Abihu idegen tűzzel áldoztak Istennek, Isten azonnal megemésztette, elpusztította őket (3Móz 10. fej.). Az idegen tűzzel való áldozás a mi Istennek szánt közvetlen szolgálatunkat ábrázolja. Akit Isten még nem vett kézbe jó alaposan, akit még nem „dolgozott meg”, az az ember idegen tűzzel áldoz, amikor ennek ellenére megpróbál közvetlenül Isten számára munkálkodni. Mivel a Szentlélek még nem tudja áthatni őt, természetsszerűleg emberi elemek vegyülnek a szolgálatába, ám jól tudjuk, hogy „*ami testtől született, test az*” (Jn 3,6). Ha nem engedjük, hogy Isten munkálkodjon először rajtunk, akkor sohasem tudunk Őérte munkálkodni úgy, hogy azt elfogadhassa, és valószínűleg Isten szerinti eredmények születhessenek a munkánkból. Az odaszentelés célja tehát az, hogy engedjük Istent bennünk munkálkodni, hogy mi is munkálkodhassunk Őérte.

5 Hogyan valósul meg az odaszentelés a gyakorlati életben, a hétköznapi életben?

Eféz 6,5–7 • „Ti szolgálj, engedelmesek legyetek a ti test szerint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyenességében, mint a Krisztusnak. Nem a szemeknek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgálói, cselekedvén az Istennek akaratát lélekből, jó akarattal, mint akik az Úrnak szolgálnak, és nem embereknek.”

5Móz 6,17 • „Szorosán megtartsátok az Úrnak, a ti Istenteknek parancsolatait, az ő bizonyosságait és rendeléseit, amelyeket parancsolt néked.”

.....
.....

Először felismertük, hogy teljességgel Istenéi vagyunk, s ha ez a felismerés valódi, kihatással kell lennie az egész életünkre. Gyakorlatban ez azt jelenti, hogy amikor dolgozunk, úgy kell munkálkodnunk, mint ha személyesen Istennek tennénk, Ő lenne a munkáltatónk. Neki kell elszámolnunk, bemutatnunk, mint végeztünk, hogyan dolgoztunk. Tehát nemcsak a végeredmény fontos, hanem ugyanannyira a folyamat is. Nem vagyok a magamé, tehát közvetlenül az én Uramnak kell szolgálnom.

Miután felismertük, hogy Istenéi vagyunk a jog alapján, tudatosan el kell döntenünk, mielőtt bármit teszünk, hogy teljességgel az Isten akarata szerint akarunk tenni mindent. Ezt azért fontos hangsúlyozni, mert e nélkül könnyen engedünk olyasminek, amit Isten nem hagyhat jóvá. Jákób és anyja megengedte magának, hogy Isten akaratát emberi akarral, eszközökkel, csalással, ügyeskedéssel próbálja beteljesíteni. S lám, még sikerült is elnyerni az elsőszülöttségi áldást. Csak éppen minden tönkrement ennek nyomán. Isten akaratát kell tehát követnem, s ennek egyik része az Ő törvényének megismerése és követése (5Móz 6,17). A törvény egy külső kontroll, erre mint korlátra nagy szükségünk van. Ez egy kerítés, amiről tudom, hogy eddig mehetek, ezen kívül a terület életveszélyes.

Ám ez még nem elegendő. Állhatatlan, könnyen felejtő, könnyen rosszra csábuló teremtmények lettünk a bűneset óta, még akkor is, ha megtért emberek vagyunk. Egyszerűen nem jut eszünkbe a törvény, elfelejtjük vagy nem alkalmazzuk magunkra, nem látjuk úgy a helyzetet vagy magunkat, ahogyan kellene. Új külső kontroll mellett új belső életre is szükségünk van. Krisztus kijelentette, hogy *„nélkülem semmit sem tehetek”* (Jn 15,5). Isten szerinti jót nem tudunk tenni Krisztus nélkül. Így tehát szoros kapcsolatban kell maradnunk vele. Hogyan valósul ez meg? Meg kell tanulnunk meghallani és követni a Szentlélek halk és szelíd hangját a lelkünkben. Isten sokszor szeretne szólni hozzánk, csak vagy nem szánunk időt a vele

való kapcsolat ápolására, vagy annyira lefoglalnak minket a saját gondolataink, hogy a nagy zajban nem halljunk meg Őt.

Szokásunkká kell válnia az önvizsgálatnak. A törvény és a szelíd hang egy irányba vezet, egymást erősíti. Egyszer a belső hang szerint kell megvizsgálnom önmagamat, máskor, ha az nem szól, a törvény tételei szerint. *„Bölcsésé teszlek és megtanítlak téged az útra, amelyen járj; szememmel tanácsollak téged. Ne legyetek oktalanok, mint a ló, mint az öszvér, amelyeknek kantárral és zabolával kell szorítani az állát, mert nem közelít hozzád.”* (Zsolt 32,8–9)

Az a Szentlélek, aki az apostolokhoz szólt, azóta sem vonatott vissza a Földről. Sok helyen láthatjuk, hogy mennyire közvetlen kapcsolat volt a hívők és a Lélek között – ehhez hasonló tapasztalatokban mi is részesülhetünk. A következő néhány példában láthatjuk, mennyire személyes és valóságos volt a Lélek szava a hívőkhöz: *„Mondta pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozzál ehhez a szekérhez!”* (Ap csel 8,29) *„És amíg Péter a látás felől gondolkodott, mondta néki a Lélek: Íme három férfiú keres téged: Nosza kelj fel, eredj alá, és minden kétkedés nélkül menj el övelük: mert én küldöttem őket.”* (Ap csel 10,19–20) *„Amikor azért azok szolgáltak az Úrnak és bőjtöltek, mondta a Szentlélek: Válasszátok el nekem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.”* (Ap csel 13,2)

„Mindazoknak, akik Istentől tanulnak, szükségük van egy-egy csendes órára, a természettel való kapcsolatra, a saját szívükkel és az Istennel való bensőséges beszélgetésre. Átalluk egy olyan életnek kell megmutatkoznia, amely szokásaiban, életformájában egészen más, mint a világé. Ezért személyes tapasztalatból kell megismerniük Isten akaratát. Személy szerint kell meghallanunk, amint szívünkhöz szól. Amikor minden más zaj elül, és elcsendesülten várunk az Úrra, a lélek ebben a csendben jobban megérti Isten szavát. Ezt mondja: »Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!« (Zsolt 46,11) *Így lehet eredményesen felkészülni Isten szolgálatára. Aki a rohanó tömeg közepette*

és az élet mérhetetlen sok tennivalójának hordozása közben így felüdül, az a világosság és a békesség légkörében él. Új erőt kap mind fizikailag, mind szellemileg. Élete jó illatot áraszt, és az a mennyei erő, amelyről bizonyosságot tesz, megérinti az emberek szívét.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 34. o.)

6 Az odaszentelés nyomán milyenné válik a hozzáállásunk az élethez és Isten akaratához?

Fil 4,12–13 • „Tudok megaláztatni is, tudok bővelkedni is, mindenben és mindenkben ismerős vagyok, a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővelkedéssel is, a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.”

Fil 2,17–18 • „De ha kiontatom is italáldozatként a ti hitek áldozatánál és papi szolgálatánál, mégis örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal. Azonképpen ti is örüljétek, és örüljétek együtt velem.”

.....

.....

Az odaszentelés eredménye az, hogy elengedjük az összes eddigi kapcsolatunkat az emberekkel, ügyekkel és dolgokkal, különösen ami a jövőnket illeti, és teljes szívünkkel Istenhez kötjük magunkat. Ez nem azt jelenti, hogy mindent elhagyunk, hanem azt, hogy mindent Istentől teszünk függővé. Ha Ő úgy látja, hogy fel kell adnunk valamit, feladjuk, ha Ő úgy határoz, hogy meg kell tartanunk valamit, akkor megtartjuk. Nem én leszek a központ, hanem Ő.

Gondoljuk át ezt a kérdést is az ótestamentumi áldozatok fényében. Amikor egy bikát feláldoztak az oltáron, ezzel az állatot minden korábbi kapcsolatától elvágták. Elszakították a

gazdájától, a társaitól, a karámjától. Miután megemésztették a lángok, még eredeti formáját és méretét is elveszítette. Legfinomabb részei édes illattá váltak Isten számára, s nem maradt más belőle, mint egy kupac hamu. Mindentől elszakadt, minden véget ért számára. Ez volt a bika feláldozásának az eredménye. Mivel a mi odaszentelésünk is áldozat Istennek, az eredménynek is azonosnak kell lennie. Minden természeti motivációnak el kell távoznia, hamuvá kell égnie, a lehető legteljesebb mértékben. Ha ennek a lemondásnak és hamuvá égésnek a jelei nem láthatók, akkor valami baj van az odaszentelésünkkel. Ha valaki az odaszentelése után is abban reménykedik, hogy ilyen vagy olyan ember válik belőle, ez azt bizonyítja, hogy a jövőjét még nem adta fel teljesen.

A jövő, amiről beszélünk, nemcsak a világi jövőnkre vonatkozik, hanem az úgynevezett keresztény világban elérendő jövőnkre is. Azt mindnyájan tudjuk, hogy a világ természetszerűen vonz minket, és a jövő reményét is felkínálja, de azt is figyelembe kell vennünk, hogy még a gyülekezeti élet kapcsán is lehetnek pusztán emberi törekvéseink és céljaink. Bármi, amihez emberileg kötődünk (szolgálat, pozíció, valamilyen ügynek a kimenetele), emberi indulatokat fog felszínre hozni bennünk. Ez a jele annak, hogy még nem szenteltük oda magunkat igazán Istennek. Mások előrehaladását látva irigykedni kezdünk, vagy mások eredményeikre tekintve keserűség tölti el a szívünket. Ezek a jelek mind arra mutatnak, hogy még mindig reménykedünk a saját jövőnkben, még mindig „én” akarok valaki lenni. Ilyen reményeknek azonban sohasem szabad létezniük egy odaszentelt emberben. Aki igazán Istennek szentelte magát, az lemondott a jövőjéről. Nemcsak a földi világban adta fel a jövőjét, hanem az úgynevezett lelki jövőjét is elvetette. Most már saját magára nézve semmiben sem reménykedik – minden reménysége Istenben van. Tisztán és egyszerűen él Isten kezében, olyan, amilyennek Isten akarja, s azt teszi, amit Isten akar. Hogy mi lesz az eredmény, azt nem

tudja, de nem is izgatja különösebben. Csak azt tudja, hogy ő egy áldozat, aki teljes egészében Istenhez tartozik.

A jövőről való lemondás nem kényszerű, vonakodva megtett cselekedet azután, hogy valami olyasmi történt az illető életében, ami megtorpedózta a jövőbe vetett reményét, hanem önkéntes lemondás, még mielőtt egy ilyen esemény bekövetkezne. Amikor a lemondásról beszélünk, akkor arra gondolunk, hogy ha például egy jövedelmező üzletre, egy kiváló állásra vagy egy doktori címre van kilátásod, akkor hajlandó vagy ezekről lemondani az Úr kedvéért. Ezt jelenti a valódi lemondás.

Az odaszentelésünket állandóan meg kell újítanunk. Csak így juthatunk előre. Az ótestamentumi időkben az égőáldozatot naponta be kellett mutatni, nemcsak reggel, hanem este is. Szombatonként, valamint az újhold és az ünnepek idején különleges égőáldozatokra volt szükség (4Móz 28), akárcsak a kiemelkedő események alkalmával (3Móz 8,18. 28; 1Kir 3,4. 15; 8,62–64). Egyetlen áldozat nem volt elég – mindennap, minden ünnepen és minden esemény idején áldozni kellett. Az ótestamentumi áldozatok gyakorisága a mi mindennapi odaszentelésünk szükségességére mutat. Minden speciális kihívás előtt, minden rendkívüli helyzetben rendkívüli áldozatot kell meghoznunk. Ha ily módon ismételten sikerül Istennek szentelni magunkat, akkor az odaszentelésünk állandóan erősödhet, formálódhat. Magunkat átadni, lemondani önmagunkról fájdalmas lehet, de e nélkül nincs kereszténység. Aki az odaszentelés megtapasztalására törekszik, az növekedni fog az isteni életben.

„Hit által lettél Krisztusé, és hit által kell növekedned is Őbenne. Hit által kell adnod és elfogadnod. Mindent oda kell adnod: szívet, akaratot, szolgálatot. Szánd oda magadat neki, határozd el, hogy minden kívánalmának engedelmeskedni fogsz. Hasonlóképpen kell mindent vened: Krisztust, aki minden áldás teljessége. A szívedbe kell fogadnod Őt, hogy benned lakozzék, erőd,

igazságod és örökkévaló segítőd legyen, erőt adjon néked az engedelmességhez. Szenteld oda magad Istennek reggelenként. Mindig ez legyen a legelső dolgod. Így szólj Istenhez imádságodban: »Vonj magadhoz engem, Uram, úgy, mint aki egészen a tiéd! Összes tervemet lábadhoz teszem. Használj fel engem a mai napon szolgálatodra. Lakozzál bennem, kérlek, hogy minden munkámat tebenned végezzem!« Naponkénti feladatunk legyen ezt tenni! Minden reggel szenteld oda magadat Istennek arra a napra. Rendeld alá összes tervedet akaratának, készen arra, hogy megvalósítsd vagy feladd őket, amint gondviselése irányít majd. Így nap mint nap Isten kezébe helyezheted az életedet, Ő pedig mind jobban és jobban átformál téged Krisztus hasonlatosságára.”

„Isten szolgájának a legmagasabb szellemi és erkölcsi erőit kell használnia, melyekkel a természet, a tanulás és Isten kegyelme megáldotta. Eredményét azonban inkább az odaadás és az önmegtartóztatás mértéke szabja meg, amellyel munkáját végzi, semmint a természettől nyert vagy a szerzett tehetségek. Komoly, állandó fáradozás szükséges, hogy megszerezze a hasznossá váláshoz szükséges képesítést, azonban, ha Isten nem munkálkodik az emberben, az ember nem hozhat létre semmi jót. Az isteni kegyelem nyújtja a megmentő erőt, amely nélkül minden emberi fáradozás hiábavaló.” (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, 61. o.; Az evangélium szolgálói, A szükséges előkészületek c. feje.)

Az e heti adomány
a Comenius Általános Iskolát támogatja.

Őbenne maradni

I Milyen döntő változás történt Krisztus feltámadásával?

Eféz 2,5–6 • „Minket, akik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal (kegyelemből tartattatok meg)! És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban.”

Kol 2,12–13/a • „Eltemetetvén Ővele együtt a keresztségben, akiben egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta Őt a halálból, és titeket, akik holtak voltatok a bűnökben és a ti testeteknek körülméletlenségében, megelevenített együtt Ővele...”

.....

Krisztus kereszttje földi szolgálatának csúcsa volt. A kereszten kivívta a tökéletes győzelmet, s feltámadása utat nyitott ahhoz, hogy győzelmét belénk plántálhassa.

„*Felöltve az emberi természetet, Isten Fia leereszkedett azok szintjére, akiket meg akart menteni. Benne nem találtatott alatomosság vagy bűn, mindig tiszta és szeplőtlen volt annak ellenére, hogy fölvette bűnös természetünket. Az istenire felöltötte az emberi természetet, hogy egyesülhessen az elbukott emberrel, mert vissza akarta szerezni az embernek és a világnak azt,*

amit Ádám engedtlenségével elveszített.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1907. augusztus 22.)

Jézus Isten volt, mielőtt a Földre jött. Itt magára vette az emberi természetünket, s feltámadása után is ember és Isten maradt egy személyben mindörökké. Feltámadásakor, amikor visszavette isteni hatalmát és mindenütt jelenvalóságát, az Istenség része lett valami, ami azelőtt nem volt: egy tökéletes emberi természet, jellem, belső világ – a győzelem. A Szentlélek által ez bárki számára elérhető, bárhol is tartózkodjon a Földön.

„A törvény megköveteli az igazságosságot – az igazságos életet, a tökéletes jellemet. Persze az emberek ezt nem tudják megadni a törvénynek. Az emberek nem tudnak eleget tenni Isten szent törvénye követelményeinek. Krisztus azonban, aki emberként jött el a Földre, szent életet élt és tökéletes jellemet fejlesztett ki, s ezeket ingyen, ajándékként ajánlja fel mindazoknak, akik meg akarják kapni. Élete kezkesedik az emberek életéért. Így Isten béketűrése útján az övék lesz a múltban elkövetett bűneik bocsánata. Sőt: Krisztus átítatja az embereket Isten tulajdonságaival. Az emberi jellemet az isteni jellem hasonlósága szerint építi fel, lelkierővel és szépséggel ruház fel bennünket. Így a törvény igazságossága beteljesedik a Krisztusban hívőkben. Érvényes Istennek az a szava, hogy »igaz legyen Ő, és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való« (Rm 3,26). (...)

Krisztusban mint személyes Üdvözítőben való hit által formálódik ki az egység Krisztus és követői között. Ha a bűnös egyesíti gyengeségét Krisztus erejével, ürességét Krisztus teljességével, törekenységét Krisztus mindent elhordozó erejével, akkor egy értelemre jut Krisztussal. Krisztus emberi természete megérinti a mi embervoltunkat, és a mi emberi természetünk megérinti az istenséget. Így a Szentlélek bennünk végzett munkája által részeseivé válunk az isteni természetnek. »Megajándékozott«-ak leszünk »ama Szerelmesben« (Eféz 1,6). (...)

Krisztus kijelenti, hogy már most közöttük van a holtaknak életet adó erő, látniuk kell megnyilatkozását. Ugyanez a feltá-

masztó erő ad életet a »véteikben és bűneikben holt« (Eféz 2,1) léleknek. A Krisztus Jézusban való élet ama lelke, »az Ő feltámadásának ereje« (Fil 3,10) megszabadítja az embert »a bűn és a halál törvényétől« (Rm 8,2). A gonosz hatalma megtört, és hit által az ember oltalomban részesül a bűn ellen. Aki megnyitja szívét Krisztus Lelkének, az hatalmas ereje részesévé lesz, amely kihozza testét a sírból.» (Ellen G. White: Jézus élete, 670–671., 167., 582. o.)

2 Hogyan menthet meg Isten: csupán erőt és tudást adva, vagy másként?

Kol 1,26–27 • „Tudniillik ama titkot, mely el volt rejtve ősidők óta és nemzetségek óta, most pedig megjelentetett az Ő szentjeinek, akikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti bennetek van, a dicsőségnek ama reménysége.”*

Jn 14,6 • „Mondta néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.”

Kol 3,3–4 • „Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor majd ti is, Ővele együtt, megjelentek dicsőségben.”

.....

Sok keresztény úgy gondolja, hogy az élet: erő. Szerintük „az Úr a mi életünk” azt jelenti, az Úrtól kell erőt nyerniük, hogy jó keresztények lehessenek és jót cselekedhessenek. Isten Igé-

* Pontosított fordítás szerint.

je azonban világosan tanítja, hogy az erő maga Krisztus, tehát egy személy. A mi életünk nem csupán erő, a mi életünk egy személy. Nem arról van szó, hogy önmagunkat jó cselekedetekben kifejezzük, és ehhez segítségül használjuk fel Krisztust. Sokkal inkább arról, hogy maga Krisztus fejeződik ki rajtunk keresztül. Ez két alapvetően különböző fogalom, egyértelműen el kell választanunk egymástól. Sokan úgy képzelik, hogy kérünk erőt Istentől, aki ad, aztán ezt az erőt fogjuk, elmegyünk Istentől, fenntartjuk magunkat a kapott erő által, amíg futja belőle. Aztán majd vissza kell mennünk az imádság helyére „tankolni”, és újra bírjuk egy darabig. Meg kell értenünk, hogy nincs Istentől független erő. Krisztusban van erő egyedül, és ha élhet bennünk, akkor kinyilvánítja az erejét, de ennek az erőnek a forrása továbbra is Ő marad, nem mi.

„A lélek, ha személyes kapcsolatba kerül Krisztussal, az Úr szent templomává válik, mert a hívőnek Krisztus jelenti a bölcsességet, az igazságot, a megszentelődést és a megváltást. Aki teljesen átadta magát Istennek, az érzékeli Krisztus felemelő jelenlétét. Birtokában van a lelki békességnek és nyugalom honol lelkében, amely a szelíd és alázatos szívű Mestertől származik. Mivel Jézusban bízunk, akinek eredményességét és igazságát köszönheti, lelkét béke, meglepődöttség tölti be.

Mi a keresztény öröme? A keresztény öröme Krisztus jelenlétének tudatából ered. Mi a keresztényi szeretet? Krisztus szeretetének visszatükrözése és a Szentlélek munkájának gyümölcse. Ha a Golgota keresztségére nézünk, látjuk, ahogy Jézus a világ bűneiért haldoklik, azért, hogy halála az élet és az örök élet reménysugarát közvetítse a bűnbánó bűnös számára. Jézus minden mindenkiben, és nála nélkül semmit sem cselekedhetünk. Krisztus nélkül lehetetlen lelki életet élni.” (Review and Herald, 1894. december 4.)

Fel kell ismernünk a feltámadás fontosságát. Krisztus halála által adósságunk ki lett fizetve. Ha azonban nem támadt volna fel Krisztus, akkor még a bűnben lennénk, akkor még

csak félig volnánk megmentve. Igaz, hogy Krisztus kifizette az adósságunkat. De ez azt is jelenti-e, hogy többé már nem veszünk magunkra adósságokat? Isten megmentői munkája nem csak abból áll, hogy Krisztus meghalt értünk. Sokkal inkább azt, hogy Krisztus éljen is bennünk. Ő minden adósságunkat kifizette, és bennünk él, hogy a jövőben is adósságoktól mentesek maradjunk. Krisztus a mi életünk.

Teljesen tisztában kell lennünk azzal, hogy az élet spontán hoz elő egy bizonyos magatartást, és hogy a magatartás soha nem pótolhatja az életet. Az élet következménye szükségképpen a jó erkölcsi magatartás, de a jó erkölcsi magatartás sohasem helyettesítheti az életet, nem juttathat el oda. Nem attól leszünk élők, hogy jól fogunk viselkedni, hanem ha élők lettünk, ennek következményeképp jól viselkedünk.

Nem a Krisztusról szóló szavak, nem is valamilyen róla szóló tanítás az igazság, hanem egyedül maga Krisztus, az élő, a bennünk élő Megváltó. Az igazság (valóság) nem más, mint ez a személy.

Sajnos sok keresztény ember az igazságon (valóságon) Krisztus Igéjének tanítását és magyarázatát érti csupán, anélkül, hogy fölismerné: Ő maga az igazság. Az igazság (valóság) nem valamilyen tan – az igazság (valóság) egy személy: Krisztus. János 8,32-ben ezt olvassuk: „*Megismeritek az igazságot (valóságot), és az igazság (valóság) megszabadít titeket.*”

Testvéreim, gondolkozzunk el, hány tantétel tett valóban szabadabbá bennünket? Bár azt olvassuk az Igében, hogy az igazság szabadabbá tesz minket, az igazság azonban számunkra gyakran nem több, mint valamilyen tantétel, amelyet vissza tudunk adni betűről betűre, de valójában nem lettünk szabadok. Szemünk még nem nyílt rá Krisztusra. Talán már évtizedek óta beszélünk sok úgynevezett igazságról, és hallgatunk prédikációkat az igazságról anélkül, hogy valaha is láttuk volna: mi valójában az igazság (ki valójában az igazság), és megtapasztaltuk volna a szabadságot.

3 Hogyan költözik a szívünkbe Krisztus?

Rm 10,6–7 • „A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (Azaz, hogy Krisztus aláhozza.) Avagy: Kicsoda száll le a mélységbe? (Azaz, hogy Krisztust a halálból elhozza.)”

Ésa 40,3–5 • „Egy szó kiált: A pusztában készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek! Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé, és a bércek rónává. És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt, mert az Úr szája szól.”

Ésa 51,1–3 • „Hallgassatok reám, kik az igazságot követitek, kik az Urat keresitek. Tekintsetek a kőszálra, amelyből kivágattatok, és a kút fő nyílására, amelyből kiásattatok! Tekintsetek Ábrahámra, atyátokra, és Sárára, aki titeket szült, hogy egymagát hívtam el őt, és megáldottam és megsaporítottam őt. Mert megvigasztalja az Úr Siont, megvigasztalja minden romjait, és pusztáját olyanná teszi, mint az Éden, és kietlenjét olyanná, mint az Úr kertje, öröm és vigasság találhatik abban, hálaadás és dicséret szava!”

2Kor 10,4–5 • „Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására. Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.”

A messiási prófécia nevezetes szavai lelki életünkre is érvényesek, örök igazságokat hordoznak. A lelkünk is puszta és kiet-

len – híján van az igazi életnek Isten jelenléte hiánya miatt. Utat és ösvényt kell készíteni Istennek, és Ő jönni fog, hogy jelenlétével életet adjon ott, ahol azelőtt sivatag volt. Istent mi nem hozhatnánk el önmagunk számára, és semmi sem vehetné rá, hogy jöjjön, ha ez nem állna eleve a szándékában. Isten azonban jön, mert Ő jönni akar, hogy beköltözzön a szívünkbe, életünkbe. Igéje kijelenti ezt, és hitünkkel megragadhatjuk az Úrnak ezt az ígérését is. „Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon” – mondja az Úr. Amikor a Lélek megérinti a szívünket, késztet, hogy mondjunk le az Istennel szembeni okoskodás magaslatairól, emeljük fel a völgy mélyéig engedett mércét, amellyel magunkat mérjük, és engedjük az Isten gondolatainak. „Ez nem is bűn” – íme egy magaslat. „Én alapvetően jó ember vagyok” – íme egy alacsony mérce. Ugyanakkor a hegy és a völgy vonatkozik az önértékelésünkre is: amikor sokat tartok magamról, én akarom véghezvinni az üdvösségemet, illetve az, amikor annyira jelentéktelennek és méltatlannak látom magamat, hogy velem már bizonyára Isten sem foglalkozik. Ezek azonban mind csak emberi gondolatok. Isten azt kéri, tegyük félre az akadályokat: bűneinket a vér által, emberi elképzeléseinket rendeljük alá Isten kijelentéseinek, vessünk félre mindent, ami akadályozná azt, hogy birtokba vehessen minket, s Isten jönni fog, hogy életet teremtsen a kietlenben, „pusztánk olyanná legyen, mint Éden, és kietlenünk olyanná, mint az Úr kertje”.

„A régi időkben, ha egy király országának gyéribben lakott vidékein utazott, embereket küldtek a királyi fogat elé, hogy kiegyenesítsék a meredek részeket, feltöltsék a mélyedéseket, és a király akadálytalanul, biztonságban utazhasson. Ezt a szokást használta föl a próféta az evangélium munkájának illusztrálására: »Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon.« (Ésa 40,4)

Amikor Isten Lelke érinti a szívet csodálatos serkentő erejével, megalázza az emberi büszkeséget. A világi örömök, rang és hata-

lom értéktelennek tűnnek. »Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejt-
vén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.«
(2Kor 10,5) Akkor az alázatosságot és az önfeláldozó szeretetet,
amit az emberek oly kevésbé értékelnek, egyedüli értékévé emelik.
Ez az evangélium munkája, amely János üzenetének egy része
volt.»

»...készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek a kiet-
lenben a mi Istenünknek! Minden völgy fölemelkedjék, minden
hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé, és a
bércek rónává. És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test lát-
ni fogja azt, mert az Úr szája szólta.« (Ésa 40,3–5)

Ugyanezt az üzenetet kell hirdetni népünknek. Közel va-
gyunk az idők végéhez, és az üzenet ez: Tisztítsátok meg a király
útját. Szedjétek fel a köveket. Tegyétek magasra a lelki mércét a
nép előtt. Népünknek fel kell ébrednie. Nincs itt az ideje a béke
és a biztonság hirdetésének. Isten így biztat bennünket: »Kialts
teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és
hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit.« (Ésa
58,1)

...Ha az emberi törekvéshez nem kapcsolódik isteni erő, ak-
kor egy szalmaszál sem adnék mindazért, amit a leghatalma-
sabb ember tenni képes. Munkánk híjával van a Szentléleknek...

A Szentlélek keresztsége az, amire szükségünk van. E nélkül
éppen olyan alkalmatlanok vagyunk a világ elé állni, mint a ta-
nítványok Uruk megfeszítése után. Jézus tudott szükölködésük-
ről, és azt mondta, maradjanak Jeruzsálemben, amíg a felülről
jövő erőt el nem nyerik.

Minden tanítónak tanulóvá kell válnia, hogy szemei felkentek
lehessenek és meglássák Isten növekvő igazságának bizonyíté-
kait. Az Igazság Napjának sugara először saját szívébe kell ra-
gyognia, ha a világosságot meg akarja osztani másokkal.» (Ellen
G. White: Jézus élete, Megtaláltuk a Messiást c. fej.; Szemelvények, I., Mit te-
gyünk vita esetén? c. fej.)

4 Méltó lehetek-e arra, hogy Krisztus a szívemben lakjon?
Érezhetem-e, hogy Krisztus bennem lakozik?

1Kor 15,45 • „Így is van megírva: Lett az első ember, Ádám, élő lélekké, az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé.”

Rm 1,17 • „Az igaz ember pedig hitből él.”

Ésa 57,14–16 • „És szól egy szó: Töltsétek, töltsétek, készítsétek az utat, vegyetek el minden botránkozást népem útjáról. Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét. Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszom, mert a lélek előttem megepedne, és a lehetek, akiket én teremtettem.”

.....

Sokan úgy gondolják, méltatlanok vagyunk arra, hogy Krisztus bennünk lakozzon, következésképp ez nem is lehetséges. Ez igaznak tűnik, ezért alaposan át kell gondolnunk a kérdést. Méltatlanok vagyunk? Kétségkívül. Méltók leszünk valaha is? Ha ezen azt értjük, hogy előbb valamit véghez kell vinnünk, amivel kiérdemeljük Krisztus szívünkbe költözését, akkor bátran kimondhatjuk, hogy sohasem leszünk méltók. Ez egészen egyszerűen nem méltóság kérdése. Isten kijelentette, hogy nálunk szeretne lakni, a kérdés mindössze az: megértettük-e, mi a feltétele ennek, és hisszük-e, hogy amit Ő mond, az igaz? Ahogyan láttuk, a feltétel nem a teljesítmény és nem a saját szentségünk megfelelő szintre emelése, hanem az alázat és a tehetetlenség belátása. Az ésaiási ige világosan kifejezi ezt.

Újabb ellenvetés: „De én nem érzem, hogy bennem lakna, tehát nincs is így.” Amint láttuk, egyedül a hittől függ, hogy Isten meg tud-e nyilvánulni bennünk. Ha nincs hitünk, nem is érzünk semmit, mert hit nélkül Isten nem munkálkodik. Hit nélkül érzés sincs, mert hogyan érezhetnénk azt, ami nem működhet, mert nincs meg az előfeltétele? Hiába akarunk előbb érezni, a sorrendet felborítjuk ezzel a gondolkodással. Hogyan mondhatná valaki: látom ugyan, hogy ez a barack a fán nagyon szép, de előbb érezni akarom az ízét, majd aztán leszakítom és beleharapok – az íze alapján fogom eldönteni, hogy leszakítom-e. Így soha nem tesz semmit, hiszen olyasmire vár, amihez hit kellene: látom hogy szép, hiszem, hogy érett. Leveszem, megkóstolom, és akkor érzem majd, hogy valóban ízletes.

1Kor 15,45-ben ezt olvashatjuk: „*Lett az első ember, Ádám, élő lélekké, az utolsó Ádám megelevenítő szellemé.*” Pál apostol itt párhuzamot von az ember teremtése és a mi új emberré válásunk között: mindkettőt a teremtő hatalommal bíró Isten vitte és viszi véghez.

Az ember teremtése így történt: „*És formálta az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehelte az ő orrába az életnek leheletét. Így lett az ember élő lélekké.*” (1Móz 2,7) A képlet tehát: test + élet lehelete = ember. Ehhez hasonlóan van új életünk Krisztus által: „test” (én) + „megelevenítő szellem” (Krisztus) = új ember. „*Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.*” (2Kor 5,17) „*...ha annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő tibennetek lakozó Lelke által. Azért, atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk.*” (Rm 8,11–12) Krisztus a Szentlélek által lakozik bennünk.

Mit mond mindez nekünk az érzések szempontjából? Hogyan viszonyul egymáshoz az élet és az érzések kérdése? Érdekes, hogy a tudósok sem tudják megmondani, mi az élet.

Valójában ezt nem lehet meghatározni. Azt azonban tudják valamiről, hogy él vagy nem. Honnan? Abból, hogy életjelenségeket mutat, működik. Ha a csiga odébb megy, akkor él, akár jól érzi magát, akár nem.

Mi sem érezzük külön azt, hogy élünk. A tény megléte vagy nem léte független az érzéseinktől. Lehet, hogy ma eltölt bennünket az életöröm, de akkor is élünk, ha szomorúak vagyunk. Nem érezzük a folyamatot, ahogyan a test és az élet lehelete egymásra hat, csak a megnyilvánulásaiból következtethetünk vissza arra, hogy élünk, mert képesek vagyunk gondolkodni, mozogni, beszélni stb.

Ugyanígy nem az érzéseken alapul, hogy Krisztus bennünk lakozik, vagy sem. Ha képes hatni ránk és bennünk, arra a megnyilvánulásaiból leszel képes visszakövetkeztetni. Egyszerűen csak megjelenik benned a Lélek gyümölcse, mert teret adtál Krisztusnak. *„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”* (Gal 5,22)

Természetesen örömet jelent, ha közösségben vagyunk Krisztussal, csak hogy ha este örömmel alszunk el és reggel úgy ébredünk, hogy üresnek érezzük magunkat, akkor semmi sem változott, csupán az érzéseink, ezekkel pedig túl sokat nem kell foglalkozni.

5 Hogyan tehetem lehetővé, hogy Krisztus valóban győztesként élhessen bennem?

Rm 6,12–13 • „Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjete néki az ő kívánságaiban: Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek, hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek.”

Rm 12,1 • „Kérlek azért titeket, atyámfiain, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.”

Rm 8,2 • „Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.”

Jn 6,28–29 • „Mondták azért néki: »Mit tegyünk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?« Felelt Jézus és mondta nekik: »Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.«”

.....
.....

Miután felismertük, hogy Krisztus bennünk él, és hogy megmentésünk óta bennünk lakozik – mivel Isten ígéje kijelenti ezt –, mégis úgy látjuk, hogy napról napra ugyanazok maradunk. Hogyan tehetjük lehetővé, hogy Krisztus valóban élhessen bennünk? Ennek két alapfeltétele van (a bűnrendezésen kívül, természetesen, amit azonnal meg kell tennünk mindig, amikor bűnt követünk el).

Az első az átadás.

Igaz ugyan, hogy Krisztus bennünk él, de ha nem engedjük Őt munkálkodni, akkor semmit sem tehet. Engedelmeskennünk kell Istennek. Mit jelent átadni magunkat Istennek? Nem arról van szó, hogy megígérünk valamit, vagy akár szövetséget kötünk vele – vagy azt mondjuk, megcselekedjük az Ő akaratát, vagy megpróbálunk mindent megtenni, amire egyáltalán nem vagyunk képesek. Átadni magunkat neki azt jelenti, hogy életünket, jó és rossz mivoltunkat, múltunkat és jövőnket, egész önmagunkat Isten kezébe tesszük, és engedjük Őt munkálkodni. Különben nem élhet bennünk valóságosan.

Önmagunk átadásának két szempontja van. Először is átadhatjuk magunkat azért, hogy Isten felhasználjon bennünket. Másodszer pedig átadhatjuk magunkat azért, hogy engedjük Istent munkálkodni bennünk. Sokan csak az első szempontot ismerik. Isten azt akarja, hogy egész lényünket átadjuk neki. Ha ez megtörténik, ezáltal válhat hatékonyá az, hogy az éned meghalt. Isten legelső kívánsága nem az, hogy megjavulj, hanem hogy átadd magadat. Ez a helyes sorrend. Kész vagy-e egyszerűen azt mondani: „Istenem, nem tudom elhagyni ezt a bűnt, de kérek, addig munkálkodj bennem, amíg el tudom hagyni. Átadom magamat neked, a Tiéd vagyok.”

A második feltétel a hit.

Miután Istennek átadtuk magunkat, hinnünk is kell. Mi is sokszor halljuk: elbizakodottság kijelenteni, hogy Krisztus benned van, vagy te Krisztusban. Ilyet nem lehet mondani – márpedig Isten Igéje teljesen nyilvánvalóan ezt mondja. Emberrel lehet vitatkozni, Istennel nem érdemes.

Isten a teremtéskor szavával szólított elő mindent. Kijelentésének olyan hatalma van, hogy ha szólít valamit, ami az előző pillanatban még nem létezett, azért kell lennie és előlépnie, mert Isten szólította.

Pál Ábrahámval kapcsolatban kijelenti: *„Amint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettelek téged, az előtt az Isten előtt, akiben hitt, aki a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket.”* (Rm 4,17) Mondhatta volna Ábrahám: hogyan hinném el, hogy Isten bármit megtehet, hát éppen azért Isten. De hogy megteszi-e, azt nem tudom, közben még megváltozhat valami, vagy én leszek méltatlan, vagy ki tudja, mi történik: hát majd meglátjuk, mi lesz. Nem érzek magamban változást.

Nem így vagyunk mi is: Isten megígért mindenféle szép dolgot, de hát olyan esendők és bűnösök vagyunk, meg aztán alázatosnak is kell lenni, szerénynek, meg gondolatlanság lenne kijelenteni, hogy Krisztus bennünk van, hiszen az életünk

sem olyan: Isten valamikor majd megtsíthat, mert képes rá, de még megváltozhat valami, vagy én leszek méltatlan, vagy ki tudja, mi történik, hát majd meglátjuk, mi lesz. Nem érzek magamban változást.

Az emberek azt tartják, hogy hinni nem több, mint beleegyezően bólintani. Elfogadom, egyetértek, elhiszem. De az igazi hit azt jelenti, hogy arra építek, és az életemet mindenesztől ráteszem az Isten kijelentésére, mert az úgy van. Nem úgy lesz, nem úgy lehet, hanem úgy van. Sohasem győzhetünk, ha nem hiszünk az Isten szavában.

Látunk kell, hogy az átadás és a hit függenek egymástól. Ha e kettőt összekötöd egymással, biztos a győzelem. Nem vagy képes győzni, ha csak hiszel, anélkül, hogy átadnád magad Istennek. Bár mindent megkaptunk újjászületésünkkor, de készeknek is kell lennünk önmagunk átadására, hogy Krisztus megjelenhessen. Másrészt önmagunk átadása hit nélkül lehetetlen. Ezért mindkettőt meg kell tennünk: először átadni mindent Istennek, hogy munkálkodhasson bennünk, másodsor pedig hinni abban, hogy Isten az Ő Igéjének megfelelően mindent bevezetett.

Nem hinni Isten Igéjében sokkal rosszabb, mint bármilyen gyöngeség vagy bűn. Milyen felbecsülhetetlen ez a kifejezés: „megszabadított”! Nemcsak valamikor a jövőben szabadulunk meg, hanem ez már megtörtént. Elnyerted az örök életet, amikor elhitted, hogy Krisztus meghalt érted. Honnan tudod ezt? Mert a Biblia mondja. Azt is mondja: „Az élet Lelkének törvénye megszabadított engem Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.” Megszabadultunk minden büntől és haláltól. A győzelmünk kész Krisztusban. Elhisszük ezt? A Lélek és az élet törvénye megszabadított a bűn hatalmából. Nincs másra szükség tovább, mint engedelmeskednünk Neki. *„És kivitt engem tágas helyre; kiragadt engem, mert kedvét leli bennem.”* (Zsolt 18,20) Hiszed ezt? Ha nem, sohasem lehetsz győzedelmes. Ha igen, szabad vagy – most már járhatsz Istennel.

Krisztus mindenre elegendő volt eddig, és mindenre elegendő ezután is. „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.*” (Fil 4,13)

6 Hogyan maradhatunk Krisztusban?

Jn 14,16–17 • „Kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt, és nem ismeri őt. De ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.”

Jn 15,1–4,7–8 • „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szoltam néktek. Maradjatok énbennem és én is tibennetek. ...Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és meglesz az néktek. Abban dicsőítették meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim.”

Kol 2,6 • „Azért amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne.”

Zsid 10,38 • „Az igaz pedig hitből él.”

.....
.....
„Amióta a bűn alatt vagyunk és nélkülözzük a szentséget, azóta nem vagyunk képesek teljesen engedelmeskedni a törvénynek. Krisztus azonban a segítségünkre jött. Ugyanolyan megpróbálta-

tások és kísértések között élt a földön, mint mi, de bünt nem követett el. Meghalt értünk, és felajánlja, hogy elveszi bűneinket, és nekünk ajándékozza igazságát, szépségét. Ha átadjuk magunkat neki, és Üdvözítőnkül fogadjuk el, életünk bármily bűnös volt is, érdemeiért igaznak számít. Krisztus jelleme lép a miénk helyébe, és Isten a kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkezünk volna.

Sőt Krisztus átalakítja szívünket, és hit által bennünk lakozik. Hit által kell fenntartanunk az összeköttetést Krisztussal, és akarataunkat napról napra alárendelnünk az Ővének. Amíg így tesszünk, Krisztus munkálja bennünk az akarást és a cselekvést, jó kedvéből. Akkor elmondhatjuk: »Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.« (Gal 2,20) ...Krisztus iránti mély szeretet nem lakhat olyan szívben, amely még nem ébredt bűnös voltának tudatára. A Krisztus kegyelme által megújított szív csodálni fogja az Ő isteni jellemét. Ha saját erkölcsi gyengénket még nem ismertük fel, ez a legvilágosabban bizonyítja, hogy Krisztust nem ismerjük még az Ő tökéletességében. Minél kevesebbet képzelünk önmagunkról, annál többre fogjuk becsülni a Megváltó tisztaságát és dicsőségét. Bűnös voltunk felismerése ellenállhatatlanul ahhoz hajt bennünket, akinél bocsánatot nyerhetünk. És ha szívünk tehetetlenségében hozzá vágyakozik, Ő hatalmasan megnyilatkozik. Minél inkább űz bűneink tudata hozzá és Isten Igéjéhez, annál magasztosabbnak látjuk jellemét, és annál tökéletesebben tükrözzük vissza az Ő képmását.»

„A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk mind a Krisztussal való egyesülésünktől függ. Csak ha napról napra, sőt ha óráról órára közösségünk van vele – ha Őbenne maradunk –, növekedhetünk a kegyelemben. Ő nemcsak a szerzője, hanem befejezője is hitünknek.

Krisztus az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Ám nemcsak a kezdetnél és a végnél, hanem minden lépésünknel legyen velünk. Fenségesen fejezik ki ezt Dávid következő szavai: »Az Úr-

ra néztem szüntelen, mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.« (Zsolt 16,8)

Azt kérdezed: »Hogyan maradhatok meg Krisztusban?« Úgy, ahogy elfogadtad Őt. »Azért amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne.« (Kol 2,6) »Az igaz pedig hitből él.« (Zsid 10,38) Ti átadtátok magatokat Istennek és tulajdonai lettetek, hogy neki szolgáljatok és engedelmeskedjete, s vettétek Krisztust, az Üdvözítőt. Bűneitekért jóvátételt nem adhattok, önmagatok nem tudtátok volna szíveteket megváltoztatni, átadva magatokat Istennek, elhittétek, hogy Ő Krisztusért mindezt megtette értetetek. Hitben lettetek Krisztus tulajdonai-vá, és hit által kell benne folyton növekednetek odaadás és elfogadás által. Mindent oda kell adnotok: szívet, akaratot, szolgálót és saját éneteket is, hogy parancsait mindenkiben teljesíthessétek. Hasonlóképpen kell mindent venniük: Krisztust mint az áldások összességét, hogy szívetekben maradjon, és erősségetek, igazságotok és segítőik legyen, hogy adjon erőt engedelmeskedni.

Minden reggel első dolgotok legyen magatokat Istennek ajánlani. Így imádkozzatok: »Fogadj el, Uram, a te tulajdonodnak! Összes terveimet lábaidhoz teszem. Használj fel ma is szolgálatodra. Maradj velem, s engedd, hogy minden munkámat tebenned végezzem.« Ez mindennapi kötelességetek legyen. Minden egyes reggel újból szenteljétek oda magatokat az Urnak. Összes terveiteket néki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok – ahogyan gondviselése akarja. Így adjátok át magatokat, ajánljátok fel Istennek napról napra életeteket, hogy az mindinkább átalakuljon és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez.”

„Az életszentség nem egy pillanat, nem egy óra vagy egy nap, hanem egy egész élet munkája. Nem a boldog elragadtatás érzete által érjük el, hanem annak eredménye, hogy állandóan meghalunk a bűnnek, és élünk Krisztusnak. Gyenge, időnkénti erőfeszítésekkel nem lehet igazságtalanságokat jóvátenni, nem lehet a jellem átalakulását munkálni. Hosszas, kitartó erőfeszítések, szigorú önfegyelem és kemény küzdelmek árán érhetjük el a győzel-

met. Sohasem tudhatjuk, milyen harc vár reánk holnap. Ameddig Sátán uralkodik, énünket meg kell aláznunk, fojtogató bűneinket le kell győznünk. Amíg életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslat, amelyre feljutva elmondhatnánk: »Teljesen célhoz értem.« Az életszentség: életfogytig tartó engedelmisség eredménye. Egyetlen apostol, egyetlen próféta sem állította, hogy teljesen bűntelen. Emberek, akik Isten közvetlen közelében éltek, akik inkább feláldozták életüket, mintsem tudatos bűnt kövessenek el, emberek, akiket Isten mennyei világossággal és erővel tüntetett ki, valamennyien beismerték természetük bűnös voltát. Nem bíztak a testben, nem állították, hogy igazak, szentek, hanem egyes-egyedül Krisztus érdemeire, igazságosságára támaszkodtak. Így tesz mindenki, aki Krisztust szemléli. Minél közelebb kerülünk Jézushoz, minél jobban felismerjük jellemének tisztaságát, annál világosabban látjuk, hogy milyen undorító a bűn, és annál kevésbé hajlunk önmagunk magasztalására. Lelkünk állandóan Isten után vágyódik, komolyan és őszintén beismerjük bűneinket, és szívből megalázkodunk előtte. Keresztényi tapasztalatunk minden további lépésénél bűnbánatunk mélyül. Tudni fogjuk, hogy alkalmasságunk egyedül Krisztusban rejlik, és az apostollal együtt valljuk: »Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó...« »Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.« (Rm 7,18; Gal 6,14) ...Az ima a menny elrendelt eszköze, hogy a bűn ellen sikeresen küzdjünk s keresztényi jellemet fejlesszünk. Az isteni befolyások, amelyek válaszként imáinkra hatásukat éreztetik, véghezviszik a kérelmező lelkében mindazt, amiért Istenhez könyörög. Kérhetjük bűneink bocsánatát, a Szentlelket; kérhetünk Krisztushoz hasonló lelkületet, bölcsességet és erőt, hogy művét munkálhassuk; kérhetünk minden általa megígért adományt, mert ígérete így szól: »Kérjete, és megadatik néktek!« ...A megszentelődés: tökéletes szeretet, tökéletes engedelmisség, tökéletes alkalmazkodás Isten akaratával szemben. Az életszentség útja: az

igazság iránti engedelmesség. Tisztítsuk meg lelkiismeretünket élettelen tettektől, külső formaságoktól, hogy az élő Istennek szolgálhassunk. Nem vagyunk még tökéletesek, azonban kiváltságunk, hogy megszabaduljunk éniünk, továbbá a bűn béklyóitól, és a tökéletesség felé haladjunk. Nagy lehetőségek, magas és szent célok tárulnak elénk.” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, A tanítványság próbaköve és a Növekedés Krisztusban c. fej.; *Az apostolok története*, Átalakult élet c. fej.)

*Az e heti adomány
a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.*

A bennünk lakozó Szentlélek

¶ Hol van a Szentlélek napjainkban? Mit jelent ez számunkra?

Ap csel 2,3–4/a • „Megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és szállt mindenkire azok közül. És megteltek mindnyájan Szentlélekkel.”

Ap csel 2,32–33 • „Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, aminek mi mindnyájan tanúbizonyságai vagyunk. Azért az Isten jobbjá által felmagasztaltatva és a megígért Szentlelket megnyerve az Atyától, kitöltötte ezt, amit ti most láttok és hallotok.”

Ap csel 17,28 • „Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk, amiképpen a költőitek közül is mondták némelyek: Mert az ő nemzetsége is vagyunk.”

.....
.....

„Az Úr, miután kitöltötte Szentlelkét az első tanítványokra, nem zárta be a menny ajtaját. Mi is áldása teljességében részesülhetünk. A menny telve van kegyelmének kincseivel, s akik hittel fordulnak Istenhez, minden megígért áldást megkaphatnak. Ha

nem nyertük el Isten hatalmát, ennek lelki közönyünk, tétlenségünk az oka.”

„Isten a Szentlélek ajándékával vágyik felüdíteni népét, s arra is vágyik, hogy újra megkeresztelje őket szeretetével. Nem szükségszerű a gyülekezetben a Szentlélek hiánya. Mennybemenetele után Krisztus olyan hatalmasan és teljességgel töltötte ki a Szentlelket várakozó, imádkozó hívő tanítványaira, hogy az minden szívet elért. A föld a jövőben megtelik majd Isten dicsőségével. Szent befolyásnak kell áradnia a világra azoktól, akiket megszentelt az igazság. A földet a kegyelem légkörének kell körülölelnie. A Szentléleknek munkálkodnia kell az emberek szívében, megmutatva nekik Isten dolgait.”

„Miközben Jézus bemutatta tanítványainak a Szentlélek feladatát, azt az örömet és reménységet is szeretne volna átadni nekik, amely az Ő szívéet eltöltötte – mert Krisztus örült, hogy ilyen hatalmas ajándékot adhatott egyházának. Az összes adomány közül a Szentlélek volt a legmagasabb rendű ajándék, akiért az Atyához népe felemelése érdekében könyörgött. Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Krisztus áldozata nem jelentett volna számunkra semmi segítséget. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogyan az emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az Istenség harmadik személyének a hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének a teljességével. A Lélek eredményessé teheti mindazt, amit a világ Megváltója véghezvitt. A Lélek az, aki megtisztítja a szívünket. A Lélek útján a hívő ember részese lesz az isteni természetnek. Krisztus isteni hatalomként, erőként adta nekünk Lelkét, hogy segítségével győzzük le minden örökölt vagy szerzett hajlamunkat a gonoszra, és hogy az Ő egyházába bevésődjék Krisztus jelleme.”

„Előbb a szív forrását kell megtisztítani, és csak azután válnak tisztává a belőle kiáradó folyóvizek. Nincs biztonsága senkinek,

aki csak alkalmi, törvényeskedő vallással és a kegyesség látszatával rendelkezik. A keresztény élet nem a régi élet megváltoztatása, javíttatása, hanem a természet átalakulása. A bűn és az önzés halála ez, és egy minden vonatkozásban új élet kezdete. Ezt a változást egyedül csak a Szentlélek valóságos munkája hozhatja létre.” (Ellen G White: „A Te Igéd igazság”, 160. o.; *The Signs of the Times*, 1910. március 8.; *Bizonyságtételek*, IX., 40. o.; *Jézus élete*, Ne nyugtalankodjék a ti szívetek! c. fej.; „A Szentlélek eljő reátok”, 323. o.)

2 Mi a legfőbb akadálya a Szentlélek munkálkodásának?

Jer 17,5 • „Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, aki emberben bíz és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve!”

Zsolt 143,10–11 • „Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön. Eleveníts meg engem, Uram, a te nevedért, vidd ki lelkemet a nyomorúságból a te igazságodért!”

Gal 3,5 • „Aki a Lelket szolgáltatta néktek, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből vagy a hit hallásából cselekszi-e?”

.....

.....

„Isten arra figyelmeztet bennünket, hogy űzzük ki szívünkéből az »én«-t, így a Szentlélek akadálytalanul beléphet oda. Hagyj fel azzal, hogy magad próbáld elvégezni a munkát. Kérd Istent, hogy dolgozzék benned és általad, míg az apostol szavait te is elmondhatod: »Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.«”

„Mit vár el tőlünk Isten? Tökéletességet, nem kevesebbet. De ha tökéletesek lennénk, nem volna szabad önmagunkban bízunk. Naponta megtanulhatjuk és megérthetjük, hogy önmagunkban nem bízhatunk. Erős hittel kell megragadnunk Isten ígéreteit. Szükségünk van a Szentlélekre, annak teljes tudatában, hogy mi nem tudunk segíteni saját magunkon. S ha a Szentlélek munkálkodik bennünk, már nem dicsőítjük az énünket... Akkor a parancsolatot megtartó néppé válunk... Az, hogy lelkünk megmentését rábízunk Istenre, ...azt jelenti, hogy hit által kell élnünk és járnunk, nem énünkben bízunk és azt dicsőíteniünk, hanem hitünk szerzőjére és bevégezőjére, Közbenjárónkra, Jézusra kell tekinteniünk. A Szentlélek a töredelmes szívben elvégzi munkáját, de sohasem tud dolgozni az önhitt, önelégült lélekben. Az ilyen ember saját okoskodásával akarja megjavítani önmagát. Belép saját lelke és a Szentlélek közé. A Szentlélek azonban akkor fog dolgozni, ha az »én« nem lép közbe.

Kitől függünk tehát? Hol a mi segítségünk? Isten Igéje elmondja nekünk: »Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek.« (Jn 14,26) A Szentlélek kész együttműködni mindenkivel, aki befogadja Őt és tanul Tőle. Mindazok, akik ragaszkodnak az igazsághoz, és megszenteltetnek általa, annyira eggyé válnak Krisztussal, hogy képesek lesznek szavaikkal és tetteikkel Őt képviselni.”

„Lehetetlenség, hogy magunktól kimenekedjünk a bűn szakadékából, amelybe belezuhantunk. Szívünk gonosz, és mi nem tudjuk megváltoztatni. »Kicsoda adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.« (Jób 14,4) »Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, mivelhogy nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti.« (Rm 8,7) A nevelésnek, a kultúrának, az akarat fegyelmezésének és az emberi erőfeszítéseknek megvan a maguk szerepe, de az említett változás megvalósításához erőtlenek. Lehetséges bizonyos korrektség a külső magatartást illetően, de nem tud megváltozni a szív, nem tud megtisztulni az élet forrása. Fe-

lülről származó, új életre van szükség ahhoz, hogy az ember a bűn állapotából a szentség állapotába jusson. Ez a hatalom: Krisztus. Kizárólag az Ő kegyelme elevenítheti meg a lélek holt erőit, egyedül Ő tudja Istenhez és a szentséghez vonzani a lelket.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 51., 93. o.; *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. fej.)

3 Mi az egyik fő feladata a Szentléleknek mint az „Igazság Lelkének”?

Eféz 5,9 • „...a világosság gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van.”

1Jn 3,18–19 • „Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal. Erről ismerjük meg, hogy mi az igazságból vagyunk, és így tesszük bátorságossákká öelötte a mi szíveinket.”

Rm 1,18–20 • „Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden istentelensége és igazságtalansága ellen, akik a valóságot (igazságot) hamissággal hátráltatják.”*

.....

.....

A Szentlélek legelőször is azért jön el hozzánk, hogy meggyőzzön bennünket bűneinkről, és bűnbánatra vezessen minket. János evangéliuma 14., 15. és 16. fejezetében Krisztus „Igazság Lelkének” nevezi a Szentlelket. Az igazság ebben az esetben nem vallási tanok rendszerét jelenti, hanem a tények

* Pontosított fordítás szerint.

valóság-hű kinyilatkoztatását. A Szentlélek feladata az, hogy kijelentse nekünk az igazságot önmagunk bűnösségével kapcsolatban. A Lélek szelíden és rendíthetetlenül végzi a maga munkáját bennünk. Az igazság fényével világít rá szívünk gondolataira és reakcióira, szavainkra és cselekedeteinkre. Ha önzést és bűnt talál bennünk, kérlelhetetlenül leleplezi, bárhoggy igyekezzünk igazolni vagy szépíteni azt. El akarja oszlatni az illúziókat, amelyeket magunkkal kapcsolatban táplálunk, és igaz önismeretre vezet bennünket. Azon munkálkodik, hogy megismerjük az igazságot, hiszen Ő az igazság Lelke. Megvárja, hogy amikor rámutat valamire az életünkben, őszintén így feleljünk: „Úgy van, Uram!” (Mt 15,27) – anélkül, hogy kifogásokat keresnénk, vagy bármit is rejtegetni próbálnánk.

Sajnos gyakran előfordul, hogy cselekedeteinkkel, de még keresztény szolgálatunkkal is inkább rejtegetni próbáljuk az igazságot önmagunk és embertársaink elől. A Szentlélek azonban a megtévesztés és a színlelés minden formáját leleplezi. A bűnbocsánat és a megtisztulás ígérete egyetlen feltételhez van kötve: bűneink megvallásához (1Jn 1,9). Ha megvallottuk a bűneinket, nem kell többé bűnbocsánatért könyörognünk – abban a pillanatban elnyertük, ahogy vallást tettünk róluk. Ugyanakkor a világ összes könyörgése sem hozhat békét a szívünkbe, ha valamit vonakodunk megvallani – ez nem csupán Isten és ember, de ember és ember között is hatástalannak bizonyul. Bizonyára mindannyian mondtunk már olyasmit a megbékélés szándékával: „ne haragudj, ha valamivel megbántottalak” – s nem értettük, miért neheztel ránk a másik továbbra is. Nincs semmi „ha”: valljuk be, hogy igenis megbántottuk az illetőt. Meg fogunk lepődni, milyen gyorsan elnyerjük újra Isten kegyelmét, sőt talán még embertársunk bocsánatát is.

Isten őszinteséget vár tőlünk. Mondjuk el neki, nem látjuk Jézust, rossz formában vagyunk, nem érezzük magunkat szabadnak, vagy nincs békességünk. Mondjuk el, mindenáron a saját erőnkől próbáljuk megszerezni, amiről a szívünk mé-

lyén pontosan tudjuk, hogy ingyen ajándék, de mégis küzdünk érte. Valljuk meg neki, hogy már nem látjuk olyan tisztán Jézust, sem az Ő vérét és győzelmét, ahogyan korábban láttuk. Semmit se próbáljunk tenni azért, hogy mégis „sikerüljön”, csak tárjuk fel őszintén szükségünket az Úr előtt, azután pedig engedjük, hogy megmutassa, miért is nem látunk tisztán. Talán sötét és nem is gyanított dolgokat mutat majd, de akkor is mondjunk igent neki. Valójában ezt jelenti meghajolni Jézus lábai előtt, a kereszttövében. Ez a folyamatos oda-szentelés megvalósulása.

4 Mi a Lélek munkájának következő lépése?

Ésa 40,1–3 • „Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott, hiszen kétszeresen sújtotta őt az Úr keze minden bűneiért. Egy szó kiált: A pusztában készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek!”

Jn 14,16–17 • „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak azt a Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt, de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.”

.....
.....

Amikor Istennek sikerül kemény szívünket bűnbánatra indítania, megváltozik szolgálatának jellege. Munkája most már

arra irányul, hogy a megtérőt megvigasztalja, és meggyőzze arról, hogy mindent megtalál Krisztusban, amire szüksége van.

A görög *paraklétosz* szót egyes fordítások a „vigasztaló” szóval adják vissza, mert éppúgy hordozza ezt a jelentéstartalmat, ahogyan „ügyvéd”-et is jelent. Amilyen könnyörtelenül és zavarba ejtően leplezi le bűneinket, éppoly kedvesen és szeretettel nyújt vigaszt, ha őszintén fájjaljuk ezeket, és bánkódunk nyomorúságos állapotunk miatt. „Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak” – ígérte Jézus a Szentlélek munkájára utalva. Ő szolgál vigasszal a számunkra, éspedig oly módon, hogy Krisztusról tanúskodik a bűnbánó léleknek – arról, hogy Jézus vére teljesen elegendő Istennel való békességünk és Isten előtti igazságunk helyreállításához. Arra buzdít minket, hogy ha az Atya elegendőnek találta Krisztus értünk végzett elfedezését, mi is fogadjuk ezt el. Megérteti az önmagával küszködő hívővel, aki még mindig reménykedik régi énje megjavulásában, hogy aki a bűnöket elköveti (a Rm 6. fej. „óember”-e), Krisztussal együtt halálra lett ítélve és megfeszítettet. A Lélek bizonyágtétele nyomán a hívő belekapaszkozhat ezekbe az igazságokba, lelke felszabadulhat és örvendezhet a megváltás csodájának.

Akkor szoktuk leginkább értékelni a Lélek vigasztaló munkáját, amikor elhidegülünk és eltávolodunk Istentől, majd „cselekedetek” útján próbálunk visszajutni az Úr közelébe. Természetesnek tűnik a számunkra, hogy ha a bűneink miatt kerültünk távol tőle, bizonyára jó cselekedetek útján találhatunk vissza hozzá. Ezért aztán megfogadjuk, hogy ezentúl még inkább igyekszünk – még komolyabb célokat tűzünk ki magunk elé, még többet próbálunk tenni az Úrért, vagy még több időt szánunk imádkozásra és igeolvasásra. Mindezek rendjén is volnának, ám mivel oly sokszor nem sikerül elérnünk a kitűzött célokat, fogadalmainkkal annyit érünk el csupán, hogy még inkább nyomaszt majd bennünket az önvád és

a kudarcérzet. Görcsösen igyekszünk jobbá válni, és vádoljuk önmagunkat, amiért nem sikerül. Saját bőrünkön tapasztaljuk, mit érezhetett Pál, amikor ezt írta: „*az a parancsolat, amely életre való, nekem halálomra van*” [mert nem sikerült teljesítenem] (Rm 7,10). S ha tovább haladunk ezen az úton, hozzá hasonlóan mi is eljutunk a teljes kétségbeesés állapotába, és vele együtt mondhatjuk: „Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” (24. vers) A Szentlélek saját eredményeink helyett Krisztusnak a kereszten elvégzett művére irányítja a figyelmünket. A Lélek arra hív, hogy ne a magunk erejéből próbáljunk békességre találni, hanem bűnös emberként térjünk Jézushoz, és egyszerűen fogadjuk el, amit megtett értünk. Akkor lehullik rólunk az önvád és a görcsös igyekezet súlya, a Vigasztaló pedig békét teremt bennünk.

Ne feledjük tehát, hogy a Lélek minden esetben azért akar meggyőzni (vagy leleplezni) bennünket, hogy azután megvigasztalhasson. Így könnyebb lesz megkülönböztetnünk a Lélek hangját az ördögétől. Az ördögöt „testvéreink vádlójának” is nevezi az Ige, és az érzékeny lelkiismeretű hívők néha ösztetvéstik az ördög vádjait a Szentlélek leleplező szavával. Csakhogy az ördög vádjait sohasem követi vigasztalás. Csupán gyötörni akarja azokkal Isten gyermekeit, aminek mindig kilátástalanság, elkeseredés és rabság az eredménye.

5 Milyen felhívást olvashatunk a Lélekkel való kapcsolatunkról az efézusi levélben? Hogyan valósulhat ez meg?

Eféz 5,18 • „És meg ne részegedjetek bortól, amiben kicsapongás van: hanem töltessetek be (folyamatosan) a Szentlélekkel.”*

* Pontosított fordítás szerint.

1Jn 1,7 • „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”

Semmi sem biztosabb annál, mint hogy a Szentlelket nem lehet saját erőfeszítéseinkkel fizetségképpen elnyerni. Nem lehet Őt kiérdemelni, semmit sem tehetünk azért, hogy megkapjuk – a Lélek teljesen az Atya ajándéka.

„Töltekezzetek be (folyamatosan) Lélekkel!” – hangzik az apostoli felhívás. Az eredeti kifejezés felszólító módban van, tehát parancs. Isten éppúgy felszólít arra, hogy teljünk meg Lélekkel, mint arra, hogy ne részegeskedjünk, ezért is szerepel a két felszólítás közvetlenül egymás után. Ha nem tisztultunk meg Krisztus vére által, és nem teltünk meg Lélekkel, valójában engedetlenségben járunk. Szentlélekkel megtelni nemcsak lehetőség, hanem kötelesség minden keresztyénre nézve, bármi legyen is polgári vagy egyházi foglalkozása. A felszólítást passzív igealak fejezi ki: nem azt mondja az apostol, hogy „töltsétek be magatokat”, hanem hogy „töltessetek meg”. Ezt nem mi tesszük önmagunkkal, hanem valaki más teszi velünk, nekünk csupán üres szívünket kell átadnunk. De általában nem szívesen valljuk meg ürességünket, és többnyire saját szükségünk betöltésével vagyunk elfoglalva, holott mindent az Úr kezébe kellene helyeznünk.

A Szentlélek teljességét nem „elérni” kell, hanem „elkérni” – majd hittel elfogadni Istentől, miután felismertük és elismertük ürességünket. Kegyelemből kaptunk üdvösséget, nem a cselekedeteinkből, és az Úr a Lélekkel is hasonló feltételekkel akar betölteni minket.

A Lélek teljessége nem jutalom a hűségünkért, hanem Isten ajándéka kudarainkban. A tanítványok sem dicsőséges szolgálatak csúcspontján, avagy annak jutalmaképpen nyerték el a Szentlelket, hanem még akkor, amikor félve és zárt ajtók mögött mertek csak összegyűlni.

A harmadik fontos szempont a kifejezéssel kapcsolatban az, hogy a görög szó folyamatos jelen idejű alakban szerepel. Az eredeti görög szövegben olvasható kifejezés szó szerinti fordításban így hangzik: „legyetek folyamatosan tele”. Nem arra szólít bennünket Isten Igéje, hogy teljünk meg Lélekkel egyszer s mindenkorra, vagy esetleg néha-néha, hanem folyamatosan töltekezzünk be Szentlélekkel. Jézus a bensőnkől fakadó vízforráshoz hasonlítja a Lélek teljességét, amely „örök életre buzgó víznek kútfeje lesz” bennünk (Jn 4,14).

Elég egyszer kilépnünk a világosságból, nemet mondván a Lélek meggyőző szavára, a legjelentéktelenebbnek tűnő dologgal kapcsolatban, s máris meggátoltuk, hogy folyamatosan áradjon az életünkbe. Amennyire szükséges folyamatosan betöltekeznünk Lélekkel, éppoly fontos folyamatosan megtisztulnunk a bűneinktől Krisztus vére által.

6 Melyek a Lélek jelenlétének ismertetőjelei? Megnyilvánulnak-e ezek az életünkben? Ha nem, mit tehetünk?

Zsolt 34,19 • „Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket.”

Eféz 5,18–21 • „Meg ne részegedjetek bortól, miben kicsapongás van: hanem teljesejete be Szentlélekkel, beszélgetvén egymás között zsoltárokbán, dicséretekben és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak. Hálát adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztus nevében az Istennek és Atyának. Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.”

A Szentlélek bennünk való jelenlétének első következménye az, hogy dicséretet mondunk szívünkben az Úrnak. „Teljetek meg Lélekkel” – mondja az Ige, majd közvetlenül ezután így folytatja: „...*beszélgetvén egymás között zsoltárokból és dicséretekben és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak.*” (Eféz 5,19)

A Lélekkel való betöltekezés második eredménye a hálaadás mindenért: „*Hálát adván mindenkör mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében.*” (Eféz 5,20) Ez azt jelenti, hogy mindenben meg kell látnunk Krisztust és az Ő akaratát, és nem szabad elfelednünk, hogy „akik Istent szeretik, azoknak minden együtt munkálkodik a jóra” (Rm 8,28), azaz minden, ami bennünket ér – jó és rossz egyaránt –, Isten megengedő akaratából történik velünk. Mivel pedig így van, hálát adhatunk Istennek mindenért, akár látjuk, hogyan szolgálja az a javunkat, akár nem. Ez a hálaadó lelkület csak akkor lehet a miénk, ha feladjuk büszkeségünket, jogainkat és énközpontúságunkat. Máskülönben a folytonos panaszkodás és önsajnálat lesz úrrá rajtunk.

Nehéz lenne megmondani, hogy az összetört szív feltétele vagy következménye-e inkább a Lélek jelenlétének. Valószínűleg mindkettő egyszerre. Efézus 5,20 a Lélekkel teljes élet következményeként mutatja be. Ezzel szemben az Isten előtti alázat, odaadás hiánya önsajnálat, zúgolódás, kételkedés és más hasonló bűnök forrása, amelyek megakadályozzák, hogy betöltekezzünk Szentlélekkel. Először meg kell vallanunk ezeket a bűnöket, és meg kell tisztulnunk tőlük Jézus vére által. Erre természetesen folyamatosan szükségünk van, hiszen olykor minden hívő önző, emberi módon reagál a nehéz próbatételekre, amelyek egyikünket sem kerülnek el. De kegyel-

mes az Isten, mert amint beismerjük hibánkat, elvégzi bennünk helyreállító munkáját.

Isten Igéje szerint a Szentlélekkel való betöltekezés harmadik, és talán legfontosabb következménye a kölcsönös engedelmesség: „*Engedelmesek legyetek egymásnak, Isten félelmében.*” (Eféz 5,21) Emberi kapcsolatainkról szólva a Szentírás gyakran használja az engedelmeskedés kifejezést. Ez az igerész minden emberi kapcsolatot ennek fényében láttat velünk. A feleségeknek úgy kell engedelmeskedniük férjüknek, mint az Úrnak (Eféz 5,22). Ezután a férjekhez szól Pál apostol. Igaz ugyan, hogy őket nem a feleségük iránti engedelmességre inti, sőt több helyen a lehető legvilágosabban hangsúlyozza a férfiak vezető szerepét, ám a férjekre váró feladat még az engedelmességnél is nagyobb alázatot követel; úgy kell szeretniük feleségüket, „ahogyan Krisztus is szeretete az egyházat, és önmagát adta érte” (Eféz 5,25). Krisztus önfeláldozó szeretettel szeretete az egyházat, amiben az a legmegragadóbb, hogy a feljebbvaló alázza meg magát, hogy szolgálja a nála kisebbet. Ugyanílyen önfeláldozó módon kell szeretniük a férjeknek is feleségüket. Bár Isten Igéje egyértelműen a férfiaknak szánja a vezető szerepet a családban, a keresztnél nem követelhetnek maguknak jogokat, noha ők a feljebbvalók, odaadón kell szolgálniuk „a gyengébb edényt”, ahogyan erre Krisztus mutatott példát. Nincs tehát helye a férfiúi büszkeségnek és önzésnek – ha ez felütné fejét a hívő férj szívében, haladéktalanul meg kell térnie belőle.

A Lélekkel való betöltekezés egyik következménye tehát a kölcsönös engedelmesség és figyelmesség az emberi kapcsolatokban. Soha ne tévesszük azonban szem elől, hogy nem azáltal telhetünk meg Lélekkel, ha megpróbálunk engedni egymásnak, és igyekszünk jobban törődni másokkal. A viselkedés megváltoztatása sohasem eredményezhet életet, ellenben az élet elnyerése megváltoztatja a viselkedést. Inkább valljuk meg, hogy nem engedelmeskedtünk és nem szerettünk kellőkép-

pen. Isten Fiának vére minden bűnt elfedez, amit megbánunk, s akit a vér megtisztított, azt betölti a Lélek, és készségessé teszi a mások iránti szeretetre. Ez azonban nem automatizmus, hanem személyek találkozása.

*Az e heti adomány
az ifjúsági osztályt támogatja.*

„Az én juhaim hallják az én szómat” I.

A befedezés, amint a tanulmányunk során láttuk, azt jelenti: Krisztusban maradni. Hogy Őbenne maradjunk, szoros kapcsolatban kell élnünk Vele – percről percre. Ez az Istennel járás. Ádám és Éva közvetlenül társaloghattak Istennel. Noha most nem láthatjuk Őt, szólni akar és szól is hozzánk, hogy tanítson, neveljen, a jellem tökéletességére vezessen, és megmutassa feladattainkat, hogy egyre jobban megismertesse velünk Önmagát. Azért, hogy befedezve maradhassunk, engedelmeskedniünk kell Isten felhívásainak, bármilyen formában is érkezzenek hozzánk.

¶ Milyen veszélyeket rejt az olyan vallásosság, amelynek lényege nem az Isten és ember közötti személyes kapcsolat?

Mt 11,28 • „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.”

2Kor 6,17–18 • „Azért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, és leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.”

Rm 2,25 • „Mert használ ugyan a körülmetélkedés, ha a törvényt megtartod, de ha a törvényt áthágod, a te körülmetélkedésed körülmetéletlenséggé lett.”

Jn 10,27 • „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem.”

Mt 23,27 • „Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal vannak tele.”

.....
.....
Hatalmas különbség van az élő hit és a vallásosság külsőségei, az Istennel való kapcsolat és a hitigazságok elméleti rendszerének megismerése között.

„Az igaz, hiteles Biblia-magyarázat elengedhetetlen minden keresztény számára, aki túl szeretné élni a földi történelem lezárulásának eseményeit, de úgy is magyarázhatjuk a Bibliát, hogy a hallgatókat »igazságok« rendszeréhez vezetjük el, nem pedig Istenhez. Mert nem a pusztá szavak elevenítik meg a lelket, hanem maga Isten, és a hallgatók nem mindig vannak jobb helyzetben attól, hogy hallották az igazságot – amíg nincs személyes tapasztalatuk Istennel, amíg nem találják meg Őt valóban. A Biblia megismerése önmagában nem cél, hanem Isten eszköze arra, hogy az embereket megtanítsa a Teremtőjükkal járni...

Tudtam »teológiai módon« gondolkodni, és szakkifejezésekkel megtűzdelt Biblia-magyarázatot adni, de a valódi, élő kereszténységgel találkozá minden tudásom bolondságnak tűnt volna. Ha ott állhattam volna a kereszt lábánál, és beszélhetek Mária Magdalénával, hogyan festett volna a beszélgetésünk? – Mária, látom, hogy nem hagyta el Jézust, mint any-

nyian mások. Vajon *tulajdonított* vagy *részesített* igazság által teszed-e ezt? Ha Isten igazságában részesültél, akkor biztosan megigazultál. Mikor igazultál meg? És ez törvény általi vagy hit általi megigazulás volt-e? – Hogyan? Miről beszélsz? – kérdezhetette volna Mária. – Én szeretem Őt! Ő az én Uram és Megváltóm. Ő szabadított meg!

Vajon kié volt kettőnk közül az igaz vallásosság: a gyülekezeti vezetőé vagy a parázna nőé? Nálam volt az összes teológiai szakkifejezés, Máriánál viszont a szívbéli tapasztalat.

Lehet, hogy az intézményes vallások az eddig ismert leghatásosabb pótszerek bizonyulnak, mellyel a megváltó Isten ismeretét akarjuk helyettesíteni. Nagy veszély rejlik az önelégültségben. Elfogadtuk a tanításokat, és hetente járunk istentiszteletre, így elégedetten nyugtázzuk, hogy biztonságban vagyunk Isten nyája között. Miért ne lennénk, hiszen ott vagyunk az egyházban és Isten Igéjében, így hát biztosan megtaláltuk Istent. Tényleg megtaláltuk?

...arra vágyom, hogy ezeknek az egyházaknak a tagjai lássák meg azt, ami feledésbe merült: hogy Isten személy, és mindenki megismerheti Őt, s tapasztalatokat szerezhet Vele. Isten és az emberi lélek közötti érintkezés nem más, mint a valódi keresztény tapasztalat szívverése! Isten naponként, óránként, sőt pillanatról pillanatra vezet, erőt és ihletet ad, olyan életet kínál, amely »el van rejtve a Krisztusban« (Kol 3,3), hogy »Isten legyen minden mindenben« (1Kor 15,28). Ez volt az a tapasztalat, amelyet hiányoltam.” (Jim Hohnberger: *Menekülés Istenhez*, BIK Könyvkiadó, 2007, 32–35. o.)

2 Szól-e Isten közvetlenül az emberhez, akár hozzám is?

1Kir 19,12–13 • „És a földindulás után tűz jött, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang

hallatszott. És mikor Illés ezt hallotta, befedte az ő arcát palástjával, és kimenvén, megállt a barlang ajtajában, és íme szózat lett őhozzá, amely ezt mondta: »Mit csinálsz itt Illés?«

Ap csel 8,29 • „Mondta pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda, és csatlakozzál ehhez a szekérhez!”

Ap csel 10,19–20 • „És amíg Péter a látás felől gondolkodott, mondta néki a Lélek: Íme három férfiú keres téged, nosza kelj fel, eredj alá, és minden kételkedés nélkül menj el velük, mert én küldtem őket.”

Ap csel 13,2 • „Mikor azért azok szolgáltak az Úrnak és börtöltek, mondta a Szentlélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.”

2Kor 12,8–9 • „Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem, és ezt mondta nékem: Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék énbennem.”

Ésa 30,21 • „És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok, ha jobbra és ha balra elhajoltok.”

.....
.....
.....

„Mindenkiben, akit Isten nevel, olyan életnek kell megnyilatkoznia, amely nincs összhangban a világgal, szokásaival vagy gyakorlatával. Mindenkinek személyes tapasztalatra kell szert tennie, Isten akarátának ismeretére eljutnia. Egyénileg kell meghallgatnunk Őt, aki a szívhez szól. Amikor minden más hang elcsitul, s nyugodtan várakozunk előtte, a lélek csendje még érthetőbbé teszi Isten hangját. Ő int: »Csendesedjétek és ismerjétek el,

hogy én vagyok az Isten!» (Zsolt 46,11) Egyedül itt találunk igazi nyugalmat. Ez a gyakorlati felkészülés mindenkinek, aki Istenért munkálkodik. A rohanó tömeg közepette, az élet feszültségében, az intenzív munkában a világosság és a béke légköre lengi körül az így felfrissült lelket. Az élet jó illatot lehel, isteni erő nyilatkozik meg, amely eléri az emberi szíveket.»

„A Bibliában Isten tévedhetetlen tanácsait találjuk. Ha tanait átéljük, akkor képesek leszünk teljesíteni kötelességeinket. Isten hangja mindennap szól a lélekhez a Szentírásból. A Szentlélek munkája az, hogy a homályos értelmet megvilágítsa, az önző, kőkemény szívet meglágyítsa, a lázadó törvényszegőt megfékezze és megmentse a világ ártó befolyásától. Krisztus így imádkozott tanítványaiért: »Szenteld meg őket a Te igazságoddal; a Te Igéd igazság.« (Jn 17,17) A Szentlélek kardja, amely az Isten Igéje, behatol a bűnös szívébe, és darabokra vágja azt. Ha az igazság tanait úgy ismétlik, hogy szent befolyásukat a szónokok nem érzik, akkor az a hallgatókra sem áraszt erőt, hanem elvetik mint tévedést, és így az előadó felelőssé válik a lelkek elvesztéséért.»

„Egy Biblia-felolvasás mély hatást gyakorolt a gyülekezet tagjaira, és egy férfi megkérdezte a prédikátort:

- Ön komolyan hiszi azt, amit prédikál?*
- Természetesen! – hangzott a felelet.*
- Tényleg úgy van, ahogyan ön mondta? – folytatta a kérdező.*
- Bizonyosan! – és a prédikátor elővette a Bibliáját.*
- Ó, ha ez igaz, akkor mit cselekedjünk mi?! – kiáltott fel a férfi.*

Mit cselekedjünk mi? A prédikátor felfigyelt a »mi« szócskára. Mit érthetett ez a férfi ezalatt? A kérdés a szívébe hatolt. Elment és komolyan könyörgött az Úrhoz, hogy adja tudtára, mit kell tennie. Ima közben leküzdhetetlen erővel járta át a gondolat, hogy egy halandó világnak kell elvinnie az örök élet ünnepélyes üzenetét. Három hétig nem lépett a szószékre, mert kereste a választ erre a kérdésre: »Mit cselekedjünk mi?« Aztán a Szentlélektől felkenve újra felvette tisztségét. Felismerte, hogy prédikációi

eddig kevés hatást gyakoroltak hallgatóira. Most azonban hatalmas felelősséget érzett az emberekért. Amikor fellépett a szószék-re, nem volt egyedül. Sok munka várt rá, de ő tudta, hogy Isten segíteni fogja. Hallgatói előtt az Üdvözítőt emelte fel és az Ő csodálatos szeretetét. Prédikálta Isten Fiát, és csakhamar nagy hit-beli ébredés volt tapasztalható, amely kiterjedt a környező gyüle-kezetekre is.”

„Kezében Isten Igéjével, minden emberi lény – bárhová sodor-ja is sorsa – közösségben maradhat Istennel, ha maga is úgy akar-ja. A Szentírás lapjain beszélgetést folytathat az emberiség legne-mesebb és legjobb tagjaival, és hallgathatja az Örökkévaló szavát, amint szól az emberekhez. Ha tanulmányozza és elmélkedik azokról a tárgyakról, »...amelyekbe angyalok vágyakoznak betekinteni« (1Pt 1,12), akkor közösségben lehet Istennel. Kö-vetheti a mennyei Tanító lábnyomait, és ugyanúgy hallgathatja szavait, mint amikor a hegyen, a síkságon vagy a tengeren taní-tott. E világban is mennyei légkörben időzhet, és hirdetheti a föld megszorítottjaival és megkísértettjeivel a reménység és a szent-ség utáni vágyakozás gondolatait, ami által ő maga is mindig szorosabb kapcsolatba kerül a Láthatatlannal. Aki Istennel jár – Énokhoz hasonlóan –, mindig közelebb jut az örökkévaló világ küszöbéhez, míg végül a kapuk megnyílnak előtte és beléphet oda. Nem érzi majd magát idegennek. Fülébe csendülnek láthatatlan földi társai – a szentek – hangjai, akik üdvözölve fogadják őt. Ugyanazok a hangok köszöntik majd, amelyeket megismert és megszeretett már ezen a földön. Akik Isten Igéje által közösség-ben éltek a mennyyel, azok otthonosan fogják érezni magukat a menny társaságában.”

„Akik a hittérítést választják, legyenek Istennel járó és Istennel társalgó emberek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jertek, pihenjete meg egy kevés! c. fejj.; *Testimonies*, IV., 441. o., idézi: *Az evangélium szolgálói*, Se-gítség az evangélium szolgálatában c. fejj.; *Az evangélium szolgálói*, Aki hívott minket szent hívással c. fejj.; *Előtted az élet*, A Biblia mint nevelő c. fejj., *Bi-zonyágtételek*, V., 434. o.)

3 Hogyan szól hozzánk Isten?

Hós 2,13 • „Azért íme csalogatom őt, és elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek.”

Ap csel 7,37–38 • „Ez ama Mózes, aki az Izráel fiainak ezt mondta: Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istenetek, a ti testvéreitek közül, mint engem: azt hallgassátok. Ez az, aki ott volt a gyülekezetben a pusztában a Sínai-hegyen vele beszélő angyallal és a mi atyáinkkal: aki élő ígéket kapott, hogy nekünk adja.”

Zsid 4,12 • „Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és a léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.”

„Isten szól hozzánk a természet, a kinyilatkoztatás, gondviselése és Lelkének befolyása által. Mindez azonban nem elégséges. Előtte nekünk is ki kell tárnuink szívünket. A helyes lelki élet fejlődéséhez szükséges, hogy valóságos összeköttetésben legyünk mennyei Atyánkkal. Ha szívünk Őhöz vázódik, és műveit, irgalmaságát, áldásait állandóan szem előtt is tartjuk, ez még nem jelenti azt, hogy érintkezünk, közösségben vagyunk Ővele. Hogy ezt elérhessük, a mindennapi életünkben is hozzá kell folyamodnunk tanácsért.

Szívünket feltárni Istennek mint barátunknak: ez az ima. Nem mintha szükséges lenne, hogy elmondjuk Istennek, kik vagyunk, mit akarunk, hanem hogy ily módon Istent a szívünkbe fogadhatjuk. Az ima nem Istent hozza le hozzánk, hanem bennünket emel fel Őhöz.”

„Minden reggel első dolgokat legyen magatokat Istennek ajánlani. Így imádkozzatok: »Fogadj el, Uram, a te tulajdonodnak. Összes terveimet lábaidhoz teszem. Használd fel ma is szolgálataidra. Maradj velem, s engedd, hogy minden munkámat te benned végezzem.« Ez mindennapi kötelességetek legyen. Minden egyes reggel újból szenteljétek magatokat az Úrnak. Összes terveiteket néki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok – ahogyan gondviselése akarja. Így adjátok át, ajánljátok fel életeteket napról napra Istennek, hogy az mindinkább átalakuljon és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez.» (Ellen G. White: Jézushoz vezető út, Az ima magasztos kiváltságunk, Növekedés Krisztusban c. fej.)

„A hatékony kommunikáció mindig azzal kezdődik, hogy meghallgatjuk a másik felet. Kapcsolatom Istennel újra és újra ezt az elvet igazolta. Az Isten hangjára való odafigyelés művésze majdhogynem teljesen feledésbe merült korunkban. Vizsgáljuk meg tehát az Isten és ember közötti kommunikáció csatornáit.

A legtöbb ember a Bibliára gondol, amikor arról van szó, hogy Isten kommunikál az emberrel. Bizonyos, hogy a Biblia fogalmat ad nekünk Isten kilétéről, és kijelöli az utat a Vele való kapcsolatteremtéshez. »A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, az intésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.« (2Tim 3,16) A Bibliának ugyanez a könyve azonban arra is figyelmeztet bennünket, hogy a Szentírást félre is lehet érteni, vagy tévesen alkalmazni. »Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szegyet nem vall, aki helyesen hasogatja az igazság beszédét.« (Tim 2,15, kiemelés a szerzőtől.)

Rengeteg Biblia-tanulmányt írtak már, és ez időnként zavart szül. Tekintet nélkül arra, hogy az olvasó mivel próbálkozott már a múltban, hadd bátorítsam arra, hogy tegye félre a többi könyvet vagy eszmét, és egyszerűen csak járuljon Isten ígéjéhez azzal az őszinte vágygal, hogy Istentől kérje a gyakorlati vezetést az elkövetkező napra. Úgy járulj a Szentíráshoz, mint

megváltásra szoruló bűnös, és időzz Isten jelenlétében. Csendesdj el, és ismerd meg, hogy Ő az Isten (Zsolt 46,10). Ha ezt teszed, a Biblia több lesz, mint szent történelem, több arra vonatkozó útmutatásnál, hogyan lehet szent életet élni. Gyakran hallani fogjuk, amint Isten hangja személyesen szól hozzánk a Biblia lapjairól.

Az igazi vallás az, amely az egész életet átalakítja. Ez egy kísérleti vallásosság: nem pusztán elmélet, hanem olyasmi, amivel gyakorlati módon kísérletezünk. A Biblia e tekintetben ragyogó fényforrás. És horgonyt biztosít számunkra, tévedhetetlen forrást, amelyhez hozzáigazíthatjuk a gondolkodásunkat. Az igazi vallás az, amely az egész életet átalakítja. Ez egy kísérleti vallásosság: nem pusztán elmélet, hanem olyasmi, amivel gyakorlati módon kísérletezünk. A Biblia e tekintetben ragyogó fényforrás. És horgonyt biztosít számunkra, tévedhetetlen forrást, amelyhez hozzáigazíthatjuk a gondolkodásunkat.

A természet még mindig megmutatja az utat Teremtőjéhez. Jómagam a természetben voltam képes meghallani Isten szavát. Ha kizárjuk a civilizált világ figyelemelterelő tényezőit, az emberi elme könnyebben meghallja Isten hangját. A természet, bár a bűn megsebezte és eltorzította, még mindig Istenünk bölcsességét és rendjét tükrözi. A teremtés dicsősége, fensége közepette megérezhetjük Istenünk hatalmát, és a saját esendőségünket...

Isten az életünkben megnyilvánuló gondviselés által is szól hozzánk. Miközben kérelve igyekszik megnyerni szeretetünket, a körülményeket a mi javunkra alakítja. Ez nem valami önkényes cselekedet a részéről, amelynek az a célja, hogy irányítson bennünket, hanem inkább – mint minden szülő – azon fáradozik, hogy a körülmények megváltoztatása nyomán gyermekei helyes döntéseket hozhassanak.

Emlékszünk még arra, amikor elmentem megvásárolni a telket, hogy aztán az utolsó pillanatban megvegyék előlem? Vajon Isten irányított? Akkor nem így éreztem, de valóban Ő

irányított, és hozzád is szólni fog az életedben megnyilvánuló gondviselése által...

Isten módszerei közül, amelyek által hozzánk szól, talán a gondolatok általi késztetést értik félre legjobban. Sokan ezt mondják nekem: »Sosem hallom, hogy Isten úgy szólna hozzám, ahogyan állítod, hogy veled beszél«, és ilyenkor mindig ezt válaszolom: »De igen, Isten szól hozzád, csak nem hallod meg halk, szelíd hangját, vagy pedig annyira rászoktattad magad, hogy semmibe vedd a figyelmeztetéseit, hogy többé már meg sem hallod őket.«

Azok az emberek, akik a vasútvonal mellett laknak, szinte nem is észlelik az elhaladó vonatokat, míg a látogatók majdnem belesüketülnek a zajba? Istennel is megtehetjük ugyanezt. Ha állhatatosan semmibe vesszük figyelmeztetéseit, azok csak beleolvadnak a háttérzajba, míg végül szinte felismerhetlenné válnak...

Barátaim, nem arról van szó, hogy nem tudjuk meghallani Isten hangját, hanem mi szoktattuk magunkat arra, hogy ne hallgassunk rá. Ezt nevezem szelektív hallásnak. Emiatt van az, hogy úgy gondoljuk: életünk az Ő irányítása nélkül folyik.” (Jim Hohnberger: *Menekülés Istenhez*, 131–132., 135–136. o.)

4 Milyen forrásokból érkehetnek a bennünket érő benyomások?

Jób 33,14 • „Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá!”

Eféz 2,1–3 • „Titeket is megelevenített, akik holtak voltatok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejlődeme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik, akik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, csele-

kedve a testnek és a gondolatoknak akaratát, és természet szerint haragnak fiai voltunk, mint mindenki más is.”

Ezék 13,17 • „És te, embernek fia, fordítsd orcádat néped leányaira, akik önnön szívükből prófétálnak, és prófétálj ellenük.”

Jak 4,7 • „Engedelmeskedjete az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.”

„Azonban nem minden késztetés Istentől való, ami megfordul a fejünkben. Három terület van, ahonnan a gondolatok származhatnak. Először, Isten Lelke ösztönözheti a gondolatainkat. Másodszor, a szenvedélyeinkből, étvágyunkból és vágyainkból felépülő természetünk is lehet az egyik forrás. Végül pedig egy olyan világban élünk, amelyet az ördög az Isten elleni lázadásra késztetett, és ma sem kevésbé tevékenyen kísért minket a bűnre, mint a korábbi nemzedékek idején. Hogyan szűrhetjük meg tehát a hozzánk érkező gondolatokat, és hogyan tehetünk különbséget közöttük?

A késztetéseket lehet és kell is Isten Igéjének mérlegére helyezni. Előfordul azonban, hogy egy késztetés nem eredendően helyes vagy helytelen. Ennek egyik példája az, amikor Isten azt kérte tőlem, menjek a rönk másik oldalára, amelyet éppen fűrészelttem, hogy megmenthesse az életemet. Erkölcsi szempontból nem volt helytelen a rönk egyik vagy másik oldalán fűrészelni, és nem volt olyan bibliai elv, amelynek a mérlegére helyezhettem volna a késztetést. De az biztos, hogy elkezdtem megismerni, mit jelent meghallani Isten hangját.

Mint minden barát esetében igaz, minél többet hallgatunk Isten hangjára, annál könnyebben felismerhetővé válik. Az egyik vezérelv, amelyet egy késztetés értékeléséhez használok, a kö-

vetkező: ha a késztetés önmehtagadásra szólít fel – ha mások érdekeit és érzéseit helyezi előtérbe az enyéim helyett –, akkor nyugodtan követhetem. Az önmehtagadás pontosan ellentétes a bűnre hajló természettel, amellyel születtem, és nem tartozik Sátán jellemvonásai közé sem. Meg kell értenünk, hogy az emberi elme, bármennyire gyenge és esendő is, az egyetlen eszköz marad, amelyen keresztül Isten megszólíthat bármelyikünket. Azoknak, akik arra vágynak, hogy a mindenség Urával társalogjanak, kerülniük kell mindent, ami gyengíti a gondolkodást. Amikor valaki tudatmódosító szereket használ, hogy úgynevezett „magasabb tudatállapot”-ra jusson el, akkor kételkedve kell fogadnunk minden feltételezett üzenetet, amelyet az illető ebben az állapotban kap. Isten az értelem Istene, és arra szólít fel minket, hogy használjuk azokat az értelmi képességeket, amelyekkel felruházott minket, ezeket mondva: »Gyertek, törvénykezzünk, így szól az Úr.« (Ésa 1,18)

Néhány keresztény, akikkel beszélgettem, kényelmetlenül érzi magát e késztetések miatt, mert annyira hasonlók azokhoz, amelyeket az ezotériával foglalkozók, a New Age mozgalom képviselői kapnak. John Denver énekes, dalszövegíró és zeneszerző egyszer így fogalmazta meg ezt: »Én tehát a bennem levő hangokra hallgatok, mert tudom, hogy azért vannak, hogy vezessenek.« Vannak ismerőseim, akik bekapcsolódtak a New Age mozgalomba, ezotériával foglalkoznak, és az életmódjuk sok mindenben hasonlít az enyéimhez. Nincsenek adósságaik, szép vadonbeli házakban élnek, egészséges ételekkel táplálkoznak. Igen, és hozzám hasonlóan ők is kapnak gondolati késztetéseket, amelyeknek saját döntésük alapján engedelmessé válnak. Azonban nem hajlandók Isten Igéje szerint élni, és nem tesznek különbséget a hangok között, továbbá nem ismerik el, hogy késztetéseik Sától is származhatnak. A lelkek, amelyek e késztetéseket adják nekik, igen követelők, olyannyira, hogy még azt is előírják, melyik inget viselje az illető. Többször mondtam nekik, hogy ne engedjenek ezeknek a

lelkeknek, ne engedelmeskedjenek a késztetéseiknek, de egyikük sem hajlandó erre, mert fél attól, hogy mi lesz a válasz.

Isten nem alkalmaz megfélemlítést, hanem a szeretet kötelekeivel von minket magához. Akik a New Age mozgalom lelkeire hallgatnak, nem szabadok, hanem gondolataik istenét szolgálják. Ez nagyon elszomorít, hiszen oly közel vannak az igazsághoz, és mégis annyira messze tőle.

Bármennyire is vágyunk Isten vezetésére az életünkben, fennáll annak a veszélye, hogy alázatos lélek nélkül közeledünk hozzá, pedig csak az alázatos ember hajlandó engedelmeskedni Istennek, bármit kérjen is. Ha nem semlegesítjük a saját akaratunkat, akkor hajlamosak vagyunk arra, hogy dédelgetett elképzeléseinket és terveinket használjuk a késztetések és a gondolatok megítélésének mércéjeként. Ha olyan gondolatunk támad, amely összhangban van előzetes elképzeléseinkkel, nem nehéz feltételeznünk, hogy ez bizonyosan Istentől származó üzenet. Az Istennel folytatott szabad és nyílt kommunikációnak talán a kizárólagosság hiánya a legnagyobb akadálya. Isten állandó Útitársunkként szeretne minket végigkísérni minden napunkon. Azt akarja, hogy egész napon át beszéljünk Vele, és bölcsességének vezetésére hagyatkozzunk, akár magunkban vagyunk, akár dolgozunk, akár a barátainkkal társalgunk. Talán az olvasó is hajlamos arra, amire én: hogy Istent a partvonalra küldjem, ha elvégzendő feladatam van. Mintha csak azt mondanám: »Rendben, Jézus, te csak ülj oda. Most én akarok elérni valamit.«» (Jim Hohnberger: *Menekülés Istenhez*, 136–139. o.)

5 Miért nem hallja mindenki a Bárány hangját? Jelent-e Isten szavának hallása alacsonyabb- vagy felsőbbrendűséget a keresztények között?

Fil 2,2–3 • „Teljesítetek be az én örömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy

érzésben, ugyanazon indulattal lévén. Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván magatoknál.”

1Kor 12,4–6 • „A kegyelmi ajándékokban különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. Különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkiben.”

1Thess 5,16–19 • „Mindenkor örüljete. Szüntelen imádkozatok. Mindenben hálaát adjatok, mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által tihozzátok. A Lelket meg ne oltjátok.”

Isten hangja hasonló egy hullámhosszhoz a sok rádióadás között. Elsősorban a reggeli csendességben, az alázatosság és a nyitottság lelkületével lehet ráhangolódni, de napközben is „rajta kell maradni az adón”. Ezt jelenti a szüntelen imádkozás. Isten minden keresztényhez szól Igéjén keresztül, a többi módot azonban saját belátása szerint használja vagy mellőzi.

Vannak, akik idegesek és dühösek lesznek, amikor mások Isten hangjával kapcsolatos tapasztalatairól hallanak. „Isten miért nem szól hozzám is? Miből gondolják, hogy ők magasabb rendűek nálam? Biztosan nem Istentől van ez, mert én nem tapasztalom” – gondolják. Azonban ez nem alacsonyabb- vagy magasabbrendűség kérdése. A Szentlélek úgy szól, úgy működik, ahogyan Ő jónak látja. A Bibliából nyilvánvaló, hogy Isten szólt az apostolokhoz, hívókhöz: kihez szóval, kihez látomásal, kihez gondolatihletéssel. Bár létezik Isten minden dolgának hamisítványa, nem szabad elvetnünk az eredetit is abbéli félelmünkben, hogy esetleg hibát követünk el. Alázzuk meg magunkat az Úr előtt, kérjünk megerősítéseket is a kijelentéseire nézve, s ha indítékaink őszinték, Isten bizonyosan válaszolni fog. De ne mi szabjuk meg, hogy Ő mit tegyen, hanem

legyünk készen arra, hogy még ha szokatlan módon szól is, meghalljuk Őt. Nem szabad görcsösen, ö emberi módon viszonyulni ehhez a kérdéshez sem. Minél inkább erővel akarjuk meghódítani a kegyelem forrását, annál kevésbé fog menni. Bízunk mindent – ezt is – Istenre.

„A Szentlélek szabadon munkálkodó, független hatalom. A mennyek Istene úgy irányítja Lelkét, amint neki tetszik. Emberi gondolatok, emberi ítélkezés és emberi módszerek nem szabhatnak határokat tevékenységének, se nem szabják meg a csatornákat, melyen keresztül hatását kifejtheti. Ahogyan a szélnek sem mondhatják: »Azt ajánlom, hogy ebbe az irányba fújj, és így meg így viseld magad.« Amiként a szél hat erejével, meghajlítja és kitöri az útjába kerülő hatalmas fákat, akképpen hat a Szentlélek az emberek szívére, és nincs olyan halandó ember, aki munkáját korlátozhatná...» (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 323. o.)

6 Megelégedhetünk-e olyan szolgálattal, amelynek lényege nem az Istennel való személyes kapcsolat? Mi a szolgálat alapgondolata?

Jn 12,26 • „Aki nékem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.”

Rm 1,9 • „Mert bizonyságom nékem az Isten, akinek lelkem szerint szolgálok az ő Fiaának evangéliumában, hogy szüntelen emlékezem felőletek.”

.....
.....

Az Istennek végzett szolgálatot sohasem helyettesítheti vagy pótolhatja Isten ügyének a szolgálata. Mi a különbség a kettő

között? Az elsőnél Isten személye és az Ő akarata van az első helyen, a második esetben pedig azok az eredmények, amelyeket el akarunk érni – Istenért és az emberek javáért ugyan, amelyek nemes és szép célkitűzések, mégsem maga Isten van az első helyen.

Hogyan is néz ki a folyamat, amelybe őszinte hívő emberek is beletévednek, és leveszik a tekintetüket Istenről? Először belefognak egy nemes feladatba, és fokozatosan úgy találják, hogy annyi a segítenivaló, annyi a szolgálat, hogy már nem marad idejük az elcsendesedésre, az Istennel való közösség ápolására. „Fontos dolgokat végzek, evangelizációt szervezek (vagy tartok), szolgálom Isten ügyét – ezt Isten bizonyára beszámítja nekem” – gondolja az ember. Ám a lelki életben is törvényszerűségek működnek. Miután levettük szemünket az Úrról, és egy ügyet kezdtünk szolgálni, természetes módon az ügy jobb előmenetele érdekében fokozatosan egyre több kompromisszumot kötünk, amit nem lenne szabad. Egyre több elvet és isteni kijelentést teszünk félre, mint amelyek ránk vonatkoznak ugyan, de csak távolról, mert hiszen mi fontos munkát végzünk, s ez nem menne olyan simán, mint így – Isten bizonyára elnézi ezeket... Meg van ugyan írva, hogy *„ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő háza népéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitelennél”* (1Tim 5,8) – de ez rám bizonyára nem vonatkozik, hiszen én szolgállok... Mivel már nem Isten a középpont, hanem a szolgálat, az ÉN szolgálatom, természetes módon következik, hogy a saját képemre formálom a rám bízott szolgálatot és embereket. Uralni akarom őket, megmondani, mit tegyenek, ahelyett, hogy engedném, hogy az Úrtól vegyék el a feladataikat. Hiszen ÉN tudom a legjobban, mi a helyes... Továbbra sincs időm Bibliát olvasni, mint az élet valódi kenyerét, ezért az óemberem egyre erősebb lesz... Érzem, hogy nem jó ez, tennem kellene valamit. És hogy a lelkiismeretemet mégis megnyugtassam, tartok egy Bibliát például az autómban, és a piros lámpánál belepillan-

tok... Imádkozom öt percig reggelente, hisz nincs több időm, és Isten bizonyára kipótolja majd...

Fokról fokra Istenre toljuk mindazokat a dolgokat, amelyeket nekünk kellene elvégeznünk önmagunkért, s az eredmény egyre siralmasabb. Fokozatosan elfogynak mellőlünk az emberek. A testvérek is pusztá eszközök lesznek, olyan eszközök, amelyek sok bosszúságot és kényelmetlenséget okoznak, mivel nem úgy viselkednek, ahogyan mi elvárjuk tőlük. Egyre messzebb kerülünk Istentől és az emberektől, s nem értjük, mi is történik valójában, hiszen mi annyira jót akartunk... Jót, de nem jól. *„Van olyan út, amely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak útja.”* (Péld 16,25) *„Ne tévelyegjetelek, Isten nem csúfoltatik meg, mert amit vet az ember, azt aratja is.”* (Gal 6,7)

A szolgálat lényege nem az, hogy mit viszünk végbe, hanem hogy az Úrnak szolgálunk úgy, ahogyan Ő akarja. *„Aki nékem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is: és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.”* (Jn 12,26)

Az a nagy gondja a kereszténységnek, hogy sokan odaszánták magukat a kereszténység ügyének, de nagyon kevesen szánták oda magukat Krisztusnak. Krisztus helyett dolgozni annyi, mint Krisztus ellen dolgozni. Az „Antikrisztus” kifejezés pontosan azt jelenti, hogy Krisztus helyett és Krisztus ellen – s bár mindannyian tiltakoznánk és sértésnek vennénk, ha valaki azt mondaná, hogy antikrisztusi szerepet töltünk be, a valóságban mégis többször belecsúszunk ebbe, mint gondolnánk. S annyira bizonyos, hogy Isten megvonja az áldásait és a vezetését tőlünk, ha nem személyesen neki szolgálunk, mint amennyire biztos az, hogy megáldja mindazokat, akik alázatos lélekkel keresik Őt.

*Az e heti adomány
a gyermekosztályt támogatja.*

„Az én jubaim hallják az én szómat” II.

I Mire kell nagyon vigyáznunk, hogy meg ne tévesszük önmagunkat?

Jer 23,16 • „Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, akik néktek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő szívüknek látását szölik, nem az Úr szájából valót.”

Péld 3,5–6 • „Bizodalma legyen az Úrban teljes elméből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útjaidban megismered őt, akkor ő igazgatja a te útjaidat.”

„Thomas Münzer, a legaktívabb fanatikus tehetséges ember volt, aki képességeit a jó ügy szolgálatába állítva, hasznos dolgokat vihetett volna végebe. De nem tanulta meg az igaz vallás legfőbb elveit. »Meg akarta reformálni a világot, és elfelejtette, mint minden rajongó, hogy a reformációt saját magánál kell elkezdenie.« Nagyra törő volt. Rangra, hatalomra vágyott, és nem akart második lenni, még Luther után sem. Kijelentette, hogy amikor a reformátorok a pápa tekintélyét a Szentírással cserélték fel, csupán

létrehozták a pápaság egy másik formáját. Azt állította, hogy a menny őt bízta meg az igazi reformáció megindításával. »Akiben ez a lélek lakik, azé az igaz vallás – mondta Múnzer –, még ha soha életében nem is látta a Szentírást.« A fanatikus tanítók az érzelmeikre hallgattak. Minden gondolatukat és indítékukat Isten hangjának tartották. Következésképpen nagy túlzásokba estek. Egyesek még Bibliájukat is elégették, miközben ezt kiabálták: »A betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.« Múnzer tanítása felcsigázta az emberekben a rendkívüli dolgok utáni vágyat, de az emberi elképzeléseket és nézeteket Isten szava fölé helyezve, hiúságukat is legyezgette. ...A szentség hamisítványa, a hamis megszentelődés ma is megtéveszti az embereket. Más formákban, de a Luther korában megmutatkozó szellemben eltérít embereket a Szentírástól, hogy saját érzéseiket és benyomásaitak kövessék Isten törvénye helyett. Ez Sátán egyik legsikeresebb cselfogása, az igazság és a tisztaság meggyalázása. ...Múnzer és társai »ihletettségének« a forrása sem magasabb rendű, mint a csapongó képzelet. Befolyása aláásott minden tekintélyt – emberit és istenit egyaránt. Az igazi kereszténység Isten szavát az ihletett igazság nagy kincsesházaként és minden kinyilatkoztatás próbaköveként fogadja el.» (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A reformáció előrehaladása Németországban c. fejelet.)

„Bármennyire is vágyunk Isten vezetésére az életünkben, fennáll a veszély, hogy alázatos lélek nélkül közeledünk hozzá, pedig csak az alázatos ember hajlandó engedelmeskedni Istennek, bármit kérjen is. Ha nem semlegesítjük a saját akaratunkat, akkor hajlamosak vagyunk dédelgetett elképzeléseinket és terveinket használni a késztetések és a gondolatok megítélésének mércéjeként. Ha olyan gondolatunk támad, amely összhangban van előzetes elképzeléseinkkel, nem nehéz feltételeznünk, hogy ez bizonyosan Istentől származó üzenet.” (Jim Hohnberger: *Menekülés Istenhez*, 138–139. o.)

„Ha semmi határozottat nem tudunk tanácsolni, akkor ezt mondjuk meg, és hagyjuk, hogy az illető teljesen Istenre hagyat-

kozzék. Imádkozzunk együtt, ha kell, böjtöljünk is, hogy senki ne járjon a sötétségben.

A hívők között is találunk olyanokat, akiket nem fegyelmez a Szentlélek kegyelme. Ők nem gyakorolták Krisztus szavait, nem értik Isten Lelkének ihletéseit, és helytelen cselekedetekbe merülnek, mert nem követték Jézust teljes szívvel. Ösztöneik és saját elképzeléseik szerint jártak.

Ne tegyünk semmit szervezetlenül, nehogy az Isten akaratát nélkülöző, szenvedélyes, lelkesítő beszéd miatt sokat veszítsünk és áldozunk fel abból, amink van, és nehogy a győzelem, amely oly fontos lenne, higgadt mértéktartás, helyénvaló megfontolás, egészséges elvek és tervek híján kudarcba fulladjon. Legyen bölcs vezetőtök ebben az ügyben, mindannyian gyűljetek egy bölcs, láthatatlan vezető: Isten mögé. Emberi tényezők harcolnak majd az uralomért, és olyan munkát végeznek, mely nem viseli magán Isten pecsétjét.” (Special Testimonies Relating to Various Matters in Battle Creek, 17–18. o.; Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 120. o.)

2 **Hogyan tudjuk megkülönböztetni Isten hangját más hangoktól?**

1Kir 19,12 • „És a földindulás után tűz jött, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszott.”

Ésa 40,10–11 • „Íme, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Íme, jutalma vele jön, és megfizetése Őelőtte. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatókat szelíden vezeti.”

Mt 16,24 • „Ekkor mondta Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.”

1Sám 15,22 • „Sámuel pedig mondta: Vajon kedvesebb-e az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt

való engedelmesség? Íme, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!”

„Az Úr háromféleképpen közli velünk akarátát, hogy irányítson bennünket, és képessé tegyen mások vezetésére. Hogyan tudjuk megkülönböztetni hangját az idegenétől? Honnan tudjuk, hogy nem hamis pásztor hangja szól-e hozzánk? Isten kijelenti nekünk akarátát Igéjében, a Szentírásban. Szava megnyilatkozik gondviselő szeretetében is, és fel is ismerjük azt, feltéve, ha lélekben nem szakadunk el tőle: ha nem járunk a magunk útján, nem követjük a magunk akarátát, sem megszenvedetlen szívünk vágyait. Mert ha ezt tesszük, érzékszerveink összezavarodnak, és nem leszünk képesek felismerni az örökkévaló dolgokat. Sátán hangját, mely annyira tettető, úgy fogadjuk, mint ha Isten hangja lenne.

Egy másik mód Isten hangjának meghallására: a Szentlélek felhívásai, aki hatással van a szívünkre, és olyan késztetéseket ad, amelyek beépülnek a jellemünkbe. Ha bármilyen kérdésben kértelyeid vannak, legelőször fordulj a Szentíráshoz.

Ha igazán megkezdted a hit életét, ha igazán az Úrnak adtad magadat, hogy teljesen az Övé legyél, akkor kezébe vesz, és úgy formál és alakít a belátása szerint, hogy tisztességes edény legyél belőled. Őszintén akarnod is kell, hogy alakítható legyél a kezében.

Kövesd Őt, bárhova vezet is, akkor majd rábírod magadat, hogy munkálja benned a céljait, ugyanakkor együttműködsz vele: magad is félelemmel és rettegéssel műveled üdvösségedet. Te, testvérem, nehézségbe ütközöl majd itt, mert még nem tanultad meg tapasztalatból, hogy megismerd a jó Pásztor hangját, és ez

kétségek és veszedelmek közé helyez téged. Mára már ismerned kellene a hangját.” (Ellen G. White: *Testimonies*, V, 511–512. o. – idézi: „A Szentlélek eljő reátok”, 102. o.)

„Sokszor úgy tűnik, hogy annak, amit Isten kér tőlünk, nincs semmi értelme... Isten számít arra, hogy bízunk benne: Ő tudja, mit tesz, s szeretetébe és bölcsességébe vetett hitből engedelmeskedünk az utasításainak. Ezt nevezem kísérleti valóságosságnak, mivel e tapasztalatok mindegyike során új dolgokat tanultam, és megnyílt az értelmem, még ha nem is figyeltem oda tökéletesen. Amikor látom, milyen bajt okoz, ha nem követem Isten irányítását, értelmemben megerősödik Isten jól ismert halk, szelíd hangja, és elhatározom, hogy a jövőben azonnal engedelmeskedem utasításainak.

Az engedelmesség megtanulásának folyamata a gyakorlati vallásosság lényege. Abból áll, hogy megtanuljuk: mi működik, és mi nem...

A végén mindenképpen szembesülünk a döntéssel, hogy engedelmeskedjünk-e Isten késztetéseinek. A döntést élő hit és egyben ismeret alapján kell meghoznunk. Miközben a gyakorlati vallásossággal kísérletezünk, és egyre inkább átengedjük Istennek az életünk feletti irányítást, tapasztaljuk majd, hogy egyre jobban megtanuljuk megismerni a hangját, és bízni benne.

Hozzám hasonlóan mindenkivel előfordul, hogy figyelmen kívül hagyja Isten vezetését, és összekuszálja a dolgokat. Isten azonban akkor sem hagy minket magunkra, ha így teszünk, és ha hajlandók vagyunk figyelni rá, akkor értékes leckéket ad nekünk e hibák nyomán. Kísérletezz tehát Istennel – támaszkodj rá egyre jobban, lépj előre hitben, és bízz a vezetésében. Ha ezt teszed, nemcsak tévedhetetlen vezetőként ismered meg Istent, hanem megtapasztalod, hogy Ő a legjobb barát, akit az élet útján haladva találhatsz, ebben a világban csakúgy, mint az eljövendőben.” (Jim Hohnberger: *Menekülés Istenhez*, 144–145., 147. o.)

3 Hogyan viszonyul Isten a megerősítés kéréséhez?

Zsolt 23,2 • „Füves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem.”

Ésa 45,11 • „Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövődőt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám!”

Bír 6,36–40 • „És mondta Gedeon az Istennek: Ha csakugyan az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, amiképpen mondtad, íme egy fűrt gyapjat teszek a szérűre, és ha csak maga a gyapjú lesz harmatos, míg az egész föld száraz lesz: erről megtudom, hogy valóban az én kezem által szabadítod meg Izráelt, amint mondtad. És úgy lett. Mert mikor másnap reggel felkelt, és megszorította a gyapjat, harmatot facsart ki a gyapjúból, egy tele csésze vizet. És mondta Gedeon az Istennek: Ne gerjedjen fel a te haragod énellenem, hogy még egyszer szólok. Hadd tegyek kísérletet, kérlek, még egyszer e gyapjúval. Legyen, kérlek, szárazság csak a gyapjún, és harmat az egész földön. És úgy cselekedett Isten azon az éjszakán, és lett szárazság csak magán a gyapjún, míg az egész földön harmat lett.”

(Mit jelent a csendes víz? Hol tudnak inni a bárányok? Hogyan működik a terelgetés?)

.....
.....

„A megtévesztő tanok zűrzavarában Isten Lelke lesz azok vezetője és menedéke, akik nem utasítják el az igazság bizonyítékait. Ő elhallgattat minden más hangot, mely nem tőle jön, aki az

Igazság és az Élet. Isten minden léleknek megadja a lehetőséget, hogy meghallja az Igaz Pásztor hangját, s megismerje Istent és Megváltónkat. Amikor a szív drága kincsként befogadja az igazságot, Krisztus kezd formálódni benne, aki a reménység és a dicsőség, míg az egész univerzum kijelenti, hogy Igen és Ámen! Nagyon nagy szükségünk van a Szentlélek újjáteremtő erejére. Nincs időnk arra, hogy testtel és vérrel tanácskozzunk. Szükségünk van az isteni megvilágosításra.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 123. o.)

Jól tesszük, ha imádságainkban kérjük, hogy Isten hallgatassa el a sátáni sugallatokat, illetve saját természetünk készleteit. De „csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az, kicsoda ismerhetné azt? (Jer 17,9) – ezért bizalmatlanoknak kell lennünk önmagunkkal szemben. Az Úr nem veszi rossz néven, ha megerősítést kérünk Tőle – ha ez nem hitetlenségből származik.

Egy alkalommal el kellett volna mennem egy helyre vásárnap, amihez egyáltalán nem volt kedvem. Fárasztó hét állt mögöttem, és úgy éreztem, talán Isten sem kívánja tőlem, hogy ne pihenjek inkább. Reggel azért imában kértem Istent, mutassa meg, mit tegyek. Azt a készletet nyertem el, hogy menjek el, de én továbbra is úgy éreztem, ez túl sok nekem. Volt még idő az indulásig, ezért a feleségem javasolta, kérdezzük meg együtt is az Urat úgy, hogy külön-külön imádkozunk, és kérjük, nyilvánítsa ki az akaratát, s azután majd összevetjük az eredményt. Így is történt. Ima után megkérdeztem tőle: „Nos, mit mondott neked Isten?” A válasz ez volt: „Azt, hogy menj el. És neked?” „Azt mondta Isten, tegyem azt, amit reggel mondott” – válaszoltam. Az Istentől jövő megerősítem telve volt az Ő gyengéd szeretetével és nemes, felemelő jó kedvével. Megtettem, amit kért, és mintha szél fújta volna el a fáradtságomat és a nyűgösségemet, megerősített a feladatra, amit – utólag látva, elmondhatom – valóban el kellett végeznem.

4 Mi a legfőbb feltétele annak, hogy folyamatosan hallhas-
suk Isten hangját?

Zsolt 51,14/b • „...engedelmesség lelkével támogass en-
gem.”

Ésa 59,1–2 • „Íme, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne
szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem
hallgathatna, hanem a ti vétkeitek választanak el titeket
Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját tielőttetek,
hogy meg nem hallgatott.”

Zsolt 66,18 • „Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg
nem hallgatott volna az én Uram.”

.....
.....

Mint korábban láttuk, a reggeli elcsendesedés és Istenre figye-
lés napi kötelességünk, amelynek elhanyagolása nagy lelki ká-
rokat eredményez. Fegyelmetlenül, ötletszerű nekibuzdulá-
sokkal nem lehet tartós és mély közösséget építeni Istennel.
Még az Istenért végzett feladataink sem vonhatnak el Istentől.
Luther Mártonnak minél több dolga volt, annál többet imád-
kozott és kereste Istent. Emellett azonban rendelkezünk kell
a teljes engedelmesség készségével is.

„Jézus mondja: »Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötét-
ség ne lepjen meg titeket.« Gyűjts össze minden sugarat, ne menj
el egy mellett sem! Járj a fényben! Valósíts meg minden igazságot,
melyet az Úr megmutatott. Élj azok szerint a szavak szerint,
amelyek Isten ajkáról származnak, s így követni fogod Jézust,
amerre jár. Amikor az Úr bizonyosságra bizonyosságot, fényre
fényt ad, miért van az, hogy a lelkek bizonytalankodnak, hogy
kövessék-e a világosságot? Miért utasítják el az emberek, hogy vi-
lágosságban haladjanak a még nagyobb világosság felé?

Az Úr nem tagadja meg Szentlelkét azoktól, akik kérik Tőle. Amikor a lelkiismeret meggyőződésre jut, miért nem figyelnek Isten Lelkének hangjára, miért nem hallgatnak rá? Minden tétovázásunkkal és késlekedésünkkel olyan helyzetbe hozzuk magunkat, ahonnan egyre nehezebb lesz elfogadnunk a mennyei világosságot, míg végül lehetetlen lesz, hogy az intelmek és figyelmeztetések hassanak ránk. A bűnös egyre könnyebben és könnyebben mondja: »Mostan eredj el, de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hívatlak téged.« (Ap csel 24,25)

Tudom, milyen veszélyben vannak azok, akik visszautasítják, hogy az Istentől nyert világosságban járjanak. Szörnyű válságba sodorják ezzel önmagukat, és magukra maradnak, hogy a saját elgondolásaik szerint, saját útjukon járjanak. Lelkiismeretük egyre érzékletlenebbé válik. Isten hangja egyre távolabbról hallatszik, és a bűnös magára marad saját oktalanságaival. Makacsul visszautasít minden felhívást, figyelmen kívül hagy minden javaslatot és tanácsot, elfordul megmentésének minden – számára biztosított – eszközétől, és Isten küldöttének hangja már semmi hatással sincs gondolkodására. Isten Lelkének fékező ereje már nem hat rá, és elhangzik a kijelentés: »Bálványokkal szövetkezett, ... hagyd hát magára!« (Hós 4,17) Ó, milyen sötét, makacs és önfejtű ez a függetlenség! Úgy tűnik, mintha a halál érzékletlensége ülte volna meg szívét. Ezen a folyamaton megy keresztül a lélek, ha visszautasítja a Szentlélek munkáját.» (Elen G. White: Review and Herald, 1897. június 29. – idézi: „A Szentlélek eljő reátok”, 32. o.)

5 Hogyan alkalmazhatjuk napi gyakorlatunkban Krisztus önmegtagadásra való felhívását?

Mt 16,24 • „Ekkor mondta Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.”

Rm 6,11–13 • „Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghal-

tatok a bűnnek, de éltek az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjétek neki az ő kívánságaiban: Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek, hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek.”

Gal 5,16 • „Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.”

1Jn 2,16–17 • „Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”

.....

.....

Az *Odaszentelés* c. tanulmányban láttuk, a kereszténység nem azt jelenti, hogy adok valamit Istennek az enyémből, hanem azt, hogy teljesen neki adom önmagam, és mindent, amim van – amit Tőle kaptam. Valamit adni nem egyenlő azzal, hogy mindent odaadtam neki. A teljes felhatalmazást arra, hogy Isten szabadon cselekedhessen az életünkben, a teljes odaszentelés által adjuk meg Istennek. Amíg ez nem történik meg, nem részesülhetünk vezetésében, vagy legalábbis csekély mértékben.

„Az önmegtagadás azt jelenti, hogy akkor is uralkodunk magunkon, amikor a szenvedély akar felülkerekedni. Ellenállunk annak a kísértésnek, hogy gáncsoskodó és zsörtölődő, akadékoskodó szavakat szóljunk. Türelmesek vagyunk azzal a gyermekkel, aki lassú felfogású, s akinek a viselkedése bántó és próbára tevő. Vállaljuk a felelősségeket bármikor, bárhol, amikor mások el-

*bukhatnak, de nem a tapsért, nem valami célért, hanem a Mester kedvéért, aki munkát bízott ránk, hogy azt rendíthetetlen hűséggel végezzük. Hallgatni, amikor dicsérhetnénk magunkat, s hagy-
ni, hogy inkább más ajka dicsérjen meg. Az önmegtagadás: jót
tenni másokért, amikor hajlamaink arra indítanak, hogy ma-
gunkat szolgáljuk, a magunk kedvtelésére tegyünk.”* (Ellen G.
White: *Bizonyságtételek*, IV., 521. o.)

„Krisztus hét ízben hivatkozik a Szentírásban a saját ke-
resztjére úgy, mint amely a miénk is. Krisztus tanítványságra
vonatkozó feltételei rendkívül egyértelműek. »*Ha valaki utá-
nam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kö-
vessen engem.*« (Lk 9,23) Az egyháznak és az egyes kereszté-
nyeknek egyaránt hiányos fogalmuk van arról, mit jelent meg-
halni az énünknek. Ez nem egyszeri meghalás, hanem azt je-
lenti, hogy naponta meghalok az akaratomnak és a vágyaim-
nak. Ez akkor történik, ha önként megengedem, hogy egy má-
sik akarat, másik vágy – Istené – váltsa fel az enyémet, tekin-
tet nélkül arra, mennyire megsemmisítően hat ez saját kíván-
ságaimra és vágyaimra. Csak akkor vagyunk valóban Istenéi,
ha önként adjuk fel és adjuk át Istennek önmagunk irányításá-
nak jogát. (...)

Mindnyájan felszólítást kaptunk arra, hogy bízzuk magun-
kat teljesen Istenre. Az olvasó is tudja ezt a szíve mélyén. Tud-
juk, hogy az Úr erre a ráhagyatkozásra és önátadásra szólít fel
bennünket, mégis vonakodunk. Valószínűleg nehéz dolgunk
lenne, ha megpróbálnánk szavakba önteni, miért is húzódo-
zunk e tapasztalattól.

A teljes ráhagyatkozás Istenre, a hajlandóság az én félelem
nélküli feladására – ez teszi a kereszténységünket gyakorlati-
assá, és ez az, ami tartósan átformálja az életünket. A keresz-
tény élet legelső leckéje a teljes és fenntartás nélküli ráhagyat-
kozás Istenre. Csak akkor érdemeljük meg ugyanis a keresz-
tény nevet, ha valóban bízzuk Krisztusban, és valóban Őrá
bízzuk magunkat. A legtöbb ember számára – még azok szá-

mára is, akik kereszténynek vallják magukat – ez csak egy szép álom marad.

E tapasztalat helyett mi, akik arra vágyunk, hogy keresztények legyünk, mindent megteszünk, kivéve azt, hogy Istenre bízunk magunkat. Majdnem emberfeletti erőfeszítéssel tanulmányozzuk a vallási tanításokat, és oktattunk ezekre másokat. Részt veszünk a közösségi misszióban és az evangelizációban. Istentiszteletekre járunk, szünidei Biblia-iskolákat tartunk, házasságjavító szemináriumokon veszünk részt, és egyházi tisztségeket vállalunk. Időt szánunk a személyes imádságra és a másokért végzett személyes szolgálatra. Annyira jónak látunk és annyi jót teszünk, hogy képtelenek vagyunk felfogni: valami hiányzik – mégis így van. Mindent megtettünk ugyanis, kivéve azt, ami valóban számít. Nem tettük meg az utolsó, döntő lépést – amely egyedül képes átformálni a bensőnket, és a cselekedeteinket is.

A kereszténnyé váláshoz vezető utolsó, döntő lépés az önző énünk iránti tudatos bizalmatlanság, és az ugyanilyen tudatos ráhagyatkozás Istenre. Lehet, hogy magunkra öltjük a kereszténység minden külső ékességét, de még ha senki más nem látja is, tudjuk, hogy nincs meg az a hatalmunk az énünk fölött, amely az átadott és legyőzött lélek által valósul meg az életben. Istennek hála, sosem késő, hogy megtegyük a teljes önátadás végső lépését.

(...) Amikor visszatértem, hogy átvegyem a kocsit, még mindig ugyanott állt, ahol hagytam. Lehetséges volt, hogy a javítást követően ott parkoltak le vele, de kissé nyugtalan lettem, és rosszat sejtve léptem be a szervizbe.

– Rendben van a dolog? – kérdeztem Brenttől.

– Még nem értem rá, hogy behozzam – felelte.

Éreztem, hogy lassan feltámad bennem a bosszúság.

– Szerinted mikor tudnád megnézni?

– Nem tudom biztosan... Jim, igazából nem hiszem, hogy baj lenne vele.

Újra éreztem, hogy a bosszúságom növekszik. Le akartam hordani Brentet, és megvédeni a jogaimat. Szerencsére Isten veszély idején mindig készen áll a segítségre, én pedig veszélyben voltam, nem a szervizvezetőtől, hanem a magam természetétől, amely azonnal az irányítása alá akart vonni.

»Add át nekem« – súgta az Úr a gondolataimban.

»Rendben Uram, tiéd a bosszúságom.«

– Brent – kérdeztem nyugodt hangon –, honnan tudhatod, hogy nincs vele semmi baj, ha meg sem nézted? Megtennél legalább annyit, hogy kiviszed, és teszel vele egy próbautat? A zaj összetéveszthetetlen.

Dérrel-dúrral beleegyezett, és nagyon rövid idő múlva már vissza is tért.

– Nem hiszem, hogy bármi baj lenne vele – mondta a világ legtermészetesebb hangján.

– Nem hallottad a zajt? – kérdeztem.

– De igen. Azt hiszem, csak attól van, hogy száraz aszfalton van négykerék-meghajtású üzemmódban, nem pedig a havon, ahol lenne egy kis csúszás.

Ez volt a legkülönösebb magyarázat, amit valaha hallottam.

– De ugyanaz a zaj jött a másik oldalról is, amikor rossz volt – könyörögtem.

– Nem, ez másmilyen.

»Uram, ez nem igazságos! Már előre eldöntötte, hogy szerinte mi a helyzet, és ez még csak nem is elfogadható magyarázat.«

»Jim, csak maradj velem. Nem kell elpártolnod tőlem, bárhogy is viselkednek veled mások.«

– Brent, ha kicserélnéd a kerékagyat, és a zaj elmúlna, egyet-értenél vele, hogy ez volt a gond?

– Nem – felelte.

– Nem cserélnéd ki a kerékagyat, vagy nem értenél egyet vele, hogy ez volt a gond?

– Egyikkel sem értenék egyet – felelte Brent egyre ingerültebben.

– Brent, szóval nem vehetlek rá, hogy kicseréld a kerékagyat?

– Nem vehetsz rá – erősítette meg kényszeredetten.

– Brent, jövő héten Európába kell mennem, és a feleségem egyedül marad ezzel a kocsival. Biztos vagyok benne, hogy ugyanaz a gond, mint a másik kerékaggyal, ráadásul mire visszaérek, a kocsin már nem lesz garancia.

– Ez a te problémád – felelte.

– Szóval nem tudunk megegyezni? – kérdeztem.

– Nem tudunk.

– Tehát úgy néz ki, csak annyit tehetek, hogy hazaviszem, és visszahozom, ha rosszabb állapotban lesz.

– Úgy néz ki – felelte. – Ott tudsz fizetni – jegyezte meg, miközben átnyújtotta nekem a számlát.

Elszorult szívvel ballagtam a pénztár felé. „Uram – imádkoztam magamban –, még sosem bántak velem ilyen igazságtalanul, és most még fizessek is ezért? Ez aztán már több a soknál!”

»*Bízz bennem, Jim, és add át nekem mindezt.*«

Oly nehéznek tűnik ez, ha úgy érezzük, hogy belegázoltak a jogainkba, és a természetünk elégtételt akar venni a rosszért, amit velünk tettek.

Nem tudtam róla, hogy Sam, a szervizvezető figyelte, mi történik, és ekkor hozzám lépett.

– Jim, rosszul érzed magad a döntés miatt?

– Hogyne érezném! – feleltem, és elmagyaráztam neki a teljes helyzetet.

– Ha behozom a kocsit, kicserélem a kerékagyat, és a zaj nem szűnik meg, hajlandó leszel fizetni azért, hogy feltesszük a kerékagyat, és ismét levesszük?

– Természetesen – feleltem. – Ha azonban a zaj megszűnik, hajlandó leszel elismerni, hogy a baj a kerékaggyal volt, és elismered garanciális javításként?

Sam beleegyezett, és bevitték a kocsit. Kicserélték a kerék-

agyat, és a zaj megszűnt! Isten a kezében tartotta a helyzetet, és egész idő alatt készenlétben tartotta számomra a megoldást. Nem kellett megvédenem magam, mert a világmindenség Istene állt mellettem. Csak át kellett adnom Neki magamat.”
(Jim Hohnberger: *Menekülés Istenhez*, 152., 220–221., 116–118. o.)

6 Kérhetek-e kijelentést Istentől másokkal kapcsolatban?

Jn 21,21–22 • „Ezt látván Péter, mondta Jézusnak: »Uram, vele mi lesz?« Mondta néki Jézus: »Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!«”

Ap csel 21,10–12 • „Mialatt pedig mi több napig ott maradtunk, eljött egy Júdeából való próféta, név szerint Agabus. És mikor hozzánk jött, vette Pálnak az övét, és megkötözve a maga kezeit és lábait, mondta: Ezt mondja a Szentlélek: A férfiút, akié ez az öv, ekképpen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányoknak kezébe. Mikor pedig ezeket hallottuk, kértük, mind mi, mind az ott lakók, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.”

2Móz 20,2–3 • „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földjéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem.”

.....
.....
Isten mindenkivel személyes, én-te viszonyba szeretne kerülni. Természetesen az Úr adhat kijelentést azokkal kapcsolatban, akiket imádságban hordozunk, ám az alapelv akkor is az, hogy nem lehetek más helyettesítője az Úr előtt. Nagyon óva-

kodnunk kell attól, hogy más embereket használjunk közvetítőnek, mert lusták vagy nemtörődöm emberek vagyunk. „Én mondtam: Istenek vagytok ti, és a Felségesnek fiai ti mindnyájan” (Zsolt 82,6) – a fiak pedig egyenként járuljanak Atyjuk elé. Legyünk őszinték Istennel, vállaljuk és valljuk be bűneinket, nemtörődömségünket, hogy a kapcsolat helyreállhasson. Mi is az, hogy kapcsolat? Kapcsolatnak nevezzük az élet kölcsönös megosztását két vagy több személy között. Itt személyekről van szó, és közvetlen én-te kapcsolatról, ami az élet megosztása, vagyis az „Istennel járás”. Az Istennel való kapcsolatunkba pedig saját magunkat kell beleadnunk. Azért kell ezt hangsúlyozni, mert sokan ott követnek el egy alapvető hibát, hogy nem magukat adják a kapcsolatba, hanem egy képet, egy idealizált „én”-t, emiatt a kapcsolat természetesen nem fog működni. A valódi önmagam kimarad ebből, ezért nem is kaphatok semmit, vagy nagyon keveset. *„...nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeméi előtt, akiről mi beszélünk.”* (Zsid 4,13)

*Az e heti adomány
a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.*

A közösség mint Krisztus titka*

I Hogyan származik Krisztus győzelméből a gyülekezet?
Mi a gyülekezet?

1Kor 12,27 • „Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

Rm 12,1–5 • „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változtatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata. Mert a nekem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek, hogy feljebb ne bölcselkedjék, mint ahogy kell bölcselkedni, hanem józanon bölcselkedjék, amint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét. Mert amiképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk.”

Eféz 5,30–32 • „Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók. Azért elhagyja az ember

* A kihívottak közössége (ecclesia), az egyház.

atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzól szólok.”

Jézus győzelme nélkül nem létezhetne az újszövetségi értelemben vett gyülekezet. Ennek alapja az, hogy Jézus győzelmével létrejött az „új ember”. *„Ahol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenkiben Krisztus.”* (Kol 3,11) Új teremtés vagyunk mindannyian Krisztusban, s ezek az egyéni új teremtések egy magasabb egységet alkotnak: a gyülekezetet. A testvéri kapcsolat nem elvtársi kapcsolat. Krisztus gyülekezetében nem pusztán azonos elveken nyugvó egyetértés van, hanem teljesen új minőség: olyan emberekről van szó, akik *„felöltözték amaz új embert, melynek újulása van annak ábrázatja szerint való ismeretre, aki teremtette azt”* (Kol 3,10). Az új ember egy rész Krisztusból, de olyan rész, aki bizonyos értelemben a teljességet is magában hordozza, ti. Krisztus jelleme nem osztatott részekre. *„Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan, mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk.”* (1Kor 10,17)

Krisztus a búzaszemhez hasonlítja magát: *„Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.”* (Jn 12,24) A valóságos gyülekezet csak úgy és akkor jöhet létre, ha az új emberben megnyilvánulhat Krisztus jelleme, Krisztus élete. Jézus szavai szerint az Ő halála és feltámadása nyomán jön létre a gyülekezet. Feltámadásában *„sok gyümölcsöt terem”* – ez a gyülekezet. Jézus az Ő halálán és feltámadásán keresztül bocsátotta ki, osztotta szét az életét, örökítette át a hívők-

be a pünkösdkor elküldött Szentlélek által. A gabonamag elhalt, és sok gyümölcsöt termett. A kalász a gyülekezet, s az egymáshoz csatlakozó magok adják a teljes kalászt.

A keresztények nem azért egyek, mert ugyanazt a tant fogadják el, hanem ezzel együtt ugyanaz az élet van bennük, amit Krisztustól kaptak, ami Krisztusé. A kereszt ismerete vezet el a gyülekezet megismeréséhez és az erről való helyes látáshoz. Meghaltunk Krisztussal (Róma 6. fej.) és feltámadtunk egy új életre. Kereszt nélkül csak elvekben való közösség van, a kereszt hitben elfogadott munkájával létezik csak gyülekezet. A kereszt a gyengeség és a tehetetlenség állapotába viszi az embert, ahol teljesen elveszíti a régi (általunk elrontott) teremtésbe vetett hitét. *„Mert tudom, hogy nem lakik énbenem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.”* (Rm 7,18)

Efézus 5,30 utalás Éva teremtésére. Ádám előképe Krisztusnak,* s ezzel párhuzamosan Éva előképe az egyháznak. Több helyen is alkalmazza az Ige az asszony jelképét az egyházra, és ebben a részben Éva az, aki személyében előképe a gyülekezetnek.

Mi tehát az egyház? Mi a gyülekezet? Nem más, mint Jézus Krisztus része, testéből való test, csontjából való csont. Éva Ádamból lett, az egyház pedig Krisztusból. Ezért egyek, egy test, egy vér. A gyülekezet mennyei szempontból tehát csak abból áll, ami Krisztusból való. Semmi nem része Isten szemében az igazi egyháznak, aminek az emberi természet az alapja, ami „porból lett és ismét porrá lesz”, semmi, aminek köze van a bűnöz. Csak az mehet át az örök életre, ami Krisztusból és Krisztustól származik, ami a mennyből jött, az térhet oda vissza. Ami az óemberi természetünk folyománya, nem jelent segítséget Krisztusnak, sőt rossz következményeket hordoz

* 1Kor 15,22; Rm 5,14-21.

csíráiban és gyümölcseiben egyaránt. A gyülekezetben csak annak van helye, ami Krisztustól való és ami a Szentlélek iránítása alatt áll. Éva csak abból állt, amit Ádám csontjából alkotott Isten, a gyülekezet pedig igazából csak az, ami Krisztus életét nyilvánítja ki. Krisztust befogadva isteni természet részeseivé és az Úr családjának tagjaivá váltuk – sőt az Ő „testének tagjaivá”.

2 Hogyan épül fel Krisztus „teste”? Hogyan lehet élete egy emberi közösségnek Krisztusban?

1Móz 2,7 • „Formálta az Úr Isten az embert a föld porából, és lehelte az orrába az élet leheletét. Így lett az ember élő lélekké.”

1Kor 12,4–7. 11–13. 27 • „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindent mindenkiben. Mindenkinek azonban haszonra (összehordásra) adatik a Léleknek kijelentése. De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja. Mert amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

Több helyen is van szó a Bibliában az egyházzól, a gyülekezet-ről mint Krisztus testéről. Valójában mire is szolgál a test? Hogyan jön létre? Mi a célja? Először nézzük meg, hogyan épül fel a test a Teremtés könyve szerint. „*És formálta az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehelte az ő orrába az életnek leheletét. Így lett az ember élő lélekké.*” (1Móz 2,7) Isten a porral kezdi a munkáját, ami önmagában semmi értéket nem képvisel. Ilyenek vagyunk mi, a természeti életünkkel, az örökölt emberi természetünkkel. Vannak különböző képességeink, tudunk gondolkodni, tervezni, dolgokat véghezvinni, de ez még mindig csak por, amíg meg nem térünk. Amikor Isten kezébe adjuk magunkat, akkor Ő testet formál ebből a porból, tagot alakít ki. De hogy a test működjön, élni tudjon, szükség van valamire, ez pedig a lélek. Amíg ez nincs meg a testben, és nem hatja át, addig nincs élet. A tagok, a test csak úgy működik, hogy a Szentlélek által élő lélekké lesz, a tagok egységben működnek a test részeként. Ez az ember, ami így elkészült, képes az életre: cselekszik, munkát végez. A test arra való, hogy megnyilvánulhassunk általa.

Krisztus teste nem más, mint Krisztus földi életének folytatása. Amikor Ő eljött a földre és itt élt, emberi testre volt szüksége ahhoz, hogy kifejezhesse magát. Ma is szüksége van egy testre, mint a földi életében, hogy megnyilvánuljon, hogy munkáját véghez vigye. A gyülekezet, az egyház azért van, hogy kifejezze Krisztust. Ahogyan mi sem tudjuk egész személyiségünket egyetlen tag, például fül, szem, száj, a kéz vagy a láb útján kifejezni, Krisztus sem tudja teljes személyiségét kinyilvánítani testének egyetlen tagja által. Ehhez az egész testre szüksége van. Azelőtt mint egyén fejezte ki magát, most pedig testületileg nyilvánul meg. Ez a testületi ember a gyülekezet, az egyház, ami kifejezi Krisztust, a munkáját végzi, kinyilvánítja Őt, ez az Ő teste. Krisztus ki szeretné fejezni a maga életét és tevékenységét az egyes hívő által is, de a gyülekezet és az egész egyház által is. Más feladata és hatóköre van egy

egyénnek, más a gyülekezetnek és más a teljes egyháznak (kihívottak közösségének).

1Kor 12-ben Pál megerősíti: Isten szándéka az, hogy különböző tagokból építse fel Krisztus testét. Ő helyezi el a tagokat a megfelelő helyre, és Ő bízza meg őket a feladatukkal, minden tagra más tevékenységet bízva. Minden tag fontos, és mindegyiknek el kell látnia a maga külön feladatát. Ám egyik tagnak szüksége van a másokra a test jó működése érdekében: ha nem működnek együtt, rövidesen egyik tag sem működik. A helyes működés csak a testben mint egészben képzelhető el.

A test nem egy teológiai tantétel, hanem maga az élet. Senki sem lehet tagja a testnek pusztán értelmi felismerés által. Ez csakis az élet birtoklása által lehetséges. Róma 5–8. fejezetei mondják el, hogyan leszünk testté. Új emberként kell élnünk, Krisztus testének valóságában. Ez feltételezi a tanítványságot is (megtöretés, keresztség, követés stb.).

3 Van-e különbség a hívők és Krisztus testének tagjai között?

1Kor 12,12–27 • „Mert amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok. Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való, avagy nem a testből való-e azért? És ha a fül ezt mondaná: mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való, avagy nem a testből való-e azért? Ha az egész test szem, hol a hallás? Ha az egész hallás, hol a szaglás? Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, amint akarta.

Ha pedig az egész egy tag volna, hol volna a test? Így azonban sok tag van ugyan, de egy test. Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem, vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kellett nekem. Sőt sokkal inkább, amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek: és amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk. És amelyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek, amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. De az Isten szerkesztette egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván, hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

.....

.....

Krisztus teste nem más, mint az Ő életének folytatása. Ma éppen úgy szüksége van testre, mint amikor itt élt a földön. Kereszténynek lenni egyéni döntés, a test tagjának lenni testületi kérdés. Keresztényi mivoltunk saját magunkat szolgálja, ám tagokként a testért létezzük. Péter nem egyedül hirdette az evangéliumot, ott volt a többi tanítvány is: a test hirdette az igét.

A tagok munkájának két iránya van: egyénileg azért kell munkálkodniuk, hogy a test létét, jólétét biztosítsák, éppúgy, mint az emberi szervezetben. A tüdő keringeti a levegőt, az szív a vért, és még sorolhatnánk: ezáltal él a test. A tag alárendeltje a testnek, a testért van, nem önmagáért, s egy tag jóléte vagy betegsége kihat az egész testre. Az egész test pedig a

munkára van rendelve, és akkor tudja elvégezni a munkáját, ha a tagok egészségesek, vagyis jól működnek, harmóniában vannak egymással, és a Fő irányítása alatt tevékenykednek.

Ha lelki látásunk lesz arról, hogy egy keresztény csupán egy tag a testben, nem lehetünk többé büszkék és gőgösek. Minden a látásunkon múlik. Akik felismerik, hogy ők pusztán tagok, kétségtelenül értékelik a testet, és tisztelni fogják a többi tagot is. Nem a saját erényeikre és eredményeikre tekintenek többé, hanem maguk elé helyezik a többieket. Minden tagnak megvan a maga feladata, és minden tag tevékenysége a testet szolgálja.

4 Miért közösséggel és nem elszigetelt egyénekkal osztja meg magát Krisztus? Hogyan indul el a „vérkeringés” a testben? Mi a keringés?

1Kor 12,13 • „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.”

Eféz 5,21 • „Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.”

Péld 24,6 • „Mert az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat hasznodra, és a megmaradás a tanácsosok sokasága által van.”

Péld 20,18 • „A gondolatok tanácskozással erősek, és bölcs vezetéssel folytass hadakozást.”

.....
.....

Minden csapatmunkánál látható, hogy a végeredmény minden esetben több, mint a legjobb tag egyéni teljesítménye. Ugyan-

így van Isten művében is. A Lélek ajándékait fel kell ismer-nünk egyénileg is önmagunk számára, de ezek akkor lesznek Isten művének igazi áldására, ha beadjuk a „közösbe” – a gyülekezet tagjai „összehordják” ajándékaikat és együtt tevékenykednek. Ez csakis a Szentlélek által lehetséges egészséges módon: viszály, uralkodás és kényszerítés nélkül. Krisztus nemcsak egyénnel, hanem a „testtel” osztja meg önmagát. „Több tanácsos által áll meg a város” – ez nagyon fontos gyakorlati elv. Isten hangját mindenkinek hallania kell egyénileg, de a vezetés lényege a „szimfónia”. Nem pusztán tanácsadó szolgálatról van itt szó, hanem egy különleges egységről, ami csak Isten gyermekei között létezik. Ők szeretik egymást, tisztelik egymásban a Krisztust, és teret adnak a Szentlélek vezetésének.

Hogy életünk legyen, szükségünk van testre. Ugyanígy van ez „Krisztus testével” is. Ahhoz, hogy meginduljon az élet keringése, szükséges az egész test, minden szerv, minden porcikának a maga helyén kell lennie. Ha hiányos a test, vagy a szervek nem a funkciójuknak megfelelő dolgokat teszik, akkor a test életképtelen, vagy nagyon rövid életű.

A test, a tagok harmóniája elengedhetetlen a jó működéshez. Akkor van egy testben összhang, ha a tagok jól kapcsolódnak, egymáshoz, kering közöttük és bennük az élet, s együttműködnek egymással. A test életét a Fej uralma biztosítja – s a szeretet és egymás kölcsönös megbecsülésének a megléte bizonyítja. A tagnak alá kell vetnie magát a testnek, annak pedig gondoskodnia kell a tagról. Ha az egymás közötti igaz szeretet megvan, nincs probléma sem az egyikkel, sem a másikkal.

Emlékezzünk Ellen G. White szavaira: a Szentlélek akkor munkálkodik, ha az *én* nem lép közbe. Előfordul, hogy egy tag nem hagyja, hogy a test élete irányítsa, hanem ő akarja önmagát irányítani, elnyom másokat – a többiek pedig a rosszul értelmezett szeretet nevében megengedik, hogy uralkodjék, és

visszahúzódna. Így az egyik tag túlfejlődik, a többiek elsatnyulnak, és egy torzszülött jön létre. Ha pedig egy tag kivonja magát a testből, és elhal, elsatnyul, akkor a test csonkává válik. Mindkét eset rossz következményeket hordoz a testre nézve, nyilvánvaló, hogy arányos fejlődésre van szükség

Alapvető fontosságú, hogy a Fő irányítása alatt működjön a test. Meg kell értenünk azt, hogy a Fej Krisztus, és nem lehet más. Sem a lelkész, sem más tisztviselő, sem valamelyik tag. A gyülekezet irányítása Krisztus jogköre, ezt ember nem bitorolhatja büntetlenül. Ha más teszi magát a fej helyébe, a test okvetlenül kárt szenved. Megáll a növekedés, akadályozva lesz a munka, megáll az élet. Az ember, még ha a legjobb szándékú is, nem képes a test irányítására, csak Krisztus. Ehhez természetesen az szükséges, hogy élő kapcsolat legyen a Fej és a tagok között, másképpen nem is jön létre a test, s ha ez megvan, természetes módon áramló élet jelenik meg a tagok között.

5 Miből táplálkozik a gyülekezet hatalma? Mire vonatkozik ez, és mi a gyakorlati jelentősége?

1Kor 12,27–28 • „Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint. Éspedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadszor tanítókul, azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat, kormányokat, nyelvek nemeit.”

Eféz 5,21–25 • „Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében. Ti asszonyok, a férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. De amiképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legye-

nek férjüknek mindenben. Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért.”

Mt 18,14–20 • „Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elvessen e kicsinyek közül. Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el, és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát, ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősítsék minden szó. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek, ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő. Bizony mondom néktek: Amit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz, és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz. Ismét, mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

.....
.....
.....

„Az egyház Isten elrendelt eszköze, emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy hirdessék nagy dicsőségét. Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek, végül pedig kinyilatkoztatja a »mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt« (Eféz 3,10) Isten fel-

mérhetetlen szeretetét... Bármilyen gyengének és gyarlónak látszik is a gyülekezet, bizonyos értelemben Isten mégis legnagyobb figyelmében részesíti. Kegyelmének színhelye, ahol készségesen nyilvánítja ki emberi szíveket átalakító hatalmát.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Isten terve egyházával c. feje.)

Isten megosztja a hatalmát, úgy uralkodik a világegyetemben, s még itt, e bűnnel megrontott Földön is. Mindenkinek, akinek Isten hatalmat ad, felelősséget is ad, s az abban részesülők nem egyenlő mértékben kapnak Isten hatalmából. Isten hatalmat adott a világi hatóságoknak, az államnak a rossz tettek megbüntetésére. A Római levél 13. fejezete szerint ez a hatalom közvetlenül Istentől származik, s aki e hatalom ellen lázad, az Isten ellen lázad (természetesen ez csak a megfelelő hatáskörre vonatkozik). Istentől rendelt elosztás van a családon és a gyülekezeten belül is – más a funkció, a felelősség, de valós mind a feladat, mind a hatalom.

Isten megosztja hatalmát azokkal a hatalmaságokkal, akik Őt képviselik a földön. A gyülekezet pedig Istent képviseli, s a Szentlélek által megosztja a hatalmát a gyülekezettel. A gyülekezet Krisztus teste, Krisztus nevében jár el, ami a hatalom gyakorlását is jelenti. *„Bizony mondom néktek: amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lesz, és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.”* (Mt 18,18) Amilyen mértékben a gyülekezet a Szentlélek hatalma és irányítása alatt áll, olyan mértékben képes kinyilvánítani Isten hatalmát és dicsőségét, s olyan mértékben áll Pál apostol szava: *„Azért aki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelkezésének támad ellene, akik pedig ellene támadnak, önmaguknak ítéletet szereznek.”*

A hívők Krisztus életében részesültek, Őt nyilvánították ki, a „test” Krisztus munkáját végezte: ezt látjuk az őskeresztény gyülekezetben. Ez nem valamilyen elérhetetlen álomkép, hanem a gyülekezet természetes állapota. Minden ennél kevesebb betegséget jelent a „test”-ben. Ha Krisztus volt a legfontosabb személy a világon (márpedig így van), akkor a dicsősé-

ges gyülekezet a legfontosabb, ami csak létezik (vagy inkább léteznie kellene). Jézus ezt mondta: „ti vagytok a föld sói”. Régen a só hatalmas kincs volt: adót fizettek vele, ez volt a deviza. Akinek volt a sója, annak volt élete. Bizonyos értelemben ez volt a hatalom forrása, alapja. Sóval tartósították az élelmet. Ha nincs só, pusztul az ország, mert romlik az élelem. A só tartósít – képletesen tehát a só hatalom arra, hogy megtartsd az embereket. Amikor a só megízetlenül, ez azt jelenti, hogy nincs (Istentől kapott) hatalmad arra, hogy megkeresd az embereket és megtartsd őket. A szolgálat így kudarcba fullad. Amikor a só megízetlenül, ki kell dobni, mert amire való, arra nem lehet többé felhasználni. A gyülekezet gazdagsága lenne Isten hatalma, amely szíveket és életet alakít át. Amikor a só megízetlenül, akkor a gyülekezet szegény, nyomorult, vak és mezítelen. Az ősegyház gazdagsága az volt, hogy ott volt köztük Jézus. Ma pedig hol van Jézus? *„Íme az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szótát és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem.”* (Jel 3,20)

A „test”-ben a legfelsőbb fórum Krisztus, Ő a Fő. A legfelsőbb látható fórum a gyülekezet (lásd Mt 18. fej.). A gyülekezetnek szüksége van az Isten által adott lelki ajándékokat birtokló emberek szolgálatára. A gyülekezet mint test feladata, hogy felismerje a tagok Istentől kapott ajándékait. Tisztségekkel és feladatokkal bízza meg őket, amelyek nem pusztán emberi rendelések, hiszen Isten ajándékain alapulnak. „Gyámolokat”, azaz vezetőket is rendel Isten, s a gyülekezet nyilvánított akarátát nem szabad figyelmen kívül hagyni. Természetesen nem vak engedelmességről és szigorú hierarchiáról van szó, de a gyülekezetnek Istentől adott tekintélye van. Ezt azonban nem diktatórikusan kell alkalmazni (ez eleve kizárná a Lélektől vezetettséget), hanem bölcsen és szeretettel. A gyülekezet tagjai az együttműködésben a lehető legnagyobb fokot keressék, nem pedig a minimumot.

6 Mire való a rend a testben? Hogyan függ össze a rend Isten dicsőségével?

1Kor 12,18 • „Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, amint akarta.”

Jer 1,5 • „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijöttél, megszenteltelek, prófétának rendeltelek a népek közé.”

1Kor 14,32/a • „A prófétaelkek engednek a prófétáknak.”

Ésa 59,20–60,2 • „Eljön Sionnak a Megváltó, és azoknak, akik Jákóbban megtérnek hamisságukból, szól az Úr. És én velük ilyen szövetséget szerzek, szól az Úr: Lelkem, amely rajtad nyugszik, és beszédeim, amelyeket szádba adtam, el nem távoznak szádból, és magodnak szájából, és magod magvának szájából, így szól az Úr, mostantól mindörökké! Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert íme, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.”

.....
.....
.....

Isten elhelyezi a tagokat a testben, mindegyiket, ahogyan akarja. Minden tagnak megvan a meghatározott helye, feladata és helyzete. Minden tagnak megvan a maga jellemzője, Lélektől kapott vagy Lélek által megszentelt képessége, s ez határozza meg helyzetét a „test”-ben. A tagok osztályrésze, képessége, Istentől származó „ellátmánya” nem a sajátjuk, ezzel a testet táplálják. Nem akaszthatják meg az olajat (vö. Zak 4. fej.). Azt adjuk át a testnek, amit az Úrtól személyesen kaptunk.

A növekedés és a szolgálat szempontjából a rendezettség elengedhetetlen a test jó működéséhez. A tüdő nem tudja el-
látni a szív munkáját. Ha nincs rend a testben, a tagok nem ismerik fel a saját feladatukat, és nem azt végzik, akkor nem tud fejlődni a gyülekezet. A jó rendhez tartozik a gyülekezeti előjárók szolgálata is. Természetesen a jó működéshez itt is arra van szükség, hogy a Lélek ajándékát ismerje fel mind az egyén, mind a gyülekezet, s a szolgálataikat is a Szentlélek által végezzék.

A szolgálat határozza meg helyünket a testben. A szolgálati ajándékok jó működése nem más, mint a Lélek valóságos uralma. A fő kérdés mindig az, hogy akár érzek magamban képességet, akár nem, Isten mit akar rám bízni? Isten a feladataink által munkálja bennünk a Lélek ajándékait. Elképzeltető, hogy a gyülekezet megbíz valakit egy feladattal, de az illető nem érzi magát alkalmasnak rá. Helytelen, ha a természetes képességei alapján dönti el, hogy elfogadja a feladatot vagy nem, és kihagyja Istent a számításból. „Jaj, hát én nem tudok kiállni emberek elé beszélni” – halljuk sokszor, ha valakit például gyülekezeti szolgálatra kérnek fel. Ha nem áll ki, soha nem is fog tudni. És megakadályozhatja Istent abban, hogy ki-munkálja benne azt a lelki ajándékot, amelynek a lehetőségét ő még nem látja magában. Ha adódik egy feladat, azt el kell végezni. Isten a lelki ajándékok által fejleszti a testet, és ha elutasítjuk az Ő felkérését, elvesz egy ajándék a gyülekezet számára – ez sokkal félelmetesebb felelősség, mint az, hogy nem tartunk olyan órát, mint Spurgeon vagy Wesley. Pontosan olyat nem is kell. De minden ember más és más, különböző tapasztalatokkal és háttérrel, s Isten kimondathat velünk olyan tapasztalatokat és igazságokat, amelyeket más által nem, vagy nem tudna abban a formában. Legyen Pál apostol a példánk, aki ezt mondta: „*Semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos.*” (Ap csel 20,20) Emlékezzünk vissza, hogy Pál azt írta, a hit mértéke szerint bölcselkedjünk (Rm 12,3).

Isten nemcsak az egyénnek, hanem a közösségnek, gyülekezetnek is ad vezetést. Gyakran előfordul, hogy egyes tagok úgy érzik, vezetést kaptak Istentől a gyülekezet életére nézve – ekkor helyes megvárni Isten megerősítését más tagokon keresztül is, nehogy az erőforrásokat rosszul használjuk fel, olyan munkát végezve, amely nem szolgálja Isten dicsőségét.

*Az e heti adomány
a szociális osztályt támogatja.*

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Október

1. szerda	Zsid 5,7–9	
2. csütörtök	Mk 14,38	
3. péntek	Rm 12,12	Napnyugta: 18.16
4. szombat	1Jn 5,14–15	
5. vasárnap	1Thess 5,17	
6. hétfő	Mt 6,6	
7. kedd	Zsolt 5,2–3	
8. szerda	Mt 10,29–31	
9. csütörtök	Jn 16,26–27	
10. péntek	Fil 1,3–5	Napnyugta: 18.03
11. szombat	1Kor 12,26–27	
12. vasárnap	Zsolt 103,2	
13. hétfő	Zsolt 100,2–5	
14. kedd	Zsid 11,1	
15. szerda	Jób 11,7–8	
16. csütörtök	Rm 11,33	
17. péntek	Ésa 55,8–9	Napnyugta: 17.49
18. szombat	Zsid 3,12	
19. vasárnap	Jn 16,13–14	
20. hétfő	Mt 18,3	
21. kedd	Zsolt 119,18. 27	
22. szerda	Jn 7,17	
23. csütörtök	Zsolt 34,8	
24. péntek	2Pt 1,16	Napnyugta: 17.37
25. szombat	2Pt 3,18	
26. vasárnap	1Kor 13,12	
27. hétfő	Jn 17,18	
28. kedd	Mt 5,14–16	
29. szerda	Mt 11,30	
30. csütörtök	Ésa 40,18. 22	
31. péntek	Fil 4,8	Napnyugta: 16.25

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

November

1. szombat	Eféz 5,14	
2. vasárnap	2Kor 6,16–18	
3. hétfő	Ésa 60,1–3	
4. kedd	Jel 3,1–2	
5. szerda	2Kor 2,10–11	
6. csütörtök	Hós 6,6	
7. péntek	Kol 1,27	Napnyugta: 16.16
8. szombat	Ésa 50,6–7	
9. vasárnap	Lk 9,23	
10. hétfő	Mt 15,7–8	
11. kedd	Mk 9,50	
12. szerda	Rm 9,30–32	
13. csütörtök	Rm 10,11–13	
14. péntek	Zak 4,6	Napnyugta: 16.07
15. szombat	Jer 7,3–7	
16. vasárnap	1Kor 2,2	
17. hétfő	Zsolt 40,6. 11	
18. kedd	Zsolt 119,37	
19. szerda	Zsolt 116,7–9. 12–13	
20. csütörtök	Ésa 49,14–16	
21. péntek	Eféz 4,29	Napnyugta: 16.00
22. szombat	Ésa 43,10	
23. vasárnap	Ésa 50,4	
24. hétfő	Ésa 35,3	
25. kedd	Jn 1,14	
26. szerda	Gal 5,22	
27. csütörtök	Eféz 4,32	
28. péntek	Fil 4,6–7	Napnyugta: 15.56
29. szombat	Mt 6,31–34	
30. vasárnap	Zsolt 55,23	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

December

1. hétfő	Lk 10,41–42	
2. kedd	Hós 6,6	
3. szerda	Mal 1,10; 3,7	
4. csütörtök	Eféz 2,8–9	
5. péntek	Jel 2,4–5	Napnyugta: 15.53
6. szombat	Jel 3,17–19	
7. vasárnap	1Kor 5,7	
8. hétfő	Eféz 5,8	
9. kedd	Zsolt 51,14	
10. szerda	1Kor 1,30	
11. csütörtök	1Jn 3,7	
12. péntek	Eféz 3,19–21	Napnyugta: 15.53
13. szombat	1Kor 6,9–11	
14. vasárnap	Zsolt 51,7–9	
15. hétfő	Jer 33,6. 16	
16. kedd	1Kor 1,29–31	
17. szerda	Rm 5,1–2	
18. csütörtök	Jn 14,6	
19. péntek	Zsid 7,19. 25	Napnyugta: 15.55
20. szombat	2Pt 3,18	
21. vasárnap	Fil 2,13	
22. hétfő	Rm 6,19	
23. kedd	Mt 13,44–46	
24. szerda	Ap csel 3,18–19	
25. csütörtök	Ap csel 5,31	
26. péntek	Mk 13,34–35	Napnyugta: 16.00
27. szombat	Rm 12,1	
28. vasárnap	Júd 24–25	
29. hétfő	Eféz 4,13–15	
30. kedd	Rm 4,2–5	
31. szerda	Zsolt 90,12	

